

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 634

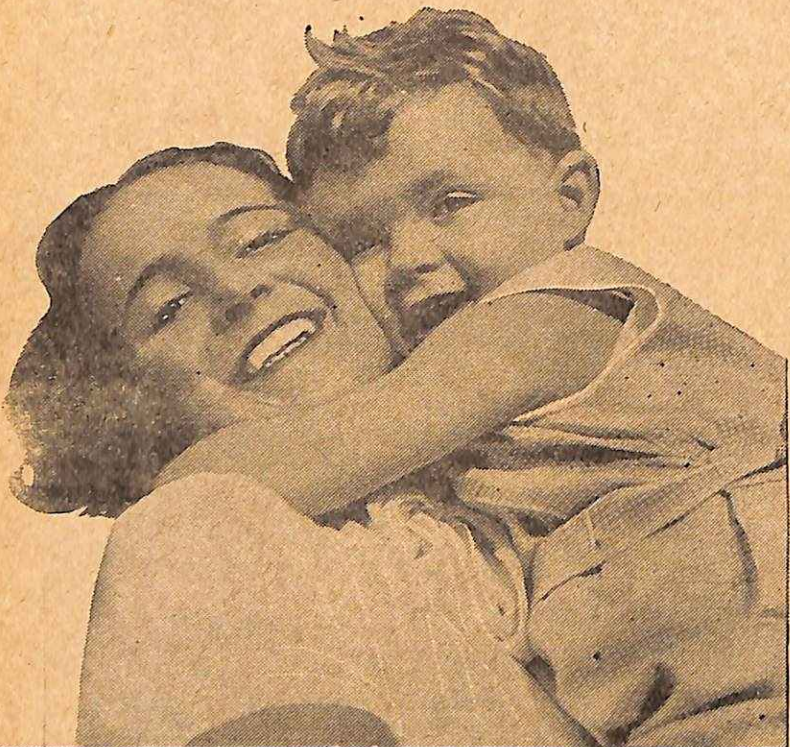

Μεταξύ μας

Ἀνθὺν Ἀλλέαν. Ἐνταῦθα. Σὰς ὑπενθυμίζουμε τὴν παράκλησή μας πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς συνεργάτας τῆς σελίδος Ν. Α. νὰ μὴ στέλλουν πρὸς κρίσιν νέα ἔργα των ἐφόσον ὑπάρχει προηγουμένως ἄλλο δικό των ἐγκεκριμένο πού δὲν ἔχει ἀκόμη δημοσιευθῇ. Βοηθήκαμε στὴν ἀνάγκη νὰ καθιερώσουμε τὸ σύστημα αὐτό, γιὰ νὰ μὴ μὴν ἐξυπηρετήσουμε ὅλους τοὺς ἀναγνώστες μας. Συνεπῶς, τὰ ἀποσταλμένα δυὸ ποιήματά σας—πού εἶναι καλὰ—παρακαλοῦμε νὰ μᾶς τὰ ξαναστείλετε ὅταν δημοσιευθοῦν τὰ ἡδὴ ἐγ-

κεκοιμένα δικά σας.—Σ. Μυρσίνην, Κέρκυραν. Ἡ «Χίμαιρα» θὰ δημοσιευθῇ, ἀφοῦ διορθώσουμε τὸν ἕνα στίχο. Ἡ διευθύνη τοῦ κ. Ο. Λάσκου δυστυχῶς δὲν μᾶς εἶναι γνωστή. — Ν. Μπεσσην, Ἐνταῦθα. Καλογραμμένο ἀλλὰ πολὺ κοινότυπο. Διαλέξτε κάτι πρὸς πρωτότυπο. — Π. Ἄνρον, Ἐνταῦθα. Καί τὰ δικά σας πολὺ κοινότυπα. Βοήθε θεῖα λιγώτερο ἐξαντλημένο. — Τασοῦλα Τερεοκλέους, Ἐνταῦθα. Οὔτε τὸ δικό σας εἶναι ἀρετὰ πρωτότυπο. Τὸ σώζει ὅμως ἡ ἐντονη εἰλικρίνεια καὶ ἡ φυσικότης τοῦ γραψίματος. Θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά του. — Ἀγ. Πειστικόν, Λιτόχωρον. Θὰ τὸ δημοσιεύσουμε, συντομευμένο, γιατί δεινὴ κάποια ποδοδὸ ἀπὸ τὸ προηγούμενό σας.—Α. Σφήκαν, Ἐνταῦθα. Τὸ θέμα σας εἶναι γλιτοσιπωμένο. Στείλτε μᾶς κάτι ἄλλο. Ν. Κισοῦση, Ἐνταῦθα. Ἐγκρίνεται τὸ «Ταξίδι» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά του. Π. Μωραΐτην, Βόλον. Προτι-

μοῦμε τὸ «Μ' ἀγαπᾷ—δὲν μ' ἀγαπᾷ», πού θὰ δημοσιευθῇ. Ὅπως εἶδατε, γίνεται ἡ ἀναγκαία σύστασις διὰ τὸ ἄλλο.—Α. Τ. Παγκράτι. Δυστυχῶς τὸ ἀποσταλὲν δὲν εἶναι ποίημα. Εἶναι ἕνα ἀπλὸ τετράστιχον, γοῦν πρὸς πρωτότυπον. — Π. Θ. Λασσινόν, Θεσσαλονίκην. Ἀπὸ τὴν σελίδα Ν. Α. ἀποκλείονται τὰ μεγάλα διηγήματα, ἐλλείψει χώρου. Στείλτε μᾶς κάτι πρὸς σύντομο. — Δέσπω Ε. Κ., Ἐνταῦθα. Νέον ἔργον δικαιοῦσθε νὰ μᾶς στείλετε πρὸς κρίσιν ὅχι ὅταν ἐγκριθῇ τὸ προηγούμενον, ἀλλ' ὅταν δὴ δημοσιευθῇ τὸ ἐγκριθὲν.—Ἡλ. Γαβριήλ, Ἐνταῦθα. Ἀφοῦ ἐλπίζετε ὅτι σὲ δυὸ ἢ τρεῖς μῆνες θὰ ξέρετε τελείως τὰ γαλλικά δὲν βλέπουμε τὸν λόγο τῆς θίας σας ὥστε νὰ μεταφράσουμε εἰς τὸ γαλλικὸν καίμενο. Κάμετε λίγη ὑπομονή.—Γ. Παυλᾶτον, Ἐνταῦθα. Θ. Ἀρῶνην, Κομοτηνὴν. Ὅπως γράφουμε καὶ παραπάνω, παρακαλοῦμε νὰ μᾶς στείλετε νέα συνεργασία ὅταν δημοσιευθοῦν τὰ ἡδὴ ἐγκεκριμένα δικά σας.—Ἡλ. Ἐκτοῦ Π. Ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιευθῇ ὁ «Σαρκασμὸς». — Ν. Κεφαντζάκη, Πειραιᾶ. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά του.

Ἡ μητέρα τὸν μπέμπη τὸν περιποιεῖται μὲ NIVEA.

Ἡ βελουδένια ροζ ἐπίδερμὶς του εἶναι πολὺ τρυφερὴ καὶ εὐαίσθητη. Καυστικὰ ὑγρά, ἰδρὼς καὶ ἡ ἐπίδρασις τοῦ καιροῦ μποροῦν εὐκολὰ νὰ θλάψουν τὸ δερμα, προξενοῦν πληγὰς, κοκκινίλας, ἐρεθισμούς. Ἀλλὰ ἡ μητέρα του γνωρίζει ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν προστατέψῃ μὲ τὴν κρέμα NIVEA. Διὰ τῆς συγγενούς πρὸς τὸ δερμα EUCERIT τρέφει ἡ NIVEA τὸ δερμα καὶ τὸ προστατεύει. Ταυτοχρόνως ἡ NIVEA τρέφει καὶ δυναμώνει τὸ νέο δερμα καὶ ἔτσι διατηρεῖται ἡ φυσικὴ τρυφερότης του

NIVEA

Η ΚΟΛΥΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

ΔΙΟΤΙ
ἐν σωληνάριον
ΚΟΛΥΝΟΣ
διαρκεῖ δύο φορές
περισσότερο.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι μία συμπενικνωμένη ἐριστήμονη ὁδοντόκρεμα εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει προστεθῇ ὕδωρ ἢ ἀνώφελα συστατικά μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ φανῇ μεγαλύτερον τὸ σωληνάριον.

Ἐν ἑκατοστόμετρον αὐτῆς τῆς συμπενικνωμένης ὁδοντόκρεμας ἀρκεῖ διὰ νὰ διατηρήσῃτε ὑγιὰ καὶ ἀπαστράποντα δόντια. Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερον τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ θὰ δῃτε ὅτι

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν περιέχει σκληρὰς οὐσίας
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον οἰκονομικὴ.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΑΘΗΝΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'. ΤΕΤΑΡΤΗ, 22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1939 Αριθ. 634

Ἀθηναϊκὰ περίεργα

Ὁξεία ταβερνίτις!...

Ὡς πρέπει νὰ ὀνομασθῇ αὐτὴ ἡ μοντέρνα ἀσθένεια, ἡ καταπληκτικὴ αὕτη σύγχρονη ἐπιδημία πού ἐγίνε πλέον ἐνδημικὴ στὴν Ἀθήνα:

— Ὁξεία ταβερνίτις!... Πιστεύω νὰ μὴν ἔχετε ἀντίρρηση. Ἡ ὀνομασία τῆς νόσου δίνει συγγράμματα καὶ τὴν πλήρη περιγραφὴν τῆς. Ὁξεία, ὁξυτάτη μάστις, ταβερνίτις, ἔχει καταλάβει ὅλους τοὺς Ἀθηναίους, τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια. Αὐτὸ εἶναι γνωστὸν.

Δὲν ὑπάρχει Ἀθηναῖος καὶ πρὸ παντὸς Ἀθηναῖα, πού νὰ μὴν προσέχη δυὸ καὶ τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ μιὰ ταβέρνα. Ὅπως ἐπίσης δὲν ὑπάρχει ἀντὶ τὴν νύκτα πού νὰ μὴν μετεβλήθῃ σὲ ταβέρνα.

Δύο τρία βαρέλια μὲ κρασί, καὶ μιὰ μικρὴ τζαμνία θιγρὶνὰ πού περιέχει μιὰ πινατέλλα μὲ ψάρια ὠμά, ἕνα πιᾶτο μὲ καλαμαράκια καὶ ἕνα τσιγκελάκι μὲ τρεῖς ὠμές μπουζιόλες, μερικὰ τραπέζια ἀνάπηρα καὶ καρέκλες πού ἔχουν πάρεσι σύνταξη κατόπιν πολυετοῦς ὑπηρεσίας σὲ κάποιο καφενεῖον—αὕτη εἶναι ἡ σκηνοθεσία. Τὸ πάτωμα εἶναι γῶμα καὶ οἱ τοῖχοι στᾶζουν ἀπὸ ὑγρασία. Δὲν ἔχει σημασία. Ἡ ταβέρνα ἔχει ὄνομα ξενικό: Ταβέρνα: «ΣΕΛΕΚΤ» νὰ πούμε ἢ κάτι τέτοιο.

— Ἡ παρέα μου, παρέα σνομπάρζουσα σχετικὰ καὶ γαλλίζουσα εὐπρεπῶς μὲ παρίους. Ἐπῆγα μὲ τὰ μάτια κλειστά...

— Καὶ ὅταν τὰ ἀνοίξω; — Ὅταν τὰ ἀνοίξω, εἶδα ὅτι ἔχουν ἐγκάθειρος σ' ἕνα δωμάτιο πού ἐμοιάζει μὲ κατακόμβη ῥωμαϊκή. Ἐνόμισα ὅτι πιθανὸν νὰ εἶχε γίνῃ καμμιὰ αἰωνοδιαστικὴ ἀεροπορικὴ ἐπίσηση κατὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐνῶ πηγαίναμε σὲ γλέντι, — ἔτσι μοῦ εἶχαν πῆ— τρυπώσαμε στὸ πρῶτο καταφύγιο πού βρήκαμε.

— Σοβαρά; — Σοβαρώτατα! Ἐτσι ἐνόμισα. Ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ καταφύγιο ἐκεῖνο, ὑπῆρχαν βαρέλια, μεζέδες, κιθάρες καὶ... ἕνας ντιέζ. Ὅταν μοῦ εἶπαν ὅτι ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ γλεντήσουμε, ἐβγήκα ἀπὸ τὰ ρούχα μου!

— Αὐτομάτως; — Αὐτομάτως! Σ' αὐτὸ τὸ μπουντροῦμι; Φυλακισμένοι εἴμαστε; Βρὲ καλοὶ μου, βρὲ κακοὶ μου, τίποτα... Ἀρδεύαται, ὅσα ἐπιτηδεύματα εὐρήκα. Βρὲ παιδιὰ, τοὺς εἶπα, χεμῶ-

νας δὲν μπῆκε ἀκόμη. Ἐξω, εἶναι γὰρ Θεοῦ... Ἐπὶ τέλους ἂν θέλετε κέντρο στεγασμένο, πάμε σ' ἕνα μαγαζί τῆς προκοπῆς...

— Τί σοῦ ἀπήντησαν; — Μοῦ ἀπήντησαν ὅτι εἶμαι ἐρόδραστος καὶ τρέ-βι-στὺλ! Αὐτὸ τὸ τελευταῖο, τὸ φραντζέζικο, μοῦ τὸ ἐπέταξε κατὰμουτρα μιὰ ντεμουαζελί-τσα, ἡ ὁποία ἴσα-ἴσως ἔπινε ἀκόμη γάλα μὲ μπιμπερόν καὶ σήμερα κατεβάζει τὴν ρετσίνα μὲ τὸ κατσάρι!

— Πρόδος! — Ἐξωφρενισμοὶ ἀπλῶς! Σὲ βεβαίῳ ὅτι ἐβγήκα ἀπὸ τὰ ρούχα μου...

— Πάλι; Καὶ προηγούμενος εἶχες δῆλ.

— Τόπος τοῦ λέγειν. Ἐγὼ ἐξω φρενῶν. Νὰ περᾶμε ἕνα γαιέστατο γλιὰρὸ φθινόπωρο καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι κλεισμένος σ' αἰγυπιακὸ τάφο, σὺν Φαραῶν βρυκολακισμένος;

Κι' ὅμως εἶναι ἀδύνατον νὰ συναντήσῃτε παρέα κοσμικὴ πού νὰ μὴν ἔπαθε ὁξεία ταβερνίτις. Τὰ θηλυκὰ πρωτοστατοῦν, μόλις ἐγερθῇ τὸ περίφημο ἐρώτημα: — Πού θὰ πάμε ἀπόψε; — Πού ἄλλο; Ντᾶνε ὅν, ταβέρν! — Ἀποπλὴ! Στὴν ταβέρνα τοῦ Μπιθιμήτη, ἀνοίξαν ἕνα καινούργιο κρασί! Κέλ βέλ!...

— Σ' ἔντ ραϊζινέ; — Μαὶζ οὐί!... Ἐν ραϊζινέ ἔξτραορ-ντινὰίρ!...

Τὸ γαλλίζον καὶ υπεκρίζον δεσποινίδιον, εἶνε ἡ προσωποποίηση τοῦ ὀλντο-μονέονου θηλυκοῦ. Ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ ντάνσιγκ, γιὰ τὸ πέννις, γιὰ τὸ θέατρο, γιὰ τὸν κινηματογράφον. Θέλει ταβέρνα.

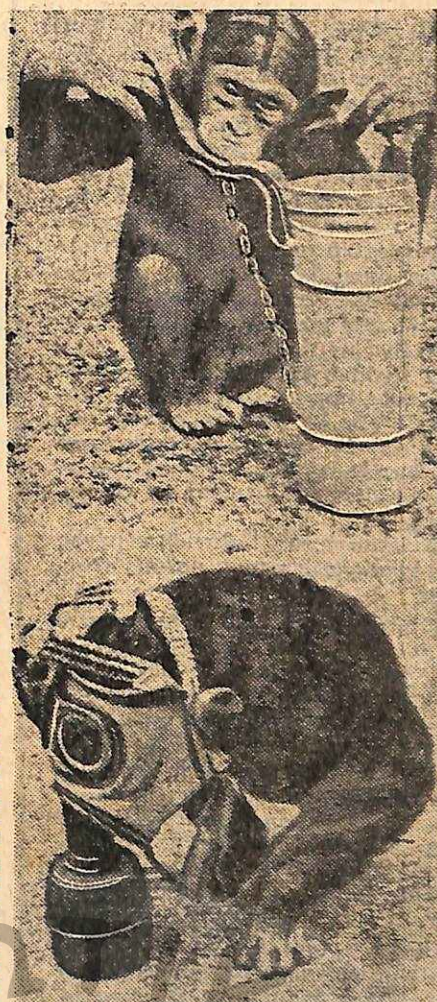
Δὲν τὴν νοιάζει ἂν δὲν χορεύῃ. Μήπως δὲν θὰ χορεύῃ ἔπειτα, ὅταν τὰ πόδια τῆς θὰ τρικλίζουν; Δὲν τὴν νοιάζει ἂν δὲν δῇ τὴν Μάρλεν Νητόν στὴν ὁθόνη. Τῆς φτάνει ν' ἀντικρύσῃ τὴν Γενωδόφα, τὴν ξεθωριασμένην λιθογραφίαν πού κρέμεται σταβά-σταβά στὸν τοῖχο τῆς ταβέρνας. Ὁ Μπουαγιέ ἀποσεῖ νὰ ἔγῃ κατιὲς μεθυστικὰς. Μὰ δὲν υποσεῖ κανεὶς ν' ἀνηθῇ ὅτι μισὴ ὥρα ρετσίνα δὲν μεθάει πρὸς πολὺ. Ὑστερα...

— Κουὰ ντόνκ; — Εἶναι καὶ τὸ μυστικόν. — Κέλ σεκοῦ; — Μόν ντιέ!... Τὸ χαλαρόν τῆς ταβέρνας, ὁ ὀδωδωρὸς ὁ τσιμπλῆς — ἔχει κατὰ ἑαῖνα... κατὰ ἑαῖνα... ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσέξτε

Μιά εἰκόνα

Ἀκόμη καὶ τὰ ζῶα ἐφοδιάζονται μὲ ἀντιασφυζιογόνους προσωπίδας. Ἐνας γαιέτωμένος πίθηκος τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τῶν Παρισίων αἰσθάνεται πολὺ ἱκανοποιημένος γιὰ τὴν ἀσφάλειά του.

Ἐνὸς στίχο

ΠΑΛΗΜΜΥΡΑΙ

Ἐλεγεν ἀθωώτατα κάπλας Ἀθηναῖος Πού πάντα τὸ κρασάκι του τὸ νέβαινε γυναικίως: — Ἀφοῦ πλημμύραι γίνονται μετὰ εἰς τὸν Πῆγον

Γιατί καὶ εἰσεὶ παρακαλῶ Για τῶν υπεκρόδων τὸ καλὸ Νὰ μὴ σκαρώνωμε κρυφὰ... πλὴν μὲ ὅς εἰς τὸν εἶνον;

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἡ πορτοφόλι

ἀρχίζει τὸ νέο μας ἑλληνικὸ

πρωτότυπο μυθιστόρημα:

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΛΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ ΣΤΟ Κ. Α. Α. ΤΑΠΑΛΛΗΜΑ

ΗΜΕΡΟΜ. 16. 11. 39

ΑΡΙΘ. 35282

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ
ΤΕΛΕΤΗ

Πρό δόλιγων ημερών εωρτάσθηκε με σεμνές τελετές σ' όλη την Ευρώπη η εικοστή επέτειος της ανακωχής του Μεγάλου Πολέμου. 'Επι τη ευκαιρία αυτή, οι γαλλικές εφημερίδες αναφέρουν μία παράξενη και συγκινητική τελετή που έλαβε χώραν ένα έτος μετά την λήξη του πολέμου στο άπειρο στρατιωτικό κοιμητήριο του Ντουωμόν, όπου 140 χιλιάδες σταυροί σημειώνουν το μέρος, όπου ετάφησαν οι άπειροί νεκροί των φονικών μαχών που έγιναν εκεί.

Ο στρατηγός Μπωντουί, ένας από τους ήρωες του πολέμου, παρέταξε μπρός στο άπειρο κοιμητήριο τον στρατό που είχε υπό τας διαταγές του. Μπροστά ήταν τετρακόσιοι σαλπικταί με τις σημαίες.

Ο στρατηγός, άπειθυμένος αούτοπρώπως στους σαλπικτάς, είπε:

«Σαλπικταί! Σας προσκαλώ ν' άπειθυνητε στους νεκρούς μας, τους νεκρούς του 1870, του 1914, του 15, του 16, του 17, του 18, στους συντρόφους μας που πέθαναν έκτελόντες το ύψιλλότερο καθήκον. Καλλίτερα από τη δική μου φωνή, θ' ακούσουν τη δική σας, τη φωνή των σαλπικτών που τους ώδηγησε στη μάχη, στο θάνατο, και στη δόξα... Σαλπικταί! Σημάνετε γι' αυτούς το έγειρτήριο! Συνηψώστε τους! Πέστε τους ότι είμαστε εδώ!»

Και οι σαλπικταί έσήμαναν το πολεμικό έγειρτήριο... Ο στρατηγός Μπωντουί συνέχισε, άπειθυμένος προς τους νεκρούς:

«Σύντροφοι! Ακούσατε τις σάλπιγγες του στρατού σας, τις σάλπιγγες της Γαλλίας; Είμαι βέβαιος πως είσθε όλοι παρόντες εδώ, στρατιώται, κυνηγοί, θωρακοφόροι, δραγόνιοι, ουσσάφοι, σκαπανείς! Σαλπικταί! Σαλπίσατε «εις προσοχήν»!

Και οι σάλπιγγες έσάλπισαν «προσοχήν» στο άόρατο στράτευ-

μα, ενώ οι σημαίες έκλιναν. «Σύντροφοι, συνέχισε ο στρατηγός, οι σημαίες, για τις όποιες πεθάνατε, σας χαιρετούν! Τώρα, έσεις είστε οι σημαίες μας!»

Οι σάλπιγγες έσήμαναν το σάλπισμα της σημαίας.

«Τώρα, θ' ακούσατε ακόμα ένα σάλπισμα: Το τελευταίο που ακούσατε πριν πεθάνετε, το χαρμόσυνο σάλπισμα της εφόδου, Σάλπιγγες, σημάνατε «έφοδον!»

Και οι σάλπιγγες έσήμαναν «έφοδον».

Ο στρατηγός έπέρανε:

«Και τώρα, σύντροφοι, σας άποχαιρετούμε! Κοιμηθήτε εν ειρήνι! Εμείς, θά φρουρούμε τώρα τα ιερά που έφρουρήσατε έσεις με το αίμά σας. Στο καλό! Σάλπιγγες, σημάνατε «σιωπητήριον»!»

Από τη μία μεριά οι χιλιάδες των παρατεταγμένων λοχών του στρατού, από την άλλη οι χιλιάδες των σταυρών, ενώ οι σάλπιγγες έσάλπιζαν βραδέως το μελαγχολικό σιωπητήριο, που προσκαλούσε τους νεκρούς να έπιστρέψουν στον αιώσιο ύπνο τους... Και η τελετή έληξε.

Ίσως σήμερα η τελετή αυτή να φανή λίγο θεατρική. Μα στο περιβάλλον εκείνο έδημιούργησε τέτοια βαθειά συγκίνηση, ώστε όλοι παρέστησαν, όμολογούν ότι ύψηξε η συγκινητικότερα στιγμή της ζωής τους.

Μιά πρωτοφανής
γραμμή Μαζινώ

Η χαριτωμένη Γαλλίς ήθοποιός Άρλετιν έλαβε τελευταία μέρος σ' ένα έπίσημο γεύμα, και έξεδήλωσε τον θαυμασμό της για κάποιο φαγητό. Ένας συνδαιτυμών προθυμοποιήθηκε να της προσφέρει έκ νέου από το ίδιο.

— Σας εύχαριστώ, άπήντησε η ήθοποιός. Πρέπει να φροντίσω και για την Μαζινώ μου.

— Την Μαζινώ σας; Έκαμε κατάπληκτος ο συνδαιτυμών.

— Ναι... την Μαζινώ μου... δηλαδή την γραμμή μου! άπήντησε εκείνη μ' ένα χαμόγελο...

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙ Ο
ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

Στην Γαλλία, παρά την θαυμασία όργάνωση των ταχυδρομικών συγκοινωνιών, παρατηρήθη μεγάλη άνωμαλία στην διακίβιαση των έπιστολών προς τους στρατιώτες του μετώπου. Πολλά παράπονα έξεφράσθησαν, και η άρμοδία ύπηρεσία άνεκοίνωσε ότι η καθυστέρηση και η άταξία ήσαν άναπόφευκτη, διότι ο άριθμός των άποστελλομένων έπιστολών άνήλθε με την έπιστράτευση από ένα έκατομμύριο σε έξι έκατομμύρια την ήμέρα!

Όστόσο, έλήφθησαν άμέσως δέκα μέτρα για να εκλείψη η άταξία. Άπηγορεύθη όμως στους άνυπομονούντας στρατιώτες να ηγαίνουν οι ίδιοι τα γράμματα στο ταχυδρομείο, έγκαταλείποντας συχνά την θέση των.

Παρά ταύτα, κάποιο πρωί, ένας στρατηγός συνήντησε έναν στρατιώτη έξω από το φορητό ταχυδρομείο.

— Έλα δώ! του λέει. Από που έρχεσαι;

— Από το ταχυδρομείο, στρατηγέ μου.

— Ωραία λοιπόν! Γράφεις τις διαταγές μου στα παλιά σου παπούτσια!

— Όχι, στρατηγέ μου, αλλά...

— Ωραία! Σε τιμωρώ! Πώς σε λένε;

— Ντυμπουά, στρατηγέ μου. Άλλά, έπιτρέψτε μου...

— Σιωπή! Δεν άκούω «άλλά». Δέκα μέρες κράτηση για να μάθης να μὴν έρχεσαι στο ταχυδρομείο, παρά τις διαταγές μου.

«Αδίκη θέλησε ο στρατιώτης να προσθέσει κάτι.

— Μεταβολή! τον διέταξε ο στρατηγός.

Εκείνος φυσικά συνεμορφώθη.

Και μόλις την άλλη μέρα ο στρατηγός έπληροφόρηθη ότι ο στρατιώτης που έτιμώρησε ήταν, άπλούστατα, ο... ταχυδρομικός διανομέας του λόχου!

Μέ τη μέθοδο της όμπρέλλας

Αθηναϊκό εύθυμογράφημα του κ. Παν. Παπαδοúκα

ΑΣ ΥΠΟΘΕΣΟΥΜΕ, κύριέ μου, ότι είσαστε ένας νέος μεταξύ 20—38 ετών, όπως είμαι εγώ και σας άρέσουν οι έρωτικές περιπέτειες με νόστιμα κορίτσια, μεταξύ 15—29 ετών. Περισπάτε, λοιπόν, ένα άπόγευμα στο δρόμο και τα μάτια σας πέφτουν επάνω σε μία κοπέλλα πολύ ενδιαφέρουσα, από πάσης άπόψεως. Σκεπτόμαστε, λοιπόν, πως θα είσαστε πολύ εύτυχης άνθρωπος αν κατορθώνατε να πιάσετε ένα τρυφερό ειδύλλιο με αυτή την υπαυχή.

Ός εδώ καλά. Άλλά έργεται τώρα το τρυφερό δίδυμο: Πώς θα της πιάσετε κουδένα; Για την επίλυση αυτού του προβλήματος οι άνθρωποι έχουν βρή πολλές λύσεις: Άλλος άκολουθεί αυτή την κοπέλλα και της εκφράζει το θαυμασμό του. Άποτυγιά, κατά τη γνώμη μου, 99 ο/ο, γιατί η μέθοδος είναι παλαιά όσο και ο κόσμος και κάπως άνόητη. Άλλος της λέει πως ακάπου γνωρίζονται. Λίγες έλπίδες έπιτυχίας. Άλλος της προτείνει άπλω έναν πείπατο τον οποίο εκείνη συνήθως άρνεύεται και άλλος την παρακολουθεί για να ιδή πού κάθεται, να «αυχοκάρη» το σπίτι της και να στήνη καλύτερο πρωί, υπημέρι και άπόγευμα, για να την άκολουθή σαν σκιά, να την προσέξη εκείνη, να ενδιαφερόθη και ν' άείση το μαντιλάκι της να πέση, να ν' άδημιουργήται η ευκαιρία της προσεγγίσεως. Μέθοδος άσυγγρόνιστη, που δεν ταιριάζει καθόλου στη σημερινή εκπονη της ταχύτητας.

Έγω, λοιπόν, κύριέ μου, δεν χάνω τίποτ' απ' όλη αυτά. Έγώ έχω βρή ένα θαυμάσιο και άποτελεσματικό τρόπο, που μου έχει δώσει άρκετά εύτυχιστά άποτελέσματα: Μεταχειρίζομαι τη μέθοδο της όμπρέλλας. Η μέθοδος αυτή έχει βέβαια το μειονέκτημα ότι εφαρμόζεται μόνο σε περίπτωση βροχής, αλλά, έγώ και το μεγάλο πλεονέκτημα ότι διευκολύνει την προσέγγιση με άξιοσημείωτη φυσικότητα. Μόλις ιδώ ότι ο καιρός φέρνει προς τη βροχή, όπλίζομαι με την όμπρέλλα μου και βγαίνω έξω για κυνήγι. Κι όταν ο ουρανός είσάκουση τις παρακλήσεις μου και άνοίξη τους κουνούδες του, πιάνω ένα πούσο σε κεντρικό δρόμο και περιμένω να περάση η πρώτη όμορφη γυναίκα γωός όμπρέλλα. Τότε τρένω άμέσως με συγκινητική προθυμία και κάνω την ίπποτική μου πρόταση:

— Δεσποινίς, μού έπιτρέπετε να σας προσφέρω την προστασία της όμπρέλλας μου;

Σχεδόν πάντα εκείνη δέχεται. Αί, από και και πέρα τα άλλα έργονται μόνα τους: «Τί άθλιος καιρός, που μένετε, πηγαίνετε στον κινηματογράφο, θέλτε να πάμε κανένα άπόγευμα μαζί και τότε θά σας δώρ». Κατόπιν εύχαριστώ την όμπρέλλα μου και περιμένω την ήμερα και την ώρα του ραντεβού. Δεν θέλω να πω πως εκείνες έγονται πάντοτε. Πολύς φορές οι γυναίκες δίνουν με προθυμία ένα ραντεβού για να γλυτώσουν από την ενόγλησή σας. Άλλά και πολλές φορές έρχονται, γιατί η ευγένεια ύποχρεώνει...

— ΠΑ —

Θά σας πω, λοιπόν, την τελευταία μου περιπέτεια.

Έδρεξε. Κι' εγώ, όπως πάντα, με την όμπρέλλα άνοιχτή, περίμενα να περάση

το θυμά μου. Τα μάτια μου έθαυμάστηκαν μπροστά σε μία όμορφη, που περνούσε μουσκεμένη στο δρόμο. Έτρεξα άμέσως και είπα την κλασική μου φράση:

— Ό! Σας εύχαριστώ πολύ κύριε! Μπορώ ν' άρνηθώ την ευγενική σας πρόταση με μια τέτοια βροχή;

Έβαδίζαμε, λοιπόν, κι' οι δύο στο δρόμο. Έπιτάσσεμε κουδένα. Φαινόταν κοπέλλα έξυπνη και γαριτωμένη. Και όταν έκόψαμε μέσα από δρόμους και εφτάσαμε σε μία γωνία, μού είπε:

— Σας εύχαριστώ και πάλι για την ύπηρεσία που μου προσφέρατε. Τώρα θά σας άκούω. Κάθουαι εδώ.

Έπληρα το χέρι που μού έπρότεινε και

το θυμά μου. Τά μάτια μου έθαυμάστηκαν μπροστά σε μία όμορφη, που περνούσε μουσκεμένη στο δρόμο. Έτρεξα άμέσως και είπα την κλασική μου φράση:

— Ό! Σας εύχαριστώ πολύ κύριε! Μπορώ ν' άρνηθώ την ευγενική σας πρόταση με μια τέτοια βροχή;

Έβαδίζαμε, λοιπόν, κι' οι δύο στο δρόμο. Έπιτάσσεμε κουδένα. Φαινόταν κοπέλλα έξυπνη και γαριτωμένη. Και όταν έκόψαμε μέσα από δρόμους και εφτάσαμε σε μία γωνία, μού είπε:

— Σας εύχαριστώ και πάλι για την ύπηρεσία που μου προσφέρατε. Τώρα θά σας άκούω. Κάθουαι εδώ.

Έπληρα το χέρι που μού έπρότεινε και

το θυμά μου. Τά μάτια μου έθαυμάστηκαν μπροστά σε μία όμορφη, που περνούσε μουσκεμένη στο δρόμο. Έτρεξα άμέσως και είπα την κλασική μου φράση:

— Ό! Σας εύχαριστώ πολύ κύριε! Μπορώ ν' άρνηθώ την ευγενική σας πρόταση με μια τέτοια βροχή;

Έβαδίζαμε, λοιπόν, κι' οι δύο στο δρόμο. Έπιτάσσεμε κουδένα. Φαινόταν κοπέλλα έξυπνη και γαριτωμένη. Και όταν έκόψαμε μέσα από δρόμους και εφτάσαμε σε μία γωνία, μού είπε:

— Σας εύχαριστώ και πάλι για την ύπηρεσία που μου προσφέρατε. Τώρα θά σας άκούω. Κάθουαι εδώ.

Έπληρα το χέρι που μού έπρότεινε και

το θυμά μου. Τά μάτια μου έθαυμάστηκαν μπροστά σε μία όμορφη, που περνούσε μουσκεμένη στο δρόμο. Έτρεξα άμέσως και είπα την κλασική μου φράση:

— Ό! Σας εύχαριστώ πολύ κύριε! Μπορώ ν' άρνηθώ την ευγενική σας πρόταση με μια τέτοια βροχή;

Έβαδίζαμε, λοιπόν, κι' οι δύο στο δρόμο. Έπιτάσσεμε κουδένα. Φαινόταν κοπέλλα έξυπνη και γαριτωμένη. Και όταν έκόψαμε μέσα από δρόμους και εφτάσαμε σε μία γωνία, μού είπε:

— Σας εύχαριστώ και πάλι για την ύπηρεσία που μου προσφέρατε. Τώρα θά σας άκούω. Κάθουαι εδώ.

Έπληρα το χέρι που μού έπρότεινε και

το θυμά μου. Τά μάτια μου έθαυμάστηκαν μπροστά σε μία όμορφη, που περνούσε μουσκεμένη στο δρόμο. Έτρεξα άμέσως και είπα την κλασική μου φράση:

— Ό! Σας εύχαριστώ πολύ κύριε! Μπορώ ν' άρνηθώ την ευγενική σας πρόταση με μια τέτοια βροχή;

Έβαδίζαμε, λοιπόν, κι' οι δύο στο δρόμο. Έπιτάσσεμε κουδένα. Φαινόταν κοπέλλα έξυπνη και γαριτωμένη. Και όταν έκόψαμε μέσα από δρόμους και εφτάσαμε σε μία γωνία, μού είπε:

— Σας εύχαριστώ και πάλι για την ύπηρεσία που μου προσφέρατε. Τώρα θά σας άκούω. Κάθουαι εδώ.

Έπληρα το χέρι που μού έπρότεινε και

το θυμά μου. Τά μάτια μου έθαυμάστηκαν μπροστά σε μία όμορφη, που περνούσε μουσκεμένη στο δρόμο. Έτρεξα άμέσως και είπα την κλασική μου φράση:

— Ό! Σας εύχαριστώ πολύ κύριε! Μπορώ ν' άρνηθώ την ευγενική σας πρόταση με μια τέτοια βροχή;

Έβαδίζαμε, λοιπόν, κι' οι δύο στο δρόμο. Έπιτάσσεμε κουδένα. Φαινόταν κοπέλλα έξυπνη και γαριτωμένη. Και όταν έκόψαμε μέσα από δρόμους και εφτάσαμε σε μία γωνία, μού είπε:

— Σας εύχαριστώ και πάλι για την ύπηρεσία που μου προσφέρατε. Τώρα θά σας άκούω. Κάθουαι εδώ.

Έπληρα το χέρι που μού έπρότεινε και

το θυμά μου. Τά μάτια μου έθαυμάστηκαν μπροστά σε μία όμορφη, που περνούσε μουσκεμένη στο δρόμο. Έτρεξα άμέσως και είπα την κλασική μου φράση:

— Ό! Σας εύχαριστώ πολύ κύριε! Μπορώ ν' άρνηθώ την ευγενική σας πρόταση με μια τέτοια βροχή;

Έβαδίζαμε, λοιπόν, κι' οι δύο στο δρόμο. Έπιτάσσεμε κουδένα. Φαινόταν κοπέλλα έξυπνη και γαριτωμένη. Και όταν έκόψαμε μέσα από δρόμους και εφτάσαμε σε μία γωνία, μού είπε:

— Σας εύχαριστώ και πάλι για την ύπηρεσία που μου προσφέρατε. Τώρα θά σας άκούω. Κάθουαι εδώ.

Έπληρα το χέρι που μού έπρότεινε και

το θυμά μου. Τά μάτια μου έθαυμάστηκαν μπροστά σε μία όμορφη, που περνούσε μουσκεμένη στο δρόμο. Έτρεξα άμέσως και είπα την κλασική μου φράση:

— Ό! Σας εύχαριστώ πολύ κύριε! Μπορώ ν' άρνηθώ την ευγενική σας πρόταση με μια τέτοια βροχή;

Έβαδίζαμε, λοιπόν, κι' οι δύο στο δρόμο. Έπιτάσσεμε κουδένα. Φαινόταν κοπέλλα έξυπνη και γαριτωμένη. Και όταν έκόψαμε μέσα από δρόμους και εφτάσαμε σε μία γωνία, μού είπε:

— Σας εύχαριστώ και πάλι για την ύπηρεσία που μου προσφέρατε. Τώρα θά σας άκούω. Κάθουαι εδώ.

Ντύθηκα διαστικά, άρπαξα την όμπρέλλα μου κι' έτρεξα στο σπίτι της. Στάθηκα στη γωνία. Ήταν πολύ πρωί ακόμα. Πότε θά κατέβαινε; Αυτό έγινε κατά τις όκτώ. Ή πόρτα άνοίξε και την είδα να βγαίνει. Αύτη τη φορά όμως συνοδευόταν και από μία όμπρέλλα. Δεν έδιστασα.

— Καλημέρα σας, είπα.

— Ό! Καλημέρα!

— Θυμόσαστε την ύπόσχεση που μου δώσατε; Μού είπατε πως θά σας ξαναδώ όταν ξαναπιάση βροχή. Λοιπόν, σήμερα βρέχει και ήρθα.

— Ναι, αλλά σήμερα, καθώς βλέπετε, έχω όμπρέλλα. Όστε... αντίο σας! Και θά ξαναδώσουμε μία μέρα βροχερή, που δεν θάγω όμπρέλλα.

— Ναι, αλλά αυτό μπορεί ν' άργήση να γίνει.

— Τι νά σας κάνω!.. Άντίο σας!

— ΠΑ —

Μέ άφισε και προχώρησε και γάθηκε στη στροφή του δρόμου. Δεν άπελπίστηκα όμως. Έξυπνος καθώς είμαι—αυτό ξέγασα να σας το πω— σκέφτηκα κάτι άλλο, κάτι σατανικό: θά περίμενα να ξαναβρέξη και θά πήγαινα πάλι να την περιμένω. Αύτη τη φορά όμως θά ήμουνα γωός όμπρέλλα. Και βέβαια εκείνη δεν θά πολυόυσε ν' άρνηθώ την άνταπόδοσή της ύπογρεύσεως.

Έκανε άλλες είκοσι μέρες να βρέξη. Και είπα τόσο άπελπιστή, ώστε κατάντησα στο σημείο να ρωτά τηλεφωνικώς το άστεροσκοπείο για τον καιρό που θά έκανε αύριο. Έπί τέλους ένα άπόγευμα διάβασα το άνακρινωθέν του άστεροσκοπείου που έγραφε: «Πιθανός καιρός αύριον αίθριος καθ' όλην την Ελλάδα» και πρωί-πρωί έπιασε μία βροχή από κείνες που δεν τελειώνουν ποτέ.

Μέ όλο τον κίνδυνο ν' άρπάξω κανένα γερό κομματάκι, έτρεξα πάλι και βρέθηκα έξω από το σπίτι της. Στάθηκα κάτω από το μπαλκόνι και σκεπτόμουν τα λόγια που θά της έλεγα, βέβαιος για το ριαινό μου:

— Δεσποινίς, σήμερα είμαι εγώ γωός όμπρέλλα. Φαντάζομαι, λοιπόν, πως θά γεγε την καλωσύνη να με πάρετε κάτω από τη δική σας.

— Πότε;

— Άμα ξαναπιάση βροχή!

Είπε αυτά τα τελευταία λόγια—σωστή ψυχρολουσία—κι' έτρεξε και χώθηκε στο σπίτι της.

Ένας άλλος στη θέση μου θ' άπογορευόταν. Έγώ όμως άποφάσισα να έπιμένω. Είπα την ιδέα πως θάβρεξε και την έπαινε και τότε θάάτηνα το καρτέι μου πολύ πρωί να την περιμένω να βγή για να της προσφέρω πάλι την όμπρέλλα μου. Άλλά την έπαινε που έβπνησα κι' άνοίξε το παράθυρό μου, είδα μία μέρα γαρό Θεού. «Ηλιος λαμπρός κι' ουτε ένα συννεφάκι για παρατήρια».

—Τί άθλιος καιρός! ψιθύρισα...

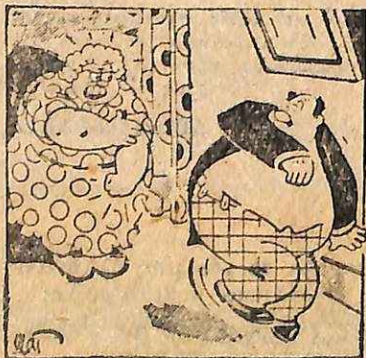
Κάθε πρωί άνοίγα νουίς-νουίς το παράθυρο, αλλά πάντα ο ήλιος μού γέλασε είσωνικά. Εύτυχώς όμως ο ουρανός της Άθήνας είναι άστατος κι' έτσι, έπειτα από άναμνη δεκαπέντε ήμερών, ένας μονότονος κοχτός στο παράθυρό μου έδωσε τις έλπίδες που περίμενα. Έδρεξε,

— Έγώ με το άδιάδροχο κι' έσεις μουσκεμένος σαν βρεγμένη κόττα!.. Θά είμαστε γελοίοι.

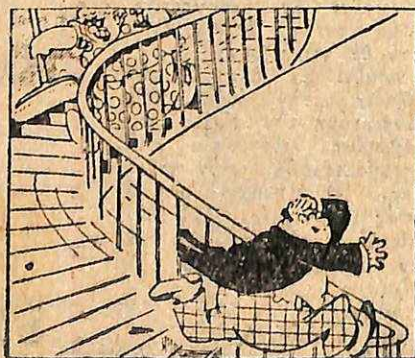
— Τί θά γίνει λοιπόν;

— Νά πάτε στο σπίτι σας να πιήτε

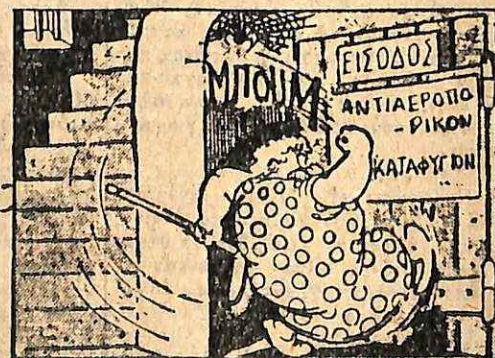
Ο κ. Χορτόσουπας έφαρμόει τας νέας πολεμικές μεθόδους

Επίθεσις.

Προς το «άντιαεροπορικών καταφύγιον».

Εν άσφαλείᾳ...

Θά σας πω, λοιπόν, την τελευταία μου περιπέτεια.

Έδρεξε. Κι' εγώ, όπως πάντα, με την όμπρέλλα άνοιχτή, περίμενα να περάση

Ένα ζεστό, να τριφίητε καλά και να πάρετε την αμυγδαλιά σας...
— Και πότε θα σας ξαναδώ;
— Τώρα πια δεν υπάρχει λόγος, καθώς βλέπετε. Αντίο...
Και γάuche πάλι.

— ΠΡ —

Αυτή η τελευταία εμπνευση, να δω με βροχή χωρίς ομπρέλλα, μου σπείρισε δυο μύγες κρεοδάτωμα. Σηκώθηκα όμως και ξανάγραψα τις επισημοποιήσεις μου. Ένα απόγευμα, λοιπόν, με βροχή, βρήκα ένα από κάποια εκκλησία. Ήταν αυτοκίνητο μαζεμένο στην πόρτα και κόποιος. Γινόταν κάποιος γάμος. Έστησα το καρτέρι μου εκεί, όταν είδα τον κόσμο να βγαίνει. Κυτάζω το γαμπρό, κυτάζω και τη νύφη που έβγαιναν για να μπουν στο αυτοκίνητο. Έγω, δεν ξέρω πώς βρήκα δίπλα τους. Λυπήθηκα το λευκό φόρεμα της νύφης, που θα βρεχόταν έστω και λίγο, ώσπου εκείνη, να μπη στο αυτοκίνητο κι' έσπευσε αμέσως μπη να σηκώσει την ομπρέλλα μου επάνω από το κεφάλι της. Έγρισε να ιδω. Ήταν εκείνη.

Χαμογέλασε, μου είπε «μερίδα και μπήκε στο αυτοκίνητο... Αυτή τη φορά δεν είχε ούτε ομπρέλλα, ούτε αδιάβροχο. Άλλα είχε άντρα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

“Έξυπνα 50%”

ΕΙΧΕ ΠΕΙΡΑΝ...

‘Ο δόξα λαμίατρος.— Μην ανησυγήτε, θα σας θεραπεύσω πολύ γρήγορα τον καταράκτη σας. Τον είχα και εγώ... δεκαπέντε χρόνια.

ΤΟΤΕ, ΑΣΦΑΛΩΣ...

Στο εστιατόριο:

Τό γχαρόνι (στον εστιατόριο).— Αυτός εκεί ο πελάτης δεν ευχαριστείται με κανένα φαγητό. Δεν τ'α βρίσκει άρεσάκι.

‘Ο εστιατόριος.— Ήσυχασε και θά ικανοποιηθώ στον λογαριασμό.

ΣΥΝΗΘΕΙΑ

— Κάνε γρήγορα. Καίτη, το βαπόρι βυθίζεται!

— Μια στιγμή, γουστάρω, ψάχνω να δω ένα σόρεμα που να πηγαίνει με το ρωμά της θάλασσας!

ΑΚΑΘΗΝΟΤΟΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

‘Ο ποιητής (στον εκδότη).— Τι θα γίνει λοιπόν, με τους στίχους μου; Έβγαλτε τώρα τους έχετε κλειδωμένους στο συρτάρι σας και δεν τους εκδίδετε!

‘Ο εκδότης.— Τι ανυπόμονος που είστε Θεέ μου! ‘Ο Όμηρος περίμενε δυο χίλια χρόνια, για να εκδοθούν οι δικαί του!

ΠΑΤΣΙ

‘Η κυρία.— Δεν είμαι και πολύ ευνοημένη από τα συστατικά σου. ‘Η νέα ύπνωση.— Ούτε κι' εγώ κυρία, αλλά δεν έγω άλλα να σας παρουσιάσω!

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Στον άρτισυντάκτη του φύλλου άναγκάζουν ότι πέθανε η γυναίκα του.

‘Ο άρτισυντάκτης (άσημένιος).— Είναι επίσημος ή είδησις;

Φτωχοί... άστέρες!

Μακαρίζουμε συνήθως τους άστέρες του κινηματογράφου για τους μεγάλους μισθούς που παίρνουν. Και εν τούτοις, ...θα τους κλάψετε, αν δήτε τί τους μένει στο τέλος.

Ίδου ένας πρόχειρος λογαριασμός: ‘Ο μέσος όρος ενός έβδομαδιαίου μισθού στο Χόλλυγουντ είναι 6.000 δολάρια. Λοιπόν, από το ποσό αυτό αφαιρούνται πρώτα-πρώτα 168 δολάρια για το ταμείο βοήθειας της Δέσφης του Στούντιο.

Έργεται κατόπι το 15 ο)ο του μισθού της θεντέτας, και έτσι, από τα 6.000 δολάρια απομένουν 4.932.

‘Ο διαχειριστής του άστέρος θα κρατήσει 1260 δολάρια για φόρους και 150 για αμοιβή του δικηγόρου του, που δεν του λείπει η δουλειά όλο το χρόνο!

‘Ο ίδιος διαχειριστής, κρατά 75 δολάρια για τον έαυτο του και 50 για τον προάκτορα διαφημίσεως. Φθάσαμε αίστως στις 3.397 δολάρια.

Έργουμε κατόπι: 500 δολάρια για ασφάλειες. Έπειτα είναι τα έξοδα των προγραμμαστών των καθηγητών φυσικής άγωγής, του μασάζ, της ύπηρεσίας, της μανικιουρίστας, κ.λπ. και το ποσό φθάνει σε 2.897 δολάρια.

Προσθέστε σ' αυτά τις εορτές και δεξιώσεις που υποχρεωτικώς, για διαφημιστικούς λόγους, δίνει κάθε έβδομάδα κάθε άστήρ, και θα δείτε τί του μένουν στο τέλος... για να ζήσει!

ΘΛΙΨΗ

Είχαμε κασιμευμένη κορφή ψηλά κι' άστρα ήταν ψηλά, άστρα ήταν πολλά, άστρα κι' έχουν οβύσει.

Είχαμε καθήσει στην άκρογιαλιά, και ήταν σιαγαλιά, και ήτανε πουλιά, κι' έχουν φτερουγίσει.

Και ήταν στην καρδιά ρόδα στην καρδιά άχ, άγαπημένη, τάρα μια εϋωδιά, θλίψη στην καρδιά μοναχά απομένει.

Κ. Χατζόπουλος

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ

Μιά μέρα ένας έχθρος του Πιρόν πλησιάζει κρυφά στην πόρτα του και γράφει επάνω: «Γάϊδαρος». ‘Ο Πιρόν τον αντιλαμβάνεται, αλλά δεν λέγει τίποτα. Την άλλη όμως μέρα πάει να τον επισκεφθώ.

—Χθές, άγαπητέ μου, του λέγει, αφήσατε στο σπίτι μου το επισκεπτήριο σας και ένόμισα καθήκόν μου να σας άνταποδώσω την επίσκεψη...

ΠΡΟΣ ΘΕΟΥ!...

“Ένα βράδυ ο Μπαλζάκ ήταν σε μιά συναναστροφή της πριγκιπίσσης ντε Μπαγκρασιόν.

Από κουβέντα σε κουβέντα, η συζήτηση έφθασε και στο ζήτημά της γυναικείας ψυχολογίας.

‘Ο Μπαλζάκ έλαβε τον λόγο και μίλησε για την γυναικεία ψυχή τόσο άραιά, που μιά κυρία δεν κρατήθηκε και του είπε:

—Ω! κ. Μπαλζάκ, πόσο καλά ξέρετε τις γυναίκες!...

—Ναί, κάνει ο Μπαλζάκ, τις ξέρω τόσο καλά που μου φθάνει να τους ρίξω ένα μονάχα βλέμμα για να γνωρίσω όλη την ιστορία τους, από την ημέρα της γεννήσεώς των. Θέλετε, μήπως, κυρία μου, να σας πω την δική σας ιστορία;

—Ω! σας εύχαριστώ, έκανε, κοκκινίζοντας η κυρία, άς την αφήσουμε για άλλοτε!...

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

‘Ο διάσημος λιβελλογράφος Άνρϋ Ροσφόρ, είχε ροσκληθώ ένα βράδυ στα έγκαίνια του νέου σπιτιού ενός φίλου του. Το τραπέζι είχε στηθώ στον κήπο του σπιτιού, που δεν ήταν ποσά μερικά τετραγωνικά μέτρα γής, κλεισμένα γύρω-γύρω από ψηλά σπίτια.

‘Ο Ροσφόρ δεν κρατήθηκε και μόλις βρέθηκε στον «κήπο» αυτό, λέγει του φίλου του:

—Ωραίος ό... κήπος σου, άγαπητέ μου, και τί γόνιμος! Φαντάσου να φυτρώνουν σ' αυτόν τόσο μεγάλα σπύρια!...

ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΣΕ

Κάποτε ο κ. Λούδ Τζώρτζ άγόρευε σε μιά προεκλογική συγκέντρωση, στην Ουάλλια.

Στο άκροατήριόν του ήταν και πολλές γυναίκες που έπνεαν μένεα έναντίον του για κάποιο ζήτημά τους που δεν είχε λύσει ο μεγάλος Ουάλλος πολιτευτής.

Ξαφνικά, μιά από αυτές, άληθινή μέγαιρα, τον διακόπτει, φωνάζοντας:

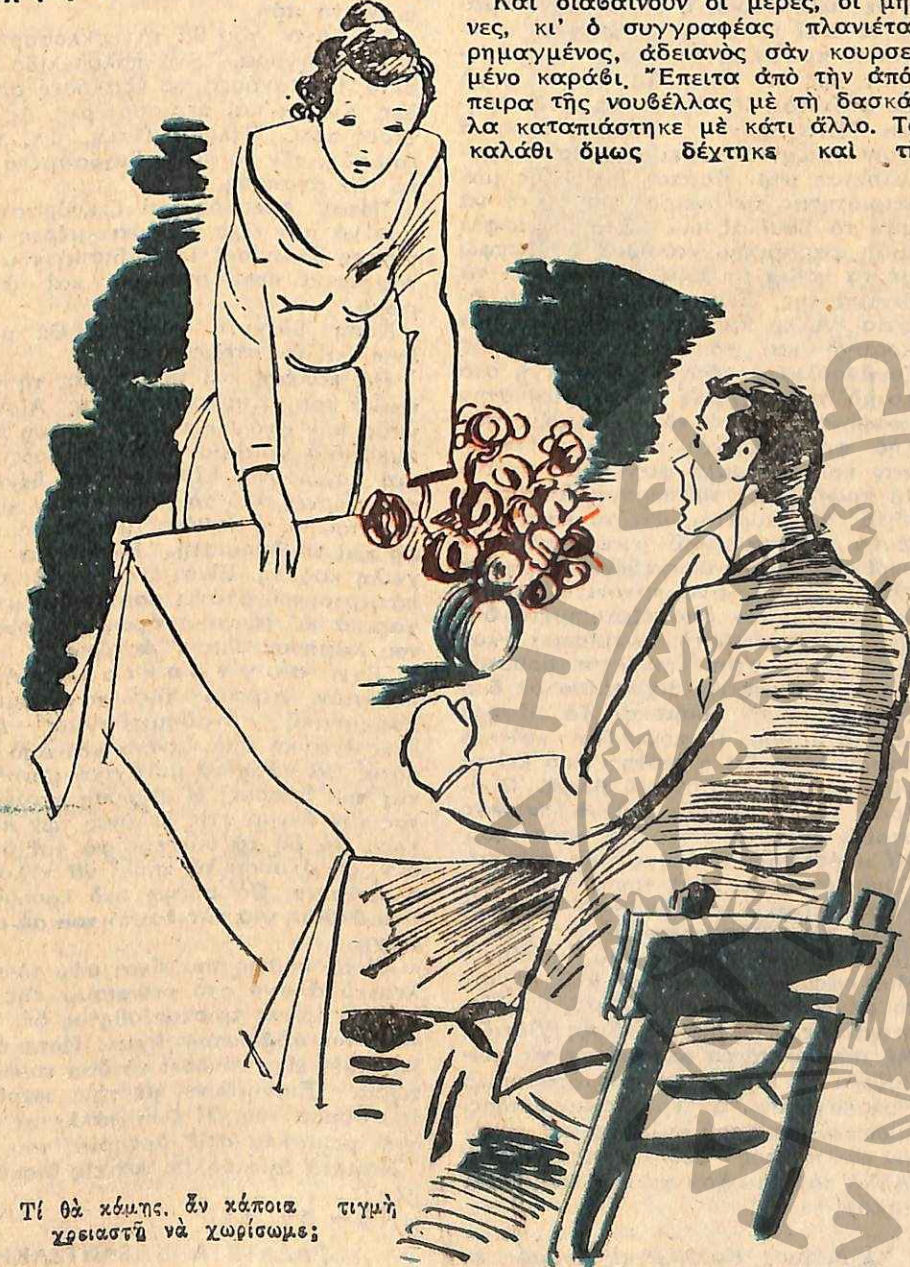
—Αν ήσαστε άνδρας μου, θα σας έδινα δηλητήριο!

—Εύχαριστώ θα το έπαιρνα, κυρία μου, αν ήσαστε γυναίκα μου!...

Το συμβολικό αυτό διήγημα της έκλειτης Έλληνίδος διανοουμένης δείχνει την εξέλιξη ενός συγγραφέως που άναζητώντας καινούργιους δρόμους στην έκφραση της τέχνης, κατ'ήγει στον σουρρεαλισμό.

Ο συγγραφέας Μάριος Καλλέργης περνούσε από μεγάλη κρίση. Οι πηγές της δημιουργικότητός του είχαν στερέψει. Τώρα και μήνες του συμβαίνει αυτό. Μόλις κάθεται στο τραπέζι κι' αρχίζει κάτι να πη, ή χρυσοφόρη φλόγα της εμπνεύσης κρύβεται στις παγωμένες στάχτες που τον σκεπάζουν ολάκερο.

Πριν λίγες μέρες καταπιάστηκε με μιά νουβέλλα. Κάποια παθητική ιστορία δασκάλας με τραγικό τέλος. Μιά νουβέλλα σαν εκείνες που γράφει και που τόσο άρέσουν. Στην αρχή όλα πήγαιναν πρίμα. Άλλά καθώς τέλειωνε τις δυο πρώτες σελίδες, τις έσκισε με άσυγκράτητη συχαμάρα. “Όλα όσα έπρόκειτο να

Τί θα κάμης, αν κάποια στιγμή χρειαστώ να χωρίσω;

«Και έχενεζο φως!...»

Πρωτότυπο
διήγημα
της Τ. Ταλάτσης
Καζαντζάκη

γράφει, τα έχει επαναλάβει αναρίθμητες φορές. Με πόσους π. χ. τρόπους δεν έχει μαγερεμένο τον έρωτα, τη ματαιότητα, το θάνατο, όλες τις εποχές, όλες τις άρες, όλα τα τοπία. Άλλα έχουν ξεθωριάσει σε τέτοιο βαθμό που και μόνο να φανταστώ πως θα καταγίνη πάλι μαζί τους τόν περιλούει κρύος ιδρώτας... Κάτι άλλο, θέ μου! ζητάει να βρη για να γράψει, κάτι πιο διαφορετικό, πιο φρέσκο... Άλλά τί; ‘Η άνθρωπινή ζωή, παρ' όλα αυτά, είναι έτσι φτιαγμένη. Έρωτας, χαρές, θλίψεις, άπογοητεύσεις, έλπίδες, ματαιότης, θάνατος!...

Κι' όμως όχι, δεν είναι έτσι! Έτσι είναι όταν την λαβαίνεις στις γενικότητές της, όχι μέσα στην ατελείωτη, άέναη, όσο και άσύλληπτη κλίμακα των λεπτεπίλεπτων άποχρώσεων που παίρνει στο πέραςμα της κάθε στιγμής.

Και διαβαίνουν οι μέρες, οι μήνες, κι' ο συγγραφέας πλανιέται ρημαγμένος, άδειανός σαν κουρεμένο καράβι. Έπειτα από την άποπείρα της νουβέλλας με τη δασκάλα καταπιάστηκε με κάτι άλλο. Το καλάθι όμως δέχτηκε και τη

δεύτερη τούτη άπόπειρα. Μά γινάτι, γιατί να έπιμένω; Γιατί καλά και σώνει θέλει να γράφω; Όχι, όχι, πρέπει, όφείλει να το πάρη άπόφαση. Είναι καταδικασμένος. «Τέλειωσε η ζωή η γιορτή κι' είπαμε γεια σας στους πανηγυριστάδες». ‘Η κατάστασή του πλησιάζει στην άνικανότητα. Γιατί, όμως, να μην άπάρχουν φάρμακα και για τους πνευματικά πάσχοντες;

Κάτι που να διεγείρη τα έγκεφαλικά κύτταρα; Έπειδή όμως τέτοια φάρμακα δεν έχουν έφευρεθώ ως στην ώρα, πασκίζει να έπιτύχη αυτή τη διέγερση με την άγορά βιβλίων, με τον κινηματογράφο, με τα άστνομικά δελτία των έφημερίδων. Πολύς φορές η περιγραφή ενός ένγκληματος γινύει άφορμή κάποιου άθάνατου έργου.

Το γράψιμο ήταν πάντα η εϋτυχία του. ‘Ο μόνος λόγος της άπαρέχης του. Όταν οι άλλοι βλέποντάς τον έτσι άποτραηγμένον να άποφεύγη συστηματικά τις συντροφίες των ανθρώπων, μήνες και μήνες κλεισμένον ολομόναχο στο σπίτι του εκεί στο δάσος της Πεντέλης, πίστευαν πως το έκανε άπό έπίδειξη και πόζα. Πώς έκανε θάατρο. Δεν ήταν όμως άλήθεια. Ζούσε έτσι, γιατί το γράψιμο του άναπλήρωνε όλες τις χαρές του κόσμου. Άκόμα κι' οι θάνατοι των δικών του δεν του προέξηναν ποτέ δση ήταν φυσικό. Θλίψη. Κι' όταν τον χάρισε η γυναίκα του, άκριβώς γιατί δεν τον ένιωθε σε τίποτα δικό της, της έδωσε το διαζύγιο, χωρίς καμιά θλίψη και μετάνεία. Βλέποντάς τον έτσι άποκλειστικά παραδομένον στο φιλολογικό του όνειρο, του είπα μιά μέρα:

—Τί θα κάμης, αν κάποια στιγμή χρειαστώ να χωρίσω;

—Θά σε άποχαιρετήσω στην έξορτα και θα γυρίσω ήσυχα να έξακολουθήσω τη δουλειά μου από το σημείο που τη διέκοψα.

Γιατί τίποτα δεν του ήταν τόσο ά...

γαπημένο και προσφιλέσσο αυτό. Και ξαφνικά αυτή η σιωπή και η έρημωση. "Αχ, δέ θ' ανάφη έντός του κάποιου λύχνος; "Άλλοτε αίσθανόταν νά τον περιλάμπουν φωτοχυσίες γιορταστικές σά νύχτα της 'Ανάστασης. Πώς έσβυσαν όλα τούτα τά ζεστά, χαρούμενα, θριαμβευτικά φώτα;

Και μιά νύχτα μέσα στόν κάματο της εξαντλητικής αγρύπνιας, σάν διάττοντας άστέρας, μιά σκέψη του ώργωσε τό μυαλό. Μήπως άράγε εκείνο πού άποζητά νά βρίσκεται στή σχολή πού τελευταία διαλαλιέται σ' όλο τόν κόσμο; Νά βρίσκεται άράγε σ' αυτό τό άνακάτωμα άπό λόγια χωρίς έρμό και νόημα και μοιάζει άσυνάρτητη φλυαρία τρελλού ή παραλήρημα πυρέσσοντος έγκεφάλου; Και γιατί τάχα πρέπει άναγκαστικά νά πιστεύουμε πώς ή τέχνη πρέπει έπ' άπειρον νά είναι όργανωση, τάξη, και ή τελειοποιημένη έκφραση της ζωής, και δέν πρέπει άπειναντίας νά παραδεχτούμε τή ν κα ι ν ο υ ρ γ ι α θ ε ω ρ ί α, ότι δηλαδή εκείνο πού έχει άξία στόν καλλιτέχνη, είναι νά ξαμολά άνεμπόδιστα τόν ύποσυνείδητο κόσμο του, νά φανερωθή χωρίς τή μηχανική επέμβαση του λογικού και ότι σέ τούτη τήν αὐθόρμητη έκδήλωσή του θά βρούμε τήν πραγματική οντότητα και άξία του κι' όχι πάλι στήν πατροπαράδοτη τεχνική, όλη φτιαγμένη μέ πάππου πρὸς πάππου «παλαιά ύλικά»;

Κι' άκόμα τούτο τό σπουδαιότερο σκέπτεται: Μήπως ή νέα σχολή βγήκε άπό όμοιες μέ τις δικές του άγώνες; 'Από όμοιες μέ τις δικές του άγρυπνες νύχτες; Μήπως είναι τό άπώτελεσμα της δικής του βασανιστικής άμφιβολίας; Μήπως βρήκαν σ' αυτή τή σχολή τή λύση μιάς άνάλογης μέ τή δική του κρίσης οι συγγραφείς πού τήν ακολουθούν;

Και, ώ, ύτρωση, ό Μάριος Καλλέργης νοιώθει στόν συλλογισμόν αυτό κάποιον άόρατο φτερά νά τόν άνασηκώνουν. Γύρω του δέν άπλώνεται πιά ή άνυδρη ξέρα μιάς άχρονος Σαχάρας. Νοιώθει νά βρίσκεται άνάμεσα στούς πρωτοπόρους τών νέων έδ α ν ι κ ώ ν. Μιά άλλη τέχνη, ναί, μιά άλλη χρειάζεται στή σημερινή ανθρωπότητα. Πώς νά έκφραστούν, σάς παρακαλώ, πιά μέ σονέτα και λίγο έρμό τά έφιαλτικά όνειρά τ α π ο υ ζ ο υ ν σ τ ό ν ξ ύ π ν ο τ ο υ ς ο ι σ η μ ε ρ ι ν ο ι κ ά τ ο ι κ ο ι τ η ς γ η ς; Και γιατί όχι ό Μάριος Καλλέργης νά μὴν είναι άνάμεσα στούς άλλόκοτους αυτούς οικοδόμους τού καινούργιου ναού; Τό είδωλο της Θεάς είναι βέβαια τερατώδες άκόμα και φαντάζει βάρβαρο και πρωτόγονο κοντά στό χρυσελεφάντινο άγαλμα της παληάς. "Έργο αιώων! Και οι άντίδοι βρίζουν και λιθοβολούν τούς νεοφώτιστους της πρωτοφανέρωτης θρησκείας. Βλέποντας τήν πάγκολλη μορφή πού συνήθισαν νά λατρεύουν, πώς νά παραδεχτούν τό άσκημόνιστο και βαναυσο ξόανο πού έρχεται νά τήν άντικαταστήσει;

Κι' ούτε έχει σημασία τό πώς ό Μάριος Καλλέργης δέ θά δὴ ποτέ τήν τέλεια έκφραση της νέας θεότη-

« ΚΑΙ Ι ΓΙΝΕΤΟ — ΦΩΣ! » ...

τας πού τώρα μόλις άρχίζει σά νήπιο νά βαδίζει κτλ., κτλ.

... "Ετσι, ό Μάριος Καλλέργης βάλθηκε άπό τή στιγμή αυτή νά σκαλίζει μέ τό σουγιά του ένα στρογγυλό κούτσουρο άπό τό σωρό πλάι στό τζάκι, και νά γράφει σ ο υ ρ ρ ε α λ ι σ τ ι κ ά.

«Η θάλασσα ή γκριζα άχολογούσε στά ξάρτια της ψαρόβαρκας μέ τά κόκκινα, κίτρινα και μπλάβα λουριά, όταν μπρός στήν παραλιακή ταβέρνα ό Τρελλογιουβέτης, μιάς παράλυτος και μισός γερός, μέ τά όπισθοδρομικά καθούρια κρεμανταλιά στό δεξί του χέρι, σταμάτησε τήν κυρία Φραγκίσκου (τί γερασμένο ντεκολτέ πού έχει αυτή ή γυναίκα) και της τά πρόσφερε. "Η φουρτούνα όλο και δυνάμειναι και οι τένες τών καφενέδων χτυπούνται και δέρονται κι' αυτές, γιατί ύπόφερναν, λογιάζοντας τά πλεούμενα πού κινδύνευαν στά πέλαγα. "Επειτα έγινε καλοκαιριά, ή θάλασσα καλμάρισε εκεί κατά τά μεσάνυχτα κι' έστειλόν τήν πρώτη έλασάν χάρων τά μπαινιμίξτ, ως τό μεσημέρι. Τώρα ψυχή δέ φαίνεται. "Η άμμουδιά είναι έρημη. "Ενα μόνο καρσάκι μακρυνά στόν όρίζοντα κάνει άθωρία, παραδίνοντας στόν άπαιο βυθό της μακαριότητας τά όνειρά μου γιά νά μὴν τό βουλιάξουν. Στό κατώφλι μιάς ψαράδικης καλύδας ή Σαπφώ μέ τά πόδια άπλωμένα μπαλώνει τά δίχτυα της. Ξένοι πολλοί, αυτή ώ-ραία. "Αλλά πρὸς τί τά δίχτυα; Μιά κραυγή και τό κορίτσι μέ τά ροζ ζουμπούλια έρχότανε. "Η πληγή στό λαιμό του έχαινε πάντα. Και στήν κορφή του λόφος τό έρειπωμένο παλιό φεοδαρχικό καστέλλι. "Υπήρχαν πολλά ώραία φαγώσιμα εκείνο τό πρωί, ώστε νά περάση άπαρατήρητο τό κορίτσι, όχι τό καστέλλι. Στήν πόρτα του μπαρμπερίκου στρίγκλιζε ή τενεκεδένια ταμπέλα της μπουγάς. "Ενα κανονικά κομμένο κεφάλι σάν άπό έξασκημένο δήμιο μέ φουντωτή χωρίστρα και στριμμένα στήν έντέλεια μουστάκια. "Ενα κεφάλι δίχασμένο σέ δύο άλλωτίτικους κόσμους. Τό άσπρο και τό μαύρο. Τό παρελθόν και τό παρόν. "Από δὴ ή νεότης, άπό κεί τό γήρας, αλλά υπάρχει ή βαφή. "Ο άέρας φυσομανούσε και ό τενεκές στρίγκλιζε στό σιδερένιο καρφί του. Τό πρόβλημα έλύθηκε γιά σήμερα. "Οποιος μπορεί νά τρώη, νά τρώη. Τώρα είναι ό καιρός πού ό ένας τρώει τόν άλλον. Καρχαρίες έγίναν με. "Ημουν ήρωας τού πολέμου, μιά σφαίρα στό κρανίο μου χάρισε τό μέγα δώρο της τρέλλας. Γυμνός, πειναλός, ύπαίριος. Χτές χινόιζε. Με συνέλαβαν έπ' αυτόφωρο νά κοιμώμαι σέ μιά γωνιά τού δρόμου...» Μονολογούσε ό Τρελλογιουβέτης, πρώην ήρωας τού πολέμου και κατόπιν καλόγερος στό "Άγιον "Ορος. "Αλλά τόν έβιωξαν κι' άπό κεί. Πάλι καλά».

... "Ο Μάριος Καλλέργης έγραφε έ-

... "Ο Μάριος Καλλέργης έγραφε έ-

τσι ως τό πρωί. "Αναθε ένα τσιγάρο, έφτιανε καφέ και έξακολουθούσε. Δέκα φορές γιόμισε τό στυλό του και στό ύστερο βουτούσε τήν πέννα κατ' ευθείαν στό καλαμάρι γιά νά μὴ χασομερά. "Όταν είπε νά σταματήσει, ήταν κοντά τό μεσημέρι.

Βρισκόταν στή μοναδική εκείνη, γνώριμή του κατάσταση τού δημιουργού στίς θεικές στιγμές της έμπνευσης. Διάβασε τά χειρόγραφα του μεγαλόφωνα μπρός στό άνοιχτό παράθυρο. Τί άγαλλίαση! Γιόμισε πάλι φωνές και ήχους ό κόσμος! "Η πολιτεία στό βάθος μακριά τού στέλνει τό βουητό της. "Από παντού μηνύματα! "Όλα άπλώνουν πρὸς αὐτόν τά χέρια! Τόν κράζουν! Περιμένουν νά τά σώση άπό τό θάνατο! Νά τά δώση στήν αιώνιότητα! Τό νόημα της ζωής, ό λόγος της ύπαρξής του είναι αυτές οι φωνές κι' αὐτοί οι ήχοι τού κόσμου, πού ζητούν άπό τή ζεστή καρδιά του άνταπόκριση...

...Και θά συνέχιζε τό έργο του μέ τήν ίδια μέθη, όρμη, συγκίνηση... Τώρα άμέσως θά πήγαινε ένα μακρυνό-μακρυνό περίπατο μέ τό σημειωματάριό του. Γιατί θά γράφει κι' εκεί στήν άκρογιαλιά πού σκοπεύει νά πάη.

Τό έργο του θά τό κυκλοφορήσει πολύ γρήγορα. "Ενα πολυέλιδο βιβλίο. Πεντακόσες ως έξακόσες σελίδες, άν όχι και περισσότερες. Λιγότερες ποτέ. Τίτλος; Νά π, δ τ, ν έ. Δηλαδή, «έν τό πάν», διαβασμένο άπό τήν άνάποδη.

"Ηταν φρέσκος και ξεκούραστος, σάν νά μὴν είχε περάσει μέρες και νύχτες άγώνιας. Τό βάδισμά του ήταν παρά ποτε σταθερό και άγέρωχο.

Πόση διάχυτη εύτυχία, Θεέ μου, όπου κι' άν στραφή!

Θά καλέση και τή Νάντια, τή γυναίκα του. Σήμερα κιάλας. Αισθάνεται τήν άνάγκη νά της γράψη ένα έγκάρδιο γράμμα, όλο τρυφερότητα και καλωσύνη. Είναι σάν τό δέντρο πού γέρνει άπό τό πλήθος τών καρπών του κι' ό καθένας μπορεί νά κόψη και νά δροσιστή. Είναι μιά ξεχειλή κυμέλη. Είναι ένα καρδιά τρικάρτο πού φτάνει φορτωμένο μπαχαρικά κι' έξωτικά άρώματα. Μέσα του λάμπουν όλα τ' άστέρια.

"Εχει σ υ γ χ ρ ο ν ι σ τ ή ! "Ανήκει στόν στρατό της παγκόσμιας πνευματικής αναδημιουργίας. Δέν έχει άνάγκη άπό κανένα και άπό τίποτα. Θά πάρη τά μοναχικά μονοπάτια τού δάσους. Θ' άκούση μαγεμένους τόν άνεμο στίς βελόνες τών πεύκων. Θά δὴ τά σύννεφα νά ταξιδεύουν. Θ' άκούση τό πουλί νά κελαδηόλομοναχο. Θά σκύψη στό λουλουδί πού άνθισε γιά τόν έαυτό του σέ μιά κόψη.

Οι αίσθήσεις του είναι σάν τό πολεμικό όλογο στό σάλπισμα της έφόδου, "Ενας τρισευαίσθητος δέκτης τών πιδ άδιόρατων ήχων. Ποτέ άλλοτε δέν είχε νοιώσει τά δσα νοιώθει τώρα. "Επικοινωνεί μέ τήν καρδιά τού σύμπαντος. "Η ζωή πάλλεται ζεστή, ρωμαλέα στίς άρτηρίες του.

Καμιά άμφιβολία, κανείς δισταγμός.

Νά π, δ τ, ν έ!

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

Το εἶδος του δικαστηρίου Τρικούβερο γλέντι

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Τ Ο ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ εἰς όλα τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. "Όταν με καλοῦν σὲ διασκεδάσει με τὴν στερεότυπη καὶ μετριώδη διατύπωση ἀνὰ πούμε ἕνα ποτηράκι μου ἔρχονται δάκρυα στὰ μάτια: Θεέ μου εἰ δυνατόν παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον! Γιατί ὁ ἀποφασίζων νὰ λάβῃ μέρος σὲ γλέντι ἑλληνικὸν εἶναι καταδικασμένος νὰ πάσῃ σὺν τὸν μακαρίτη τὸν Σωκράτη με ἕνα ποτηράκι εἰς τὰς ἡμέρας μονάζ!

— Μ' ἐκάλεσαν.
— Ποῦ;
— Σ' ἕνα σπίτι.
— Φίλοι σου;
— Γνωστοί μου.
— Καὶ λοιπόν;

(Εἶναι μυστήριο τὰ γούστα τῆς φυλῆς. Οἱ ἐνδοξοὶ μας πρόγονοι εἰς τὰ συμποσία τοὺς ἐφιλοσοφούσαν. Καὶ ἔκ τῆς οἱ ἐνδοξότεροι ἀπόγονοί τοὺς ἐφιλοσοφούμεν κατὰ τρόπον θετικόν, ἔχουν μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι).

— Ἐφάγαμε.
— Ὁραία.
— Ἡπιασε.
— Ὁραία.

"Ηλθαμε σὸ κέφι. Κι' ἐπάνω ἐκεῖ ὁ κ. Παναγιώτης τραβᾷ τὸ πιστόλι καὶ ντάνγκα-ντάνγκα-ντάνγκα, ρίχνει τρεῖς πιστολίες ἀπὸ τὸ παράθυρο.

(Γλέντι, δηλαδή, γενναῖο καί... ὅποιον πᾶσι ὁ Χάρος. Γιοὶ τῶν Ἑλλήνων! Γιατί κάνουμε κέφι κάθε φορὰ ὥπλισμένοι σάν ἀστακοί: "Όπου τρεῖς ἄνθρωποι καὶ μιά μπουκάλα, τρία περιστροφὰ καὶ ἕνας τραυματίας. Εἶναι μιά περιέργος μαθηματικὴ ἐξίσωση εἰς τὸν κώδικα τῶν ἡθῶν τοῦ συγγένου Ἑλληνος. "Η ἑλληνικὴ διασκεδάσις εἶναι δρᾶμα γκράν-γκινιόλ).

— Δοῖπόν;
— Πιάνει τοὺς ἄλλους ἐνθουσιασμός.
— Τραβῶν κι' αὐτοί;
— Ὁχι. Παρὰ ἄρχισαν καὶ φώναζαν.

"Ας πᾶν καὶ τὸ παληάμπλο καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κ. Θεμιστοκλῆς ἐμαρκαλώθηκε καὶ ἐσηκώθηκε ἐπάνω νὰ γορήσει ζεμπέκικο. Καὶ οἱ γυναῖκες χτυποῦσαν τὰ παλαμάκια. Ἐπάνω ἐκεῖ γτύπησε ἡ πόρτα. Ἦσαν ὁ κ. Ἀστυφύλαξ πού ἔκουσε τοὺς πυροβολισμούς, ἐνόμισε πὺς ἔγινε κανένα ἐγκλημα καὶ ἔτρεξε νὰ συλλάβῃ τὸν ἐνοχόν.

"Εχέστε δὴ, νεοέλληνα διασκεδάζοντα πού βόσκεται ἀντιμέτωπος μετὴν ἀρχήν; "Όταν ὁ ἐνδοξὸς ἀπόγονος τοῦ Περικλῆ τὰ κοπανίσῃ, ἐννοεῖ τὰ πάντα νὰ ὑποταγοῦν εἰς τὰς θελήσεις του καὶ ἀπορεῖ πὺς εἶναι δυνατόν νὰ βρισκωνται ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι τολμοῦν νὰ τοῦ χαλάσουν τὰ γούστα.

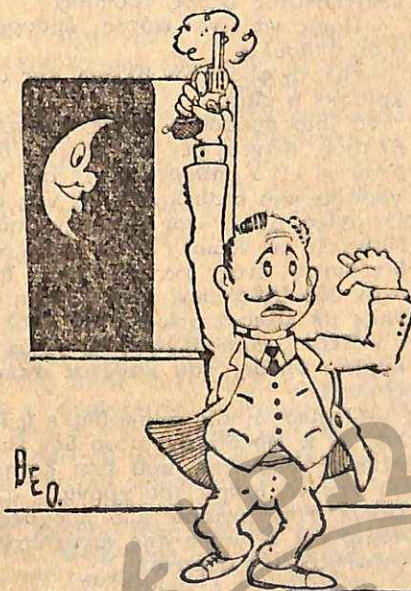
Τὸ χτύπημα τῆς πόρτας, ὡς εἶκός, ἔφερε κάποιαν σύγχυσιν εἰς τὴν διασκεδάζουσαν παρέαν. Σούσουρο διέτρεξε τὰ μέλη τῆς καὶ ὁ θαυμασμός κ. Θεμιστοκλῆς καθὼς ἐγέρθηκε ξελιγωμένος ἔμεινε ἐκεῖ μετὸ ἕνα πόδι στὸν ἕνα καὶ μετὸ κεφάλι ἐστραυμένο πρὸς τὴν πόρτα. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι συνήλθαν γρήγορα καὶ τὸν διέταξαν:

— Χόρευε εἰ!
— Ἢ πόρτα γτύπησε εἰς παιδιὰ,
— Ρέ χόρευε πού σοῦ λέμε!

—Χάιντε-χάιντε! Χάιντε τοῦ καυμένου —τοῦ Μποχώρη, χάιντε τοῦ τῆ σκάσαν στὸ παπῶρι—χάιντε καὶ τοῦ πήσαν πεντακόσια—χάιντε ὅλο τὰλληρα καὶ γρόσια!

"Εκεῖ ἦσαν τὸ ἀποκορύφωμα τῆς διασκεδάσεως. Ἀλλὰ ὁ ἀστυφύλαξ ὁ ὅποιος ἐκαθόταν ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα δὲν ἐννοοῦσε δυστυχῶς νὰ φύγῃ. Καὶ ἐδρόντηζε δυνατώτερα. "Όπου ἀγρίεψε ὁ κ. Θεμιστοκλῆς, ἐβγήκε ἐξω, ἐπλησίασε στὴν πόρτα καὶ ἐρώτησε ἀπὸ πίσω με φωνὴν βραχνήν:

— Ποιός;
— Ἀνοίξε.
— Τί τρέχει.

—"Ο κ. Παναγιώτης τραβᾷ τὸ πιστόλι καὶ ρίχνει τρεῖς πιστολίες.

— Ἀστυνομία.
— Μπαρόν. Καὶ ποιὸς σὲ ἐκάλεσε κυρία ἀστυνομία; Τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω τράβα στὴ δουλειά σου καὶ ἂν εἶσαι κύριος νὰ μὴ μᾶς χαλάς τὰ γούστα τώρα. Ἰσα!

— Ἀνοίξε εἰπα.
— Οὐστ!
— Θά σπάσω τὴν πόρτα.
— Μωρε οὐστ!

Αὐτὴ ἡ ἀνευλαδὴς προσφώνηση πρὸς τὴν ἐξουσίαν ἐξευέρισε τὸ ὄργανο τῆς τάξεως. Καὶ ἔφυγε μὲν πρὸς στιγμὴν διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ὅμως μετὰ ἱσχυρὰν συνοδείαν ἡ ὁποία ἐπιλοιδόρησε τὸ σπίτι καὶ ἠπειλόησε ὅτι θά ἐφήρμοζε εἰς αὐτόν.

— Ἀνοίξε!
— Δὲν σᾶς προσκαλέσαμε.
— Θά σπάσουμε τὴν πόρτα!
— "Όποιον τοῦ κρατᾷς ἀπὸ τὴν ἀπάσῃ. Ἐδὼ μέσα εἶναι κύριοι εἰ! Κύριοι! Καὶ πὺς διακόπτετε τὸ γλέντι;

"Εννοεῖται δὲ ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς τὸ γλέντι ἐξεκλήθη ἀμέσως εἰς χαλαρὰς πολεμικὴν ἐπιχείρησιν διότι τὰ ὄργανα τῆς τάξεως ὑστερα ἀπὸ στενωπότην πολιορκίαν τῆς οἰκίας τῶν ἀπειλοῦσαν νὰ κάνουν ἐφοδὸν καὶ νὰ συλλάβουν ὅλους τοὺς συνδαιτυμόνας. Ἦναι

τονιά ἐννοεῖται ἐσηκώθηκε ὁλόκληρη στὸ πόδι, ἐνῷ ἀπὸ μέσα οἱ γενναῖοι Ἕλληνες ἐξετέλεσαν πρόχειρα ὀργανωματικά ἔργα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, γιά νὰ ὀργανώσουν καλλίτερα τὴν ἀμυνὰ τοὺς. Καρέκλες ἐκουβαλήθηκαν, γλάστρες, τραπέζια, ντιβάνια, ἐνῷ οἱ γυναῖκες—ἄλλιον φύλον!—ἐσκουζαν ἀπὸ τρόμον.

— Ἀχ λαχτάρα πού πάθαμε!
— Βοήθεια Παναγία μου!
— Θά γίνῃ μακελειό!
— Θεμιστοκλῆ μου λιγοθυμᾷ ἡ καὶ μὲν!

Αὐτὸ τὸ περίφημο γλέντι μετὰ τὰ ἐπακόλουθα τοῦ ἤθε στο τριμελές κι' εὐρέ-θησαν καθισμένοι στὰ ἐδῶλια ἄντρες καὶ γυναῖκες, ὅλοι οἱ ἡρωϊκοὶ ἀγωνιστὰί τῆς μοιραίας ἐκείνης νυκτός πού κατέρωσαν νὰ κρατῶν γερὰ τὴν ἀμυνάν τους μέχρι τῆς δυν τὸ πρωί! "Όποτε ἐπέρασαν λιγάκι οἱ ἄνθρωποι τοῦ μεθυστοῦ καί...παρεδόθησαν! Τὸς καλεῖ ὁ πρόεδρος ἐναν-θεν καὶ οἱ περισσότεροι δεδαιούν ὅτι δὲν θυμούνται τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Μόνον οἱ γέροντες, πολλοὶ ἀπ' τοὺς ὁποίους ἐκλήθησαν ὡς μάρτυρες καὶ ἕνας ἐκ τῶν καλεσμένων πού διατήρησε τὴν νηφαλιότητα του μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς παραδόσεως τοῦ φρουρίου, περιέγραψαν τὰ ἀνωτέρω δραματικὰ γεγονότα ὡς ἀποδοῦς συνέβησαν. "Ο κ. Θεμιστοκλῆς εἶχε ἀντιθέτως ὕψος περιστορεῖς:

— Ἐπὺ ἐπυροβολήσας;
— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.
— Ποιὸς ἔδωκε τὸν ἀστυφύλακα.
— "Ο Θεὸς νὰ με κάλῃ κ. πρόεδρε. Δὲν θυμάμαι τίποτε. Εἴπαμε πῆ ἕνα ποτηράκι κι' εἰμαστε στασιδα ὅλοι. Τώρα τὸ πὺς ἔγιναν αὐτὰ τὰ πράγματα αὐτὲ εἶδα, οὐτε κατάλαβα, οὐτε ἔχω νὰ σοῦ πῶ.

"Ο κ. Θωμάς ἐδεσβαίωσε:
— Μπρέν!
— Τί μπρέν;
— Χίρε!
— Μόλις βρε.
— Δὲν πήραμε μυρωδιά. Ἐγὼ ἐγδο-σα λιγοτάκι καὶ βάραναν τὰ παλαμάκια οἱ ἄλλοι καὶ δὲν ἄκουσα τίποτε.

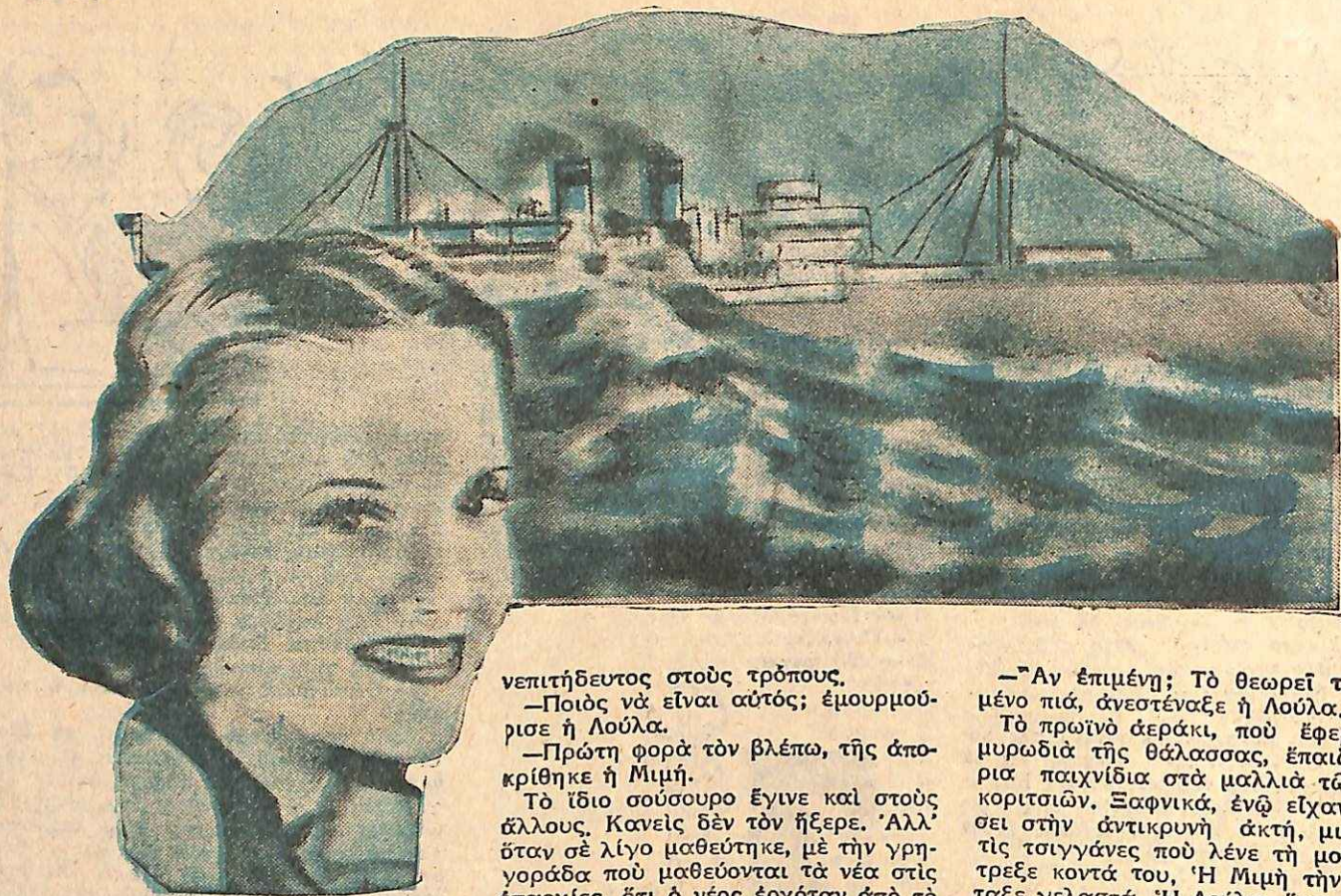
"Ο πρόεδρος ἐξηγοῖτο:
— Μωρε ἐδὼ ἐσεῖς ἐκάνατε ὁλόκληρη μάχη. Καὶ τώρα πασοποιεῖσθε πὺς δὲν ἐξερετε τίποτε. Ὁραία. Τὸ πιστόλι, τὸ εἶ-γες ἐσύ καὶ ἐσὺ ἐπυροβολήσας.

— "Όχι μὰ τὸ Θεό!
— Ὁ Θεὸς δὲν γόνιμα συλακή!
— Ἐγὼ! Στὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν μου κ. πρόεδρε! "Ο κύρ-Θεμιστοκλῆς ἐπυρο-βολήσας!

Καὶ ὁ μὲν κύρ-Θεμιστοκλῆς κατεδικά-σθη εἰς ἑπταήμερον φυλάκισιν. Οἱ ἄλλοι σέ δὲ μῆνες. Καὶ ἀπηλλάχθησαν μόνο οἱ γυναῖκες. "Ως διὰ τὸν νηφαλιὸν ἀκόμα τὸ φασα καὶ δὲν κοίμειται.

— "Άλλο ἕνα τέτοιο γλέντι καὶ θά νί-νω στασηνά! Ἐπῆρα τὸ βήπαισμα. Ἄς πυρὸς βρε παιδιὰ, νὰ μὰ τὸ Θεὸ σᾶς λέω.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Α'.

«...ΛΕΥΘΕΡΩΣΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ
ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΝΟ...»

Η Λούλα έρριξε μια χαρούμενη ματιά στο βαπόρι που έπλησιζε τη γέφυρα. Είχε τόσο καιρό να δει βαπόρι στα γαλάνα νερά του Ευρίπου!

Ήταν η δεύτερη χρονιά του Εύρωπαϊκού μακελειού και τα ελληνικά βαπόρια, για τον φόβο των υποβρυχίων, έταξιδευαν άραια στις ξέρες θάλασσες. Και όταν διαδόθηκε, εκείνη την ημέρα, πως το βαπόρι που θα περνούσε από τη γέφυρα, έρχόταν από το εξωτερικό, η Λούλα έτρεξε μαζί με τη φίλη της, την Μιμή, στο μπουργί.

Στην «Παλίρροια» μπροστά, τα δυο κορίτσια άκουσαν να λένε ότι το βαπόρι, έπειδή είχε και Χαλκιδαίους μέσα, θα άγκυροβολούσε για να τους ξεμπαρκάρη.

— Έχω περιέργεια, είπε η Μιμή στην Λούλα, να ιδω ποιοι Χαλκιδαίοι είναι μέσα.

Μαζί με τους ναυτικούς, που είχαν άραδειασθεί τώρα στο μπουργί, μαζεύτηκε κι' άλλος πολλός κόσμος.

— Πάλι καλά που γλυτώσανε από τα υποβρύχια. Έλεγαν οι πιο πολλοί. Έν τω μεταξύ το βαπόρι άγκυροβόλησε και οι βάρκες το τριγυρίσανε. Η περιέργεια του κόσμου έκορυφώθηκε τότε. Οι περισσότεροι από τους επιβάτες ήταν μαζεμένοι στην κουπαστή και απολαμβάνανε το θέαμα της θάλασσας του Ευρίπου. Μά δεν κατέβηκε παρά ένας μόνο επιβάτης. Ήταν ένας νέος ψηλός, με άθλητική κορμοστασιά, με ευγενική μορφή, και φαινόταν έξυπνος και α-

νεπιτήδευτος στους τρόπους.

— Ποιός να είναι αυτός; έμουρμούρισε η Λούλα.

— Πρώτη φορά τον βλέπω, της αποκρίθηκε η Μιμή.

Το ίδιο σουσουρο έγινε και στους άλλους. Κανείς δεν τον ήξερε. 'Αλλ' ήταν σέ λίγο μαθεύτηκε, με την γρηγοράδα που μαθεύονται τα νέα στις έπαρχίες, ότι ο νέος έρχόταν από το Πρίντζι κι' έδωσε στον άμαξά τη διεύθυνση ενός σπιτιού που ήταν στην οδό 'Αθάντων, τότε η Μιμή φώναξε με κάποια χαρά στην Λούλα:

— Ξέρεις ποιός θά'ναι; 'Ο γυιός της κυρίας Φρέδη, που κάθεται άπέναντί σας!

— Περύργο, της αποκρίθηκε η Λούλα. 'Η κ. Φρέδη, όχι μόνο δεν έπεριμενε το γυιό της, που έχει ξενιτευθεί από τα μικρά του χρόνια, αλλά έλεγε στην μητέρα μου προχθές ακόμη, ότι ο γυιός της κατατάχθηκε στον γαλλικό στρατό!..

— — —

Τα δυο κορίτσια πριν γυρίσουν στο σπίτι, έκαναν ένα περίπατο στη γέφυρα, για να ιδούν το βαπόρι που θ' άπομακρυνόταν. 'Η Λούλα, που δεν ήταν ακόμη είκοσι χρονών, έμοιαζε, έτσι όπως ήταν ψηλή, όμορφη, με γαλανά, έκφραστικά μάτια και με ήρεμα χαρακτηριστικά, σαν το λουλούδι ενός πελώριου κρίνου. 'Όλη η Χαλκίδα είχε να πη για την όμορφιά της. Κι' όταν άνοιγε τα χείλη της για να μιλήσει, λες κι' έβλεπες ρόδο να μιλή. 'Η κουβέντα της έμοιαζε με βελουδένιο χάνδι. Μά βαθεία, στο βλέμμα της, είχε σταλάξει μια πρόωρη μελαγχολία ένας κρυφός καύμος, που μόνιμη ή πιστή φίλη της, η Μιμή τον ήξερε.

— Με ματωμένη καρδιά βλέπω το βαπόρι που φεύγει, είπε σε μιάν στιγμή η Λούλα στη Μιμή, ενώ έπερνούσαν τη γέφυρα. Πώς ήθελα να ήμουν κι' έγω μέσα! 'Ω, ναί, ήθελα να φύγω μακριά, στην ξενιτιά... 'Ισως η ξενιτιά θα μπορούσε να λευθερώσει τη καρδιά μου από τον πόνο...

— Έπιμένει λοιπόν ακόμη ο πατέρας σου να σου δώσει έναν άνθρωπο που δεν τον αγαπάς; την ρώτησε η Μιμή.

— 'Αν έπιμένει; Το θεωρεί τελειωμένο πιά, άνεστέναζε η Λούλα.

Το πρωινό αεράκι, που έφερνε τη μυρωδιά της θάλασσας, έπαιζε μύρια παιχνίδια στα μαλλιά των δυο κοριτσιών. Ξαφνικά, ενώ είχαν φθάσει στην άντικρυνη ακτή, μια από τις τσιγγάνες που λένε τη μοίρα έτρεξε κοντά του, 'Η Μιμή την έκύταξε γελαστά. 'Η Λούλα, όμως, όταν έβεβαιώθηκε ότι δεν τις έβλεπε κανείς άλλος, έπλησίασε την τσιγγάνα και της έδωσε το χέρι της, λαχταρώντας να σύρει την αύλαία του μέλλοντος, που τώβλεπε τόσο σκοτεινό και τόσο άπειλητικό μπροστά της... Κι' η τσιγγάνα, αφού έρριξε μια ματιά, στις γραμμές του κρινόλευκου, παρθενικού χεριού, της είπε:

— Ένας κρυφός καύμος, κοπέλλα μου, φαρκάκωνει την καρδιά σου. Μαδρες είναι οι σκέψεις σου, σαν τα μαύρα φτερά της νύχτας. Το κορμί σου φουρτουλιάζει για κάποιο μεγάλο κακό, που θέλουνε να σου κάνουνε, δικό σου άνθρωποι! Μάθε, όμως, κόρη μου, πως δεν είναι μακριά η μέρα, που το γλυκό κρασί της αγάπης θα μεθύσει την καρδιά σου, και τα χελιδνία σου θα πιούν από το γιαντρικό που γιάνει κάθε πόνο. Το σκουλήκι που σέρνεται στο τριαντάφυλλο της αγάπης σου, θα το πατήση ένα γερό πόδι!

'Αναγάλλασε η καρδιά της Λούλας, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά από το στόμα της τσιγγάνας. Μια γλυκεία αγωνία την έκυρίεψε. Κι' ενώ έγύριζε στο σπίτι, με τη φιλενάδα της την Μιμή, τα παράξενα λόγια της τσιγγάνας έξακολουθούσαν ν' άχολογούνε στ' ατιά της. Εύχριστες σκέψεις την έλίκινιζαν τώρα. Και πριν χωρισθούν, η Μιμή γελώντας, με το τσαχνίτικο γέλιο της, έσκυψε και της είπε:

— Καμιά φορά τα λόγια της τσιγγάνας βγαίνουν αλήθεια!

'Η Λούλα την έκύταξε σιωπηλή. Ένας λευκός πόθος άπλωνόταν στην ήρεμη μορφή της, που άνθουσαν τα κρίνα της αθωότητας...

— — —

Το σπίτι της κυρίας Φρέδη, της χήρας ενός συμβολαιογράφου, έμοι-

Ο 'Ανθρωπός Πού γύρισε από τόν 'άηλο κόσμο

αζε σαν πύργος που ύψωνε, καπριτσιόζικα τα διαμερίσματά του, ανάμεσα στα γέρικα δένδρα του μεγάλου περιβολιού. 'Εκείνη την ημέρα ή κυρία Φρέδη ήταν στις χαρές της. Είχε γυρίσει από την ξενιτιά ο γυιός της, ο Γιάγκος. Και είχε δώδεκα δόκιληρα χρόνια να τον ιδεί, από μικρό παιδάκι, όταν ο θεός του τον έπηρε, για να τον βάλει σε άγγλικό κολλέγιο, να μορφωθεί εκεί. Μά τώρα, που είχε εξαπολυθεί ή μπόρα του Εύρωπαϊκού πολέμου και σ' όλες τις θάλασσες παραμόνευε άπαισιος ο κίνδυνος των υποβρυχίων, ο Γιάγκος Φρέδης δεν μπορούσε να μείνει περισσότερο στην ξενιτιά, γιατί διαφορετικά θα έπρεπε να καταταχθεί σ' ένα από τους ξένους στρατούς, που πολεμούσαν...

Μητέρα και γυιός έμειναν πολλή ώρα, ο ένας στην άγκαλιά του άλλου, χωρίς να μπορούν ν' άρθρώσουν λέξη από τη συγκίνησή των... Και όταν ο Γιάγκος συνήλθε από την πρώτην ταραχή του, είπε στη μητέρα του:

— Έπρεπε να γίνει ο Εύρωπαϊκός πόλεμος, μαννούλα, για να ξαναβρεθώ κοντά σου!..

— Θα είσαι δυσχεστημένος, παιδί μου, το άποκρίθηκε η μητέρα του, ενώ έσκουπίζε τα δάκρυά της, που έτρεχαν από τα μεγάλα συμπαθητικά μάτια της, γιατί άφισες την Εύρώπη και ήλθες να κλεισθής εδώ στην έπαρχία!

— 'Ω, όχι, όχι, μητέρα, φθάνει που ξαναγύρισα κοντά σου, στο σπίτι μας, που πέρασα τα έξοικαστα παιδικά μου χρόνια, φθάνει που ξανακούω την τόσο γλυκεία, για μένα, φωνή σου, φθάνει που σε ξαναβλέπω, ύστερα από τόσα χρόνια... 'Ω, να ήξερες, μητερούλα μου, πόσες φορές σε συλλογίζομουν στην ξενιτιά! Τόν τελευταίο καιρό μάλιστα, που δεν ελάθαινα τακτικά γράμματα σου, είχα άρχισει ν' άνησυχώ... 'Ανησυχούσα για την ύγεια σου... Μά δεν μου είπες, ποίαν έδωξες και μου έγραφε τα τόσο καλλιγραφικά ατά γράμματα; Ξέρω ότι ή κατάσταση των ματιών σου δεν σου επέτρεπε να τα κουράζεις με το γράψιμο, ούτε να σκύβεις...

Ένα αγαθό γέλιο έφάνηκε στην ευγενική, άρχοντική μορφή της κ. Φρέδη. Έπειτα άποκρίθηκε στο γυιό της:

— Είχε την καλωσύνη μια πανέμορφη γειτονιούλα μας, ή δις Λούλα, να έρχεται να γράφει τα γράμματα, που σου έστελνα. 'Αλήθεια, δεν θα την θυμάσαι... Και όμως, σαν είσατε μικρά, έπαίζατε μαζί, στην άκρογιαλιά... Κάθοντα

έδω άπέναντί μας, από 'κείνα τα χρόνια...

'Ο Γιάγκος έμεινε συλλογισμένος, λίγες στιγμές. Έπειτα άργά, σαν να ξυπνούσαν μέσα από τα χρόνια που είχαν περάσει στο μεταξύ οι άναμνήσεις του, είπε:

— 'Ω, ναί... Την θυμούμαι... Έπαίζαμε μαζί, ναί... 'Η Λούλα... Κινηγούσαμε μαζί τις πεταλούδες και μαζεύαμε κογγύλια στην άμμουδιά... Το θυμάμαι, σαν να ήταν τώρα...

'Η σκέψη του νέου έφτερούγισε στα χρόνια που πέρασαν και για μια στιγμή, ξαναείδε μπροστά του, την ξανθεία παιδούλα, με τα βοστρυχάτα μαλλιά, τα γεμάτα αθωότητα έκφραστικά μάτια, με την τριανταφυλλένια ποδιά, με τον άσπρο φιόγκο στα μαλλιά της και με το προσωπάκι, που έμοιαζε σαν άνθος μυγδαλιάς...

— — —

Ήταν ακόμη με τις μπλε-πάλ τυτχές του, ο Γιάγκος το άπόγευμα της ίδιας εκείνης ημέρας, όταν είδε ν' άνοίγουν οι πράσινες γρύλλιες, από ένα παράθυρο του άντικρυνού σπιτιού και να προβάλλη ένα κοριτσιόσικο πρόσωπο. Μιά ξαφνική ταραχή τον έκυρίεψε. Ήταν ή γλυκεία εκείνη ταραχή, το ευχάριστο εκείνο σκίρτημα της καρδιάς που νοιώθει κανείς, σαν ξαναβλέπει, ύστερα από χρόνια, μια ύπαρξη που εστάθηκε ο γλυκός σύντροφος της τρυφερής ήλικίας...

Ήταν ή Λούλα! Το χρώμα της παρθενικής ντροπής, έβαψε το όλο-δρόσο πρόσωπο της κοπέλλας, σαν άντίκρυσε τον ξενιτεμένο νέον. Ντρεπόταν στη σκέψη ότι θα είχε μάθει πιά έκείνος, από την μητέρα του, ότι τα καλογραμμένα έκείνα γράμματα που έφθαναν ως αυτόν, στην ξενιτιά, του τα έγραφε εκείνη, καθ' ύπαγόρευση της μητέρας του.

'Αλήθεια, ή Λούλα, κάθε φορά που ή ευγενική γειτονισσα την έφώναζε για να της γράφει γράμματα στον ξενιτεμένο γυιό της, αίσθανόταν μια παράξενη ταραχή, που την έκανε να ξεχνάη τη θλίψη της, για τον άνεπιθύμητο γάμο που ήθελε να της επιβάλει ο πατέρας της... Κι' έρχόνταν στιγμές, που έσχεδιάζε τα πιο όμορφα λόγια, για να γράφει στον Γιάγκο, σαν να ήτανε να του έγραφε εκείνη γράμματα και όχι ή μητέρα του... 'Αλλοτε πάλι, έκεϊ όπου ή κ. Φρέδη της υπαγόρευε τα γράμματα για το γυιό της, τα μάτια της Λούλας έφεταν άθέλητα στην μεγάλη κορνιζαρισμένη φωτο-

μία αληθινή
ιστορία

πού μοιάζει σαν
μυθιστορημα.

υπό
ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ.

γραφία του Γιάγκου, που έκρεμόταν στον τοίχο, άντικρύ της... Και κοκκίνιζε και ντρεπόταν ή Λούλα σαν άντίκρυσε την άρρενωπή μορφή του νέου, σαν να την έβλεπε έκείνος από κοντά. 'Η μητέρα του Γιάγκου τότε με το ευγενικό της χαμόγελο, έλεγε στη Λούλα:

— Δεν του το έγραψα ακόμη ότι έχω για γραμματάκι μου την όμορφότερη κοπέλλα της Χαλκίδος, το λουλούδι του Ευρίπου.

— Θα σάς παρακαλέσω να μη του το γράψετε, της άποκρινόταν ντροπαλά ή Λούλα, χαμηλώνοντας τα μάτια της, που οι μακρυές σαν μεταξένιες βλεφαρίδες της, τους έδιναν μια γλυκεία, παθητική έκφραση.

— — —

...Στάθηκε πολλές στιγμές άκίνητος ο Γιάγκος, λες και τα έκφραστικά μάτια της Λούλας τον είχαν μαγνητίσει, έτσι όπως άνοιξε ή πονεμένη κοπέλλα το παράθυρο με τις πράσινες γρύλλιες, λες κι' έλαμψε, εκείνη τη στιγμή, το βλέμμα της και φώτισε, με το γλυκό φως του, τον δρόμο της ζωής του. Τι φωτεινό χάνδι το βλέμμα της! Τα κρίνα της αθωότητας που άπλωνόνταν στην πανώρη μορφή της, άφισαν έκστατικό τον νέον... Και τότε πάσχισε να θυνηθεί τις άναμνήσεις του και να φέρη στη μνήμη του το προσωπάκι της παιδούλας που έπαίζαν μαζί, σαν ήσαν μικροί, τότε στην άμμουδιά και πότε κάτω από τις σμαραγδένιες φυλλωσιές των πορτοκαλιών του περιβολιού, στο πατρικό σπίτι της Λούλας.

Σχεδόν άμέσως όμως ο Γιάγκος, σαν να μη ήθελε να τον βλέπει άτη μέλητο ή Λούλα, με τις τυτχές, άποτραβήχθηκε από το παράθυρο. Κοσμογυρισμένος, όπως ήταν, ο Γιά-

άγκος συλλογίσθηκε έπειτα ότι καμιά φορά τα φαινόμενα άπατούν και ότι μπορούσε, κάτω από την παρθενική εκείνη άθωότητα της Λούλας, να κρυβόταν ό καπιταλιστικός και άστατος χαρακτήρ της αίωνίας Εύας...

«Συνήθως οι περισσότερες γυναίκες, συλλογίζονται εύθυμα ό Γιάγκος, διατηρούν τό παιδιάστικο ύφος πού έχουν τό πρωτό, στό προσκέφαλο τού κρεβάτιού των, έως την στιγμή, όπου θά βρεθούν στον καθρέπτη τού μακιγιάζ... Τότε τό χάνουν διά μιάν!...»

Τό ίδιο άπόγευμα έμαθε από την μητέρα του, ότι ή δις Λούλα ήταν πολύ στενοχωρημένη, έπειδή ό πατέρας της έννοούσε νά την παντρεύη μ' ένα νέο πού απέκρουε εκείνη. Παράξενο, σαν νά έκρυφοδάγκασε μιάν ανεξήγητη ζήλεια τόν Γιάγκο, μόλις έμαθε από τό στόμα της μητέρας του την πληροφορίαν αυτήν.

—Οι γονείς θέλουν πάντα τό καλό τού παιδιού των, έπρόσθεσε ή κ. Φρέδη, αλλά δέν πρέπει νά γίνει μιάν κοπέλλα δυστυχισμένη γιά χάρη τού πατέρα της. Έγώ δέν τόν ξέρω αυτόν τόν νέο πού θέλουν νά της δώσουν...

—Και ό λόγος πού δέν τόν θέλει; ρώτησε ό Γιάγκος την μητέρα του μ' ένδιαφέρον πού προσπαθούσε νά κρύψει.

—Δέν ξέρω, παιδί μου. Δέν μού άρέσει νά έξετάζω. Άπό τό λόγοι της κοπέλλας όμως κατάλαβα ότι δέν θέλει νά γίνει γυναίκα ενός ανθρώπου, πού δέν τόν αγαπά...

—Έχει λοιπόν τόση έμπιστοσύνη στον έρωτα; έλεε, χαμογελώντας άκροά ό Γιάγκος.

—Η μητέρα του τότε έπήρε σοβαρό ύφος και τού άποκρίθηκε:

—Η δις Λούλα, παιδί μου, δέν είναι μόνο τό ωραιότερο κορίτσι της Χαλκίδας, αλλά και τό πιο ήθικό. Δέν έχει άκουσθή ποτέ. Σε βεβαιώνω, ότι μέ μεγάλη μου χαρά, πρίν φύγω από τόν μάταιον αυτό κόσμον, θά έβλεπα μιάν τέτοια κοπέλλα σύντροφο και της δικής σου ζωής.

—Ο Γιάγκος δέν έπρόσθεσε λέξη. Σε λίγο έντύθησε, γιατί έπρόκειτο νά βγούν περίπατο στην «Παλίρροια» μέ την μητέρα του.

—Πιστεύω, ότι θά είναι ή δις Λούλα μέ την μαμά της στην «Παλίρροια», έλεε στον γιοί της ή κ. Φρέδη, ένθ' κατέβαιναν από την μαρμάρινη σκάλα τού σπιτιού των. Άν δέν είναι, θά έλθουν άπόψε όλοι νά σε καλωσορίσουν. Ό πατέρας της φεύγει άργά από τό έργοστάσιο και δέν μπορούν νά έλθουν τό άπόγευμα.

Έκείνο τό δειλινό όμως ή πανέμορφη Λούλα δέν φάνηκε στην «Παλίρροια» μέ την μητέρα της. Λίγο άργότερα, μόλις έφυγε ή κ. Φρέδη μέ τό γιοί της γιά τόν περίπατο, ή μητέρα της Λούλας έλαθε, μ' ένα υπαλληλάκο τού έργοστασίου, μιάν σημείωση από τόν άνδρα της. Ό πατέρας της Λούλας την ειδοποίησε νά μή φύγουν από τό σπίτι, γιατί έπρόκειτο νά τούς έπισκεφθί ό ύποψήφιος γαμπρός της Λούλας.

Μόλις ή πονεμένη κοπέλλα τώμαθε, έχλώμιασε, σαν νά έμαράθησαν στη στιγμή τό ρόδα τού προσώπου της, σαν νά την έμαράζωσε ή άνελ-

πώτη θλίψη. Και άναρωτιόταν διαρκώς, άν ήταν πράγματι αλήθεια, ή άν δέν έξούσε ένα φρικτόν έφιάλτη, ότι θά γινόταν παντοτεινή σύντροφος της ζωής της ένας άνθρωπος ολότελα ξένος γι' αυτήν!... Όπως, όταν σημάη γιά τό πουλί ή μοιραία στιγμή, σαν τυφλό πάει και πέφτει μπροστά στον κυνηγό, έτσι κι' αυτή θά την έσυρε ή μοίρα στό βωμό της θυσίας; Σάν τη βελόνα πού τη σιμώνει ό μαγνήτης έτρεμε τό πανώρηο, άρμονικό κορμί της. Αυτή ή άνέγγιχτη από τις κακίες τού κόσμου συλλογίζόταν, ένθ' τά δάκρυα έκυλούσαν καφτερά στό μάγουλά της, τί κακό έκανε γιά νά την βασανίζει έτσι ή σκληρή μοίρα; Κάποιος ήλιος έσθυνε μέσα της και σέ μιάν στιγμή, όταν τά μάτια της έστύλωθηκαν στό παλιό, λιθανοκαπνισμένο εικόνισμα της Παναγίας, τά χείλη της σιγομουρμούριζαν μέ κατά-
—Δέσποινά μου, λευθέρωσέ μου την καρδιά από τόν πόνο!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΙΘΜΟΙ...

Στις στιγμές όπου ή καρδιά της εύαίσθητης Λούλας έσπαρσάσταν στη σκέψη, ότι θά έγινόταν άνδρας της ένας άνθρωπος, διωσδιόλου ξένος γι' αυτήν, στίς στιγμές αυτές, ή πονεμένη κοπέλλα άποζητούσε τη φίλη της, τη Μιμή. Η Μιμή ήταν ή μόνη παρηγοριά γιά τη Λούλα, γιατί μπορούσε και έφανέρωνε σ' αυτήν άφοβα, όλα τά μυστικά της. Έγνωρίζονταν από μικρά κοριτσάκια άκόμη, όταν έπήγαιναν μαζί στό σχολείο.

Η αλήθεια όμως ήταν ότι οι γονείς της Λούλας και ίδίως ή μητέρα της, δέν έβλεπαν μέ καλό μάτι την φίλια της Λούλας μέ τη Μιμή, έπειδή ή Μιμή ήταν ταπεινής καταγωγής. Έμενε μέ μιάν θεία της, πού την

είχε μεγαλώσει και κανείς δέν ήξερε τίποτε γιά τούς γονείς της. Έξ άλλου και κάποια φερσίματα της Μιμής, ό τρόπος έξαφνα πού έντυνόταν, δέν άρεσαν καθόλου στη μητέρα της Λούλας. Η Λούλα όμως, άπονεύριυτη και άδολη όπως ήταν, δέν έβασκε κακό στό νοϋ της και όταν ή μητέρα της έδυσοφορούσε γιά τις φιλίες της μέ την Μιμή, ή Λούλα άνελάμβανε την ύπεράσπιση της φίλης της, λέγοντας στη μητέρα της ότι δέν έφταιγε ή Μιμή, άν ή μοίρα της την έκανε φτωχή. Και ή μητέρα της Λούλας, πού δέν ήθελε νά κακοκαρδίξη την κόρη της, της συγχωρούσε την άδυναμία αυτήν, άν και παραπονιόταν πάντα, γιατί ή Λούλα έπροτιμούσε την Μιμή από τις κοπέλλες της σειράς της...

Η Μιμή έμενε μέ μιάν θεία της σ' ένα σπίτι στό Ρολόϊ κοντά. Η θεία της είχε σύνταξη από τόν άνδρα της, έπειδή όμως ήταν φημισμένη ράφτρα, είχε πάντα δουλειά. Στο ράψιμο άλλωστε την έβοηθούσε κι' ή Μιμή...

...Η άνυπόκριτη Λούλα δέν μπορούσε ποτέ νά βάλη στό νοϋ της, δέν μπορούσε ποτέ νά μαντέψη τό σατανικό, τό προδοτικό παιχνίδι, πού της έπαιζε εκείνη πού θεωρούσε γιά την πιο έμπιστη φίλη της!...

...Άπό μιάν έμφυτη ζήλεια, πού κάνει πολλές νά μισούν εκείνες πού στέκονται ψηλότερα άπ' αυτές στην κοινωνία, ή Μιμή έφθονούσε την Λούλα, γιατί άνήκε σέ μιάν από τις πιο εύπορες οικογένειες της Χαλκίδας, γιατί είχε όλες τις άνέσεις της, και γιατί ή κάθε της έπιθυμία έπραγματοποιείτο άμέσως. Παρ' όλον ότι ή Λούλα άπλή, καταδεκτική, συμπονετική, στοργική και πρόθυμη νά στερηθή εκείνη κάτι γιά νά βοηθήσει έναν πού έπασχε, ή Μιμή, ζηλόφθονη όπως ήταν, την έμισούσε. Κατάρθωνε όμως πάντοτε και έκρυβε, κάτω από ένα προσποιητό έγκάρδιο γέλιο την κακία της, τό μίσος της γιά την φίλη της. Έκρυβε ακόμη από τη Λούλα κάθε αίσθηματική περιπέτεια της. Άν και πονηρή και συμφεροντολόγος, όπως ήταν, ή Μιμή έφρόντιζε νά μή άκουσθή τίποτε γι' αυτήν, άφοϋ στη μικρή κοινωνία της Χαλκίδας, της έποχής εκείνης, θά έγινόταν σούσουρο μόλις έμαθεύονταν κάτι... Μά όταν ή Μιμή έμαθε ότι ό κ. Άγγελος Σ.,... τραπεζίτικός υπάλληλος σ' ένα από τά ύποκαταστήματα Τραπεζών, στη Χαλκίδα, έζήτησε τό χέρι της Λούλας, ό φθόνος της την έσπρωξε στό σατανικό σκέδιό της. Η αλήθεια ήταν, ότι ό Άγγελος είχε φλερτάρει πολλές φορές την Μιμή στην «Παλίρροια», όπου έσύχναζε κι' εκείνος, στό Κρηπίδωμα, όπου έγινόταν ό περίπατος και στην πλατεία, όπου έπαιζε ή φιλαρμονική και ή Μιμή έβόλταρε μέ τις φίλες της. Γι' αυτό, ή είδηση ότι ό νέος είχε ζητήσει τη Λούλα, έκανε τη Μιμή άνα-κάτω. Πανούργα όμως όπως ήταν, δέν άργησε νά καταλάβη, ότι ό νεαρός τραπεζίτικός υπάλληλος, κάθε άλλο παρά έρωτευμένος μέ την Λούλα ήταν. Ό γάμος του αυτός άπέβλεπε στην προίκα της Λούλας, πού ήταν σεβάστη σέ μετρητά και σέ ακίνητα.

(Η συνέχεια στό έπόμενο)

Λάδος έκανε

—Ο έτοιμοθάνατος θείος. — Ντροπή σας! Άκόμα δέν πέθανε, και μαλλώνετε γιά την κληρονομία.

Οι άνεψιοί. — Μά δχι, θείε! Δέ μαλλώνωμε γιά την κληρονομία! Σ' ζητούμε γιά τό έξοδο της κηδείας...

ΣΥΛΛΟΓΙΟ

Η ΚΟΡΗ της Προφύρας ή Σουλτάνα ζούσε μέ κάτι πονακία.

—Μαμά, πονώ λίγο...

—Κόρη μου κουράγιο. 'Ποθ' ή ώρα σου. Δημητράκη τρέξα γιά τη μαμά, την κόνα Καλιώ την Πεταλούδα πού λένε. Είναι σθέλτα και παστρικά. Ό Δημητράκης ντύθηκε άμέσως κι' έτρεξε νά σέη τη μαμά.

Η Προφύρα πήρε τό τετραβάγγελο και σταύρωσε την κόρη της, κι' ύστερα έβαλε ένα τρίγυρο τρούφι κάτω από τό κοσβάτι, γιά νά μή την πιάση λεγούσαρσώστες.

Σέ λίγο ήθελε ή μαμά—μιάν άσπομάλ-
—Χέλια! Χέλια! φώναζε μόλις άπ'ηκε, γιά νά γλυστρήση τό παιδί σαν τό γέλι.

—Καλώς την κόνα Καλιώ. Έλα νά τή δής.

Η Σουλτάνα ζαπλωμένη στό κοσβάτι κοιλοπονούσε.

—Ένοια σου κόρη μου, έλεγε ή μαμά, σέ λίγο θά σου περάσουν όλα. Πέσε τη φοκαλιά Προφύρα μου κι' έναν μπαλντά.

Πήρε τόν μπαλντά και γτύπησε τρεις φορές τη φοκαλιά λέγοντας:

—Κόρη τή στενοιά σου πόνοι!

—Ό Δημητράκης στεκότανε άνήσυγος.

—Πήγαινε καλέ στη δουλειά σου, τούπε ή Προφύρα. Δέ μάς γυρεύονται άντροι μέσα στό πατάκι μας!

—Μά υπορεί νά γυριστώ!

—Άγούραςτος νάσαι! Έμεις είμαστε καλογεννήτες, μή σοδάσαι. Έγώ πέντε μεσώ λεγούσα ήκατα στό κοσβάτι κι' ήρανα. Η Σουλτάνα μοιάζει τση μάνα τση.

Δύο γειτόνισσες ήρθανε.

—Καλή λευτεριά, έλεγε ή μιάν.

—Σ' ευχαριστώ Βαϊδίκη μου, έλεγε ή Προφύρα, νάσαι καλά. Η μαμά είναι μέσα. Πιστεύω σέ λίγο νάγουνε τό μαρό.

—Μ' ένα νυϊό, έλεγε ή άλλη.

Η Προφύρα έκανε την άδίσωρη.

Κύτταξε μιάν τού γαμπρό της κι' έλεγε:

Μιά ιστορία Σκωτσέζικη

—Ως γνωστόν, οι Σκωτσέζοι είναι φοβεροί ταιγκούντες. Μιά μέρα, ό λογι-
—Μ' ένα νυϊό, έλεγε ή άλλη.

—Βοήθα στό ταμείο ένα έλλειμμα δύο σελινίων.

—Μή στενοχωρήσαι. Πές τού ταμιά νά βάλη από την τσέπη του αυτά τά δύο σελίνια και τελειώνεις τό ζήτημα.

—Δυστυχώς, κύριε, αυτό είναι άδύνατον.

—Τί μήπως έδραπέτευσε ό ταμίας μου;

—Όχι, αλλά πέθανε σήμερα το πρωί.

—Πέθανε! Άλλά τότε δέν έχεις παρά νά περάσεις στό βιβλίο σου αυτά τά δύο σελίνια ως έξοδα δια στέφανον κτλ. Ένω νοείται όμως ότι δέν θά αγοράσες κανένα στεφάνι...

ΟΙ ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΩΝ

ΤΑ ΓΕΝΝΗΤΟΥΡΙΑ!

—Στού καλόμοιρου την πόρτα θελίκω γεννιέται πρώτα!

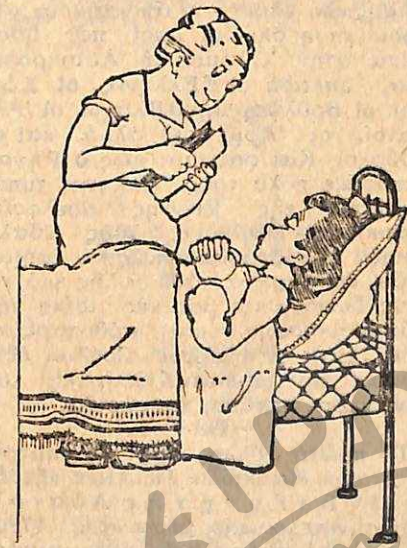
Άκούστηκε μιάν δυνατή φωνή της Σουλτάνας και σέ λίγο ή μαμά φώναζε την Προφύρα μέσα. Σε λίγο βγήκε έξω ή μαμά κι' έλεγε στό Δημητράκη:

—Καλοροζίκω νά τό γαίρουν. Ένα δυναμωμένο κι' δυοφο κοριτσάκι, σαν τό τριαντάφυλλο νά μήν άδασκαθή.

Έκείνη την ώρα έμπαινε κι' ή μάνα τού γαμπρού πού την μηνύσανε.

—Κοίτσι! έλεγε και στράβωσε τά μουτρα της.

Η Προφύρα την είδε από μέσα από

Η Προφύρα πήρε τό τετραβάγγελο και σταύρωσε την κόρη της.

τό τζάκι και πετάχθηκε στό διάδρομο.

—Ένα κορίτσι σαν τον άνθό, Ίδια ή μητέρα τση κι' ή νενέ τση όπως ήμουνε στό νιάτα μου. Θάβουνε και τ' άγόρια συμπεθέρα μου, μή φοβάσαι. Οι γονοί νάσαι καλά!

Όταν ή συμπεθέρα μπήκε μέσα στην κάμαρα της λεγούσας, ή Προφύρα έλεε στις γειτόνισσες:

—Καλέ την είδατε μούτρα! Ίδιος ό μοντεβέλης τού Καρασιού ήτανε! Τση κακοφάνηκε γιατί ήκανε κορίτσι, σαν νά τώκανε ή κόρη μου ζεπίτηδες. Μή γειρότερα! Καλέ τί σόβαν άυτές οι Πολίτισσες! Ήδού!

Κι' έφυγε τόν κόρσο της τρεις φορές. Έτρεξε άμέσως κι' έτόμασε τό δίσκο νά σεοβίση γλυκό τις γειτόνισσες, νά της ευχηθόνε τά καλοροζίκια.

Δέν άφισε χαμιά νά πάη μέσα.

—Δέν ποίπει Βαϊδίκη μου γιατί ή λεγούσα λαβαίει σέ έξοδα.

—Όλες την ευχηθήκανε μέ την καρδιά τους.

—Καλοροζίκω, νά σάς ζήση!

—Νά γίνει νοικοκυρά σαν τη μάνα τση.

—Και άξια σαν την νενέ τση.

—Εύχαιστώ Έσομείλη μου!

Η άντικυρή δασκάλισσα, ή κυρία

—Όλα έφερε μιάν σκουσίτσα κεντημένη μέ μετάξια, ή Έρινιώ ή ξαδέφνη της μιάν κουδουνίστρα, ή Κλάντανα μιάν πάνα ή Έρμιόνη τού Άχτάρη μιάν ώραία φασκία.

Η Προφύρα τις ευχαρίστησε όλες.

Και στό δικά σας, νά σας δώ νενέδες και συμπεθέρες.

Άφοϋ τις περιποιήθηκε όλες κι' έφυγαν πήγε νά δόσση ζεστό γλυκάνισο νά δώση δυό κουταλιές στό μαρό.

Η συμπεθέρα, κρατούσε τό μαρό φασκωμένο μετά τό υπάνιο του και τυλιγμένο σ' ένα φανελλένο ύφασμα.

—Νά γαρών έχω κόση δυοφο. Όδλες τσ' όμορφίες τση μάνας σου τση πήρες! φώναζε ή Προφύρα.

—Όχι, δά, μοιάζει τού μπαμπά τση! έλεγε ή συμπεθέρα.

—Καλέ βάλε τά γυαλιά σου κερά μου, νά τή δής καλά, γά γά γά. Άς γελάσω. Δέ βλέπεις τό μάτι; Όργανο. Δέ βλέπεις μήτη κοντυλένια; Και στοματάκι δαγτυλίδι; Ό μπαμπάς τση είναι δυοφο παλληκάρι: μά είναι γοντροκαμωμένος!

Η συμπεθέρα σηκώθηκε, άφισε τό μαρό στής μαμάς τά γείρα, κι' έλεγε:

—Χοντροκαμωμένος δέν είναι ό Δημητράκης μου! Έμένα οι τρόποι σου είναι γονοί κι' άρεσποι!

Και βγήκε στην αϋλή. Η Προφύρα δέ μίλησε, μονάχα γαυροέλασε λίγο και κούνησε τό κεφάλι. Έύτυχώς ό γαμπρός της πήγε νά σέη ένα φάρμακο από τό φαρμακείο και δέν ήταν παρών.

—Νά πήτε τού γιοϋ μου πως σεύγω γιατί έγω δουλεύεις, έλεγε ή συμπεθέρα και έφυγε φρενιασμένη. Τότες πιά ή Προφύρα έξέπασε:

—Είδες καλέ την άκοιδοτ'ατζάρα! Έλεγε στη μαμά. Άντίς νά σέη κανένα σκουρί νά κοσάση στό μαρό τού παιδιού τση πήρε άφορη κι' ήξέπασε. Ήσέ-
—Είδες καλέ γιατί τό μαρό μοιάζει άπ' τό σή υπε. ή μαμά! Φατιά νά τήνε κάψη τη κεράσσα τού Σουλτουκλή! Άς έγιν γάση πού δέν ήθελε νά κάνω φασκίες νά σωρίσω τη λεγούσα κι' άπ' την έσιανα έγω την εφτάχλωσα!

ΣΤΑΒΙΟΣ

Και μιάν Μαρσεγιέζικη

—Ο Μάριος και ό Όλιό είναι δυό φοβεροί στοιχηματίαι.

Μιά μέρα στοιχημάτισαν... τά κεφάλια τους και έγασε ό Μάριος.

—Στό έξής, τού λέγει ό Όλιό, τό κεφάλι σου μού άνήκει. Σου έπιτέσω προσωριώς την κτησιγόνησιν, αλλά σου άπαγορεύω νά τό θίξεις και στό παραμικρό γωστό λαβαίει σέ.

Ο Μάριος συνεφώνησε.

Την άλλη μέρα παρουσιάζεται στον Όλιό και τού λέγει:

—Δός μου δέκα φάγκα, Όλιό.

—Τί θά τά κάνης;

—Θέλω νά κόψω τά μαλλιά μου.

—Και λοιπόν;

—Τί θά πη και λοιπόν; Δέν αγω-
—Ζωαι νάγης την άξωση νά πληρώσω
—Έγώ γιά νά περιποιηθώ; Ξένα κεφάλια.

'Η «'Εφημερίς» τῆς Βιέννης

Ο ΠΩΣ υπάρχουν βιβλία πολύ κροτά, που έπρόκειτο να καταδικάζονται και ταράξεις, ζυμώσεις ιδεών, έπαναστάσεις και ανατροπές, έτσι υπάρχουν και εφημερίδες με ιστορία, με δράση, με σημαντική επίδραση και με αξιοσημείωτα αποτελέσματα. Και μέσα στα 149 χρόνια της ως τώρα ζωής της ελληνικής δημοσιογραφίας υπάρχουν μερικές εφημερίδες με ιδιαίτερη ιστορική σημασία. Ήταν οι εφημερίδες που έσημειωναν δράση ιστορική, που έφεραν μεταβολή και πρόοδο στον τόπο, που έδέθηκαν με την ιστορία της Ελλάδας. Την ζωή των ιστορικών αυτών ελληνικών εφημερίδων θα ιδούμε σύντομα σε μία σειρά σημειωμάτων.

— **ΠΡΩΤΗ** —
Ελληνικά βιβλία έτυπώνοντο και εκκλοφορούσαν άφθονα στην Ευρώπη από τον 15ον αιώνα. Βιβλία με τα έργα των αρχαίων συγγραφέων και άλλα με ύλη νεώτερη ή με μεταφράσεις από ξένα συγγράμματα. Όσοι έλληνικές εφημερίδες άρχισαν να εκδοθούν. Μετά ένα χρόνο κι' ένα μήνα κλείνουν 150 χρόνια από την ήμερα που είδε το φως της δημοσιότητας η πρώτη ελληνικά τυπωμένη εφημερίδα. Ήταν η «'Εφημερίς», που έξεδόθη στην Βιέννη της Αυστρίας. Το πρώτο αυτό έντυπο, που είχε μέσα ειδήσεις, επίκαιρα άρθρα, καθώς και ποικίλες γνώσεις σχετικές με τα επίκαιρα γεγονότα, έπηρεε τίτλο «έφημερίς», τίτλο αρχαίο, που έθεωρήθη τότε κατάλληλος για να εκφράση το φύλλο που περιέχει τα νέα, χωρίς όμως και να εκδίδεται κάθε μέρα. Και από τότε, όλα τα φύλλα αυτού του είδους πήραν τ' όνομα εφημερίδες, ανεξάρτητα από τον ιδιοκτήτη τίτλο τους.

Μα πρέπει να σημειώσουμε πως και η πρώτη καθημερινή εφημερίς που έξεδόθη στην Ελλάδα από τον Δ. Κορομηλά το 1873, πάλιν έπηρεε τ' όνομα «'Εφημερίς».

Μα ως ιδούμε πως έβγηνεν η πρώτη ελληνική εφημερίς στην τότε αυστριακή πρωτεύουσα.

Σ' εκείνα τα χρόνια, που οι έλληνικοί πληθυσμοί ζούσαν μέσα στην άπέραντη Οθωμανική Αυτοκρατορία, υπήρχαν και πολλοί Έλληνες, πρό πάντων έμποροι, σκορπισμένοι στις πόλεις της Ευρώπης, δηλαδή στην Βιέννη, στην Βουδαπέστη, στο Τριέστι, στην Βενετία, στο Παρίσι, στο Λονδίνο και άλλοι. Αυτοί όλοι, καθώς και οι διανοούμενοι κι' οι μορφωμένοι, οι έμποροι κι' οι καρναβόλοι των ελληνικών χωρών, ήθελαν να μαθαίνουν τι γίνεται στον κόσμο και πως πάει το εμπόριο σε κάθε χώρα. Είχαν ενδιαφέρον και

Πώς έξεδόθη η πρώτη ελληνική εφημερίς πρό 149 χρόνων. — Ή μεταδοση νέων για τους έμπορους. — Οι ιδέες του Ρήγα Φεραίου κι' η «'Εφημερίς». — Πώς έξεδόθη επί πέντε χρόνια. — Το ένδοξο τέλος της. — Πότε ξαναβγήκε ελληνική εφημερίς.

συμφέρον να μαθαίνουν τακτικά τα νέα. Τις περισσότερες πληροφορίες οι ενδιαφερόμενοι τις είχαν από γράμματα. Ξενόγλωσσες εφημερίδες ελάχιστοι εδιάβαζαν. Ήταν λοιπόν φανερό η ανάγκη να εκδοθή ένα ελληνικό έντυπο με ειδήσεις.

Εκείνα τα χρόνια ο δραστήριος και φιλελεύθερος Ρήγας Φεραίος ή Βελεστινλής έξεδιδε βιβλία και φυλλάδια για να προπαγανδίση τις ιδέες του. Κι' οι ιδέες του είχαν ως βάση πως έπρεπε ν' αποκτήσουν αυτοδιοίκηση όλοι οι λαοί που ήταν μέσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, δηλαδή οι Έλληνες, οι Σέρβοι, οι Βούλγαροι, οι Βλάχοι, οι Άλβανοί, οι Αρμένιοι, αλλά και οι Τούρκοι. Και φαίνεται πως ο Ρήγας έπηρεάζε πολύ τους Έλληνες τυπογράφους της Βιέννης αδελφούς Μαρκιδας Πουλίου. Τους έδαλε λοιπόν την ιδέα να τυπώσουν εφημερίδες ως όργανα κάθε φύλης για να τους δώσουν τις βασικές ιδέες της αυτοδιοικήσεως και αλληλεβοήθειας των. Έτσι οι αδελφοί Πούλιοι έξεδωσαν την πρώτη ελληνική και την πρώτη σερβική εφημερίδα.

— **ΔΕΥΤΕΡΗ** —
Το πρώτο φύλλο της «'Εφημερίδος» των Μαρκιδών Πουλίων έξεδόθη «έν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας» την τελευταία μέρα του 1790. Είχε μικρό σχήμα βιβλίου, χωρισμένο σε δύο στήλες. Ήταν τυπωμένο με μικρά, μα καθαρά τυπογραφικά στοιχεία.

Η έκδοση του φύλλου, με τις πληροφορίες και τα άρθρα του, άρεσε στους Έλληνες της Τουρκίας, μα και στους σκορπισμένους στην Ευρώπη. Οι Πούλιοι γρήγορα κατάφεραν να έγγραφουν συνδρομητές και να εξακολουθήσουν την έκδοση της «'Εφημερίδος» κατά σύντομα χρονικά διαστήματα. Έξεδόθη λοιπόν έτσι επί ένα ακριβώς χρόνο. Μα μόλις ο τόμος του χρόνου συνέπληρώθη, με το τέλος του 1791, η «'Εφημερίς» διεκόπη.

Δεν ξέρουμε αν οι Πούλιοι έκέρ-

δισαν ή έχασαν από τον πρώτο χρόνο της εκδόσεως. Ξέρουμε όμως ότι το 1793 ξαναξεδόσαν την «'Εφημερίδα». Τώρα έβγαίνε τακτικά δυο φορές την εβδομάδα. Αυτή τη φορά έσημείωσε μεγαλύτερη επιτυχία και έξεδιδε τακτικά επί τέσσερα χρόνια περίπου, δηλαδή έως το 1797. Στη δεύτερή της περίοδο έξεδόθησαν 400 περίπου φύλλα της.

— **ΤΡΙΤΗ** —
Η διακοπή της «'Εφημερίδος» των αδελφών Πουλίων το 1797 συνδέεται στενά με τους αγώνες της ελληνικής ανεξαρτησίας. Γιατί το φυλλάρι εκείνο έκαύτιζε την τύχη του με τις γενναίες προσπάθειες του Ρήγα.

Οι Αυστριακοί είχαν καταλάβει πως το φυλλάρι εκείνο δεν ήταν μόνο ειδησεογραφικό. Δεν είχε μόνονά νέα για τους έμπορους. Είχε ανάμεσα στις γραμμές του ριγμένο κι' ένα σπόρο που δεν τους άρεσε. Άλλ' ο σπόρος εκείνος δεν άρεσε ούτε στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Έτσι όταν ο Ρήγας έπροδόθη, ή «'Εφημερίς» γίνθηκε ύποπτη. Και σαν ο Ρήγας συνελήφθη και ελειώσε μαρτυρικά τη ζωή του, οι αυστριακές αρχές έπιασαν και τους αδελφούς Μαρκιδας Πουλίου.

Οι τυπογράφοι αυτοί είχαν στην Βιέννη φίλους πολλούς. Είχαν και καλό παρελθόν και τίμιο όνομα. Γι' αυτό βρήκαν ισχυρές προστασίες. Έτσι εγλύτωσαν την ζωή τους. Μα ή αυστριακή διοίκηση τους απήλασεν από την Αυστρία ως επικίνδυνους συνεργούς του Ρήγα.

Με αυτή την απέλαση έκόπη κι' η έκδοση της «'Εφημερίδος» κι' όλη ή έθνική δράση των αδελφών Πουλίων.

— **ΤΕΤΑΡΤΗ** —
Χιλιάδες εφημερίδες και περιοδικά έχουν εκδοθή στην ελληνική γλώσσα μέσα στα 149 χρόνια, που μας χωρίζουν από τότε που είδε το φως ή «'Εφημερίς» των αδελφών Πουλίων. Μα ή πρώτη αυτή εφημερίς πρέπει να μείνη άθνατη στην ιστορία μας, γιατί είχαν ένδοξη ζωή και πιδ δοξασιμένο θάνατο!

Από το ένδοξο τέλος της «'Εφημερίδος» έπέρασαν 14 ολόκληρα χρόνια όπου να ξαναβγή εφημερίς σ' ελληνική γλώσσα. Μα κι' ή δεύτερη αυτή εφημερίς έξεδόθη στην Βιέννη. Ήταν ο φιλολογικός Λόγιος Έρμης του Ανθίμου Γαζή, όπου σοφοί και λόγιοι Έλληνες έδιναν συνεργασίες τους έως την στιγμή που έξασε ή Έπαναστάση του 1821.

— **ΠΕΜΠΤΗ** —
Σήμερα ή «'Εφημερίς» των αδελφών Πουλίων είναι πολύ δυσεύρετη. Όσοι σε αρκετές βιβλιοθήκες υπάρχουν φύλλα της ή σειράς, όχι όμως πλήρεις. **Δ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ**

Εανάφερε στο νοῦ της όλη της την ζωή.

ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ τσαλακωμένη στα χέρια της την άπογευματινή εφημερίδα που είχε αγοράσει πρό δύο λεπτών σ' ένα περίπτερο των βουλεβάρτων, ή Γκάμπυ Βανίτ άναζήτησε με το βλέμμα της ένα ταξί. Ής χρειαζόταν, όπως όποτε κάπου να κρυφτή. Νόμιζε ότι όλοι είχαν προσέξει την ξαφνική ταραχή της και στεκότουσαν και την κύτταζαν. Επί τέλους να έμπρός της ένα ταξί. Ή Γκάμπυ πήδησε μέσα. Έδωσε στον σωφέρ την διεύθυνση του σπιτιού της κι' έκλεισε για λίγα δευτερόλεπτα τα μάτια της, προσπαθώντας να ξαναβρή όλη την ψυχραιμία της.

Μά, βέβαια, έπρεπε να καταπνίξη αυτή την συγκίνηση, να συνέλθη, ν' άνακτήσει την πνευματική της γαλήνη. Ή φωτογραφία της γυναίκας αυτής με τον νεογέννητο παιδάκι, που ήταν δημοσιευμένη στην τελευταία σελίδα της εφημερίδας, δεν της έλεγε τίποτε το καινούργιο. Ό' Όλιβιέ Φορέζ, ο παλαίος έραστής της που είχε ζήσει μαζί της επί δέκα ολόκληρα χρόνια, είχε παντρευτή με μίαν άλλη, που τούδωσε ένα παιδί. Κι' ύστερα, είχε περάσει τόσος καιρός από τότε που ή Γκάμπυ έξασε κιόλας το παρελθόν αυτό. Πρός τί, λοιπόν, ή ξαφνική αυτή συγκίνηση;

Με τα χείλη σσιγμένα, ή Γκάμπυ άπεχείρησε να ξαναβή για δεύτερη φορά τη φωτογραφία αυτής της γυναίκας, που τότε την είχε άναστατώσει. Παρ' όλη τόσο την είχε τυπογραφικής μελάτη μοντζούρα της τυπογραφικής μελάτης, το πρόσωπο της αντίκρου ήταν έκθαμβωτικά όμορφο. Ή Γκάμπυ το παραδέχθηκε αυτό και με την ίδια ένστικτώδη χειρονομία κάθε γυναίκας έβγαλε από την τσάντα της ένα μικρό καθρεφτάκι και κοττάτηκε. Ή σύγκριση την τσάκισε. Το πρόσωπό της, παρ' όλη την εφρασιτικότητα του, δεν είχε την δροσιά του προσώπου της άλλης. Βέβαια, ήταν κι' αυτή ήταν είκοσι χρονών, ή φυσιογνωμία της έλαμπε από νεύατα και ύψος. Τώρα, όμως...

Έν τώ μεταξύ, τώ αυτοκίνητο είχε φθάσει στο σπίτι της. Ή Γκάμπυ κατέβηκε, πληρώσε την κούρσα της και μπήκε μέσα στο διαμέρισμά της. Βρήκε την καμαριέρα της να έτοιμάζει ένα τραπέζι φάει. Τότε ακριβώς θυμήθηκε ότι είχε υποσχεθή σε κάτι φίλους να περάσουν μαζί τη βραδιά σ' ένα κέντρο της Μονμάρτης.

Άλλά τώρα, ή Γκάμπυ δεν είχε καμιά διάθεση για γλέντι. Είπε στην καμαριέρα της να τηλεφωνήσει στον άρχηγό της φιλικής συντροφιάς ότι δεν θα μπορούσε να πάη, γιατί ήταν λίγο άδιάθετη και κλείσθηκε στο δωμάτιό της, όπου άρχισε να θηματίζει με νευρικήτητα. Ύστερα, έξηντημένη από την συγκίνηση, σωριάσθηκε πάνω στο κομψό της ντιβάνι κι' άρχισε να κλαίη ν' άναφύλητά.

— Ένα παιδί... έλεγε κάθε τόσο. Έχουν και παιδί.

Ή Γκάμπυ μισόκλεισε τα μάτια κι' άρχισε να ξαναφέρνει μπροστά της όλη τη ζωή των δέκα χρόνων που πέρασε με τον Όλιβιέ. Ή γνωριμία της έγινε μέσα σ'

Θρηνώντας την άγάπη της Διήγημα

Ένα στούντιο, κατά το γύρισμα μιας ταινίας, όπου ο Όλιβιέ ήταν σκηνοθέτης κι' αυτή πρωταγωνίστρια. Πολύ γρήγορα γεννήθηκε ανάμεσα τους ένα σφοδρό αίσθημα, που όσο πήγαινε και φούντωνε. Ό! Τί όμορφες μέρες πέρασε ή Γκάμπυ κοντά στον Όλιβιέ. Τί άξέλαστο γούλιεντ στη Νορμανδία και στη Βρετανία, τί καλλιτεχνικές δόξες, τί γλέντια, τί σπάνιες έρωτικές συγκινήσεις! Βέβαια, μέσα στο δεκάχρονο αυτό διάστημα, οι δυο έρασται τσακώθηκαν πολλές φορές και χώρισαν μάλιστα. Τα τσακώματα, όμως, αυτά και οι εφημερίδες χωρισμοί δεν ήταν παρά μια μικρή ποικιλία, για να κάνει τον δεσμό της ακόμα πιο δυνατόν. Έξαφνα, όμως, παρουσιάσθηκε ή άλλη. Αυτό συνέβη έντελως, άθροια. Μία μέρα, με ύψος τελείως άδιάφορο, μαζί με άλλες κοπέλες, ο Όλιβιέ είπε στη Γκάμπυ:

— Έσείς; Απομόνησα να σου το πώ. Έγώ έγραφα σήμερα το πρωί συμβόλαιο με την εταιρία «Σινεδρά», για το γύρισμα μιας ταινίας. Πφι... Βλακωδέστερο σε νάριο δεν ξαναβιά!... Δεν με νοιάζει, όμως, γιατί ή «Σινεδρά» πληρώνει καλά

και τοίς μετρητοίς... Μου κόλλησαν δέ και μια πρωταγωνίστρια, που είναι για κλάματα. Μία κάποια Άννι Λανόν. Την ξέρεις;

Το γύρισμα της νέας ταινίας άρχισε πολύ γρήγορα. Ή Γκάμπυ άπησυχολμήνη με τα δικά της φίλα, άναγκαζόταν να βρίσκεται μακριά από τον Όλιβιέ. Και το άπνευστο έπληθε. Σιγά-σιγά, μεταξύ του Όλιβιέ και της Άννι άναπτύχθηκε ένα τρυφερό αίσθημα, που πολύ γρήγορα έδωσε τροφή στο κουτσομπολιό των κινηματογραφικών παρασκηνίων.

Κάποια μέρα, όπως ήταν φυσικό, ή Γκάμπυ πληροφορήθηκε την άπιστία. Δεν άνησύχησε, όμως. Αυτό δά έλειπε, ν' άνησυχήσει για μίαν άκριδα σαν την Άννι! Ναι, άλλ' ή άκριδα αυτή είχε γραπώσει γαρά τον Όλιβιέ. Και όταν ή Γκάμπυ πίστεψε στην πραγματικότητα του κινδύνου που την άπειλούσε, ήταν πια πολύ άργα, για κάθε αντίδραση.

— **ΕΠΕΝΤΗ** —
Εαπωμένη τώρα πάνω στο ντιβάνι της, ή Γκάμπυ ξαναθυμόταν όλες αυτές τις τραγικές περιπέτειες της άγάπης της. Θυμόταν την άπειπισμένη σκηνή που έκανε στον Όλιβιέ, τον σπαραγμό της καρδιάς της, τη φυγή του φίλου της, τον γάμο του με την Άλλη... Και να τώρα, που άπέκτησαν και παιδί. Ένα παιδί που έκανε την έννοσή τους ακόμα πιο δυνατή, ώστε να μην υπάρχουν για τη Γκάμπυ έλπίδες ρήξεως και επίστροφής του Όλιβιέ σ' αυτήν.

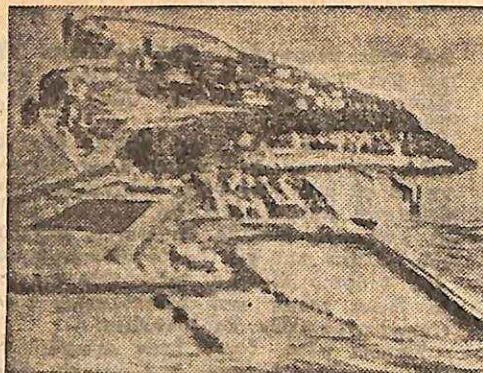
Το πρωί της Άλλης μέρας, παρουσιάστηκε στο γραφείο κατατάξεως αδελφών νοσοκόμων, μία όμορφη γυναίκα, ντυμένη με μεγάλη άπλοτητα.

— Έρρεσίνη Τινάδεν, ψιθύρισε μέσα από τα δόντια του ο υπάλληλος, καταχρώντας τόνόμά της στο βιβλίο. Τί όμοιά της καταπληκτική! Άν ήταν πιδ παρποιημένη στο ντύσιμό της αυτή ή γυναίκα, θα άρκεζόμουν ότι είναι ή Γκάμπυ Βανίτ, ή διάσημη βεντέττα του σινεμά!

ΟΝΤΙΑ ΚΑΜΠΙΕ

Είχε παντρευτή με μίαν Άλλη...

Γενική άποψις της 'Ελιγολάνδης από αεροπλάνο.

ΕΚΕΙ πάνω, στην Βόρειο Θάλασσα, υπάρχε ένας απότομος κι' άγριος βράχος, που τον κτυπάνε όλοένα τα μανιασμένα κύματα:

Είναι η 'Ελιγολάνδη, η άπροσπέλαστη ναυτική βάση της Γερμανίας.

Οι δύο χιλιάδες αυτόχθονες που την κατοικούν, ζούν μόνον από το ψάρεμα και δεν ξέρουν ούτε λέξη γερμανική.

Είναι σάξωνικής καταγωγής και μιλούν ένα παρεφθαρμένο ιδίωμα της παληάς σάξωνικής γλώσσας. Στην γλώσσα τους αυτή, το νησί τους ονομάζεται Χεϊλνχελαννδ, που σημαίνει αϊε-ρά γη.

Πραγματικά η 'Ελιγολάνδη ήταν ή ίε-ρά νήσος των αρχαίων Γερμανών. Στόν βράχο αυτό οι παλαιοί Γερμανοί πίστευαν πως κατοικούσε ο Φυσέτ, ο θεός της δικαιοσύνης, γιός του Μπαλντούρ (ήλιου) και της Νάννα (σελήνης). Εκεί βρισκόταν στα παλιά τα χρόνια και ο μεγάλος ναός της Χέροθα, της θεάς της γης και της γονιμότητας, και οι άπειστοι-μένοι διαφάνον σαξωνικών λαών, Άγγλοι από τη Δανία, Σουάβοι, Ζούτοι, και Σάξωνες, συγκεντρωνόταν στο νησί αυτό για να λάβουν μέρος στις εορτές της μεγάλης θεάς και να προσφέρουν θυσίας.

Οι τελετές της θεάς Χέροτας ήταν άρ-κατά περίεργες. Όταν έφθαναν η ώριμέ-νη ημέρα, ο μοναδικός ιερέας έβγαζε μέ-σα από το άδυτο του ναού ένα χρυσόποι-κίλο άρμα, έζευγε σ' αυτό δύο κατά-λευκα θηλυκά δαμάλλια και έκανε τον γύ-ρο του νησιού, ενώ οι πιστοί παραδινόταν στο γλέντι κι' έμελούσαν πίνοντας υδρό-μελι.

Αφού διέσχισε όλο το νησί, το άρμα ξαναγύριζε στον ναό για να καθαρισθί. Κατόπιν έλάμβαναν χώρα και ανθρώπι-νες θυσίες. Διάφοροι αγγέλτοι που εί-χαν προσκομισθί εκεί έροίπτοντο σε μια βαθιά λίμνη γεμάτη λάσπη που βρισκό-ταν στο κέντρο του νησιού. Στην ίδια λί-μνη έροίφθη και ο Βίλιμπροοντ, ο οποίος κατά τον 7ον αιώνα πήγε εκεί να κηρύξει για πρώτη φορά τον Χριστιανι-σμό. Έν τούτοις, ένάμιση αιώνα μετά τον μαρτυρικό θάνατο του Βίλιμπροοντ, ο Ιε-ραπόστολος Λούνκερ επέφυγε να προσηλυ-τίσει στον Χριστιανισμό τον πληθυσμό της νήσου και να καταδουλώσει τους ναούς του Φυσέτ και της Χέροτας.

— ΕΡ —

Κατά τον 10ον αιώνα το νησί της 'Ε-λιγολάνδης ξαναγύρισε πάλι στην ειδωλο-λατρεία.

Όταν ο 'Ρίτνικ Χάσε ο αίμοστα-γής βασιλεύς της Νορβηγίας, έξαστρατεύ-σε έναντίον του 'Αυθούγου με την βα-σιλική Γιοουνγίλδην και τους τρο-μακούς Βίκιγκς, έστάθμευσε στο νη-

ΕΛΙΓΟΛΑΝΔΗ, τὸ γερμανικὸ Γιβραλτάρ

Μιά Βαλχάλα από βράχους
καί μπετόν-άρμέ

σάκι αυτό. Τότε ο ώραιος Χάρολντ, γιός του βασιλέως, έσφαξε όλους τους γοιστιανούς της 'Ελιγολάνδης και απο-κατέστησε την λατρεία των Όντιν, Θώο και Μπαλντούρ.

Από τότε πολλοί διεξεδίκησαν την κυ-ριαρχία του άγριου αυτού νησιού. Από τους Νορβηγούς περικήθε στην έξουσία των Σομβιχίγκι, ύστερα στην Χαν-σεατικόν 'Ενωσιν, έπειτα στην κυριαρχία των βουκών του Σλέβιγκ και

Οι Γερμανοί έχουν κι' αυτοί το Γιβραλτάρ τους: Είναι η μικρά ήσος 'Ελιγολάνδη. Ός ναυτική βάση αποτελεί τον προμαχώνα του Ράιχ στη Βόρειο Θάλασσα και είναι προωρισμένη να προστατεύη τους λιμένες της Βρέμης και του Άμβούργου από τις επιθέσεις του Βρετανικού στόλου και να καθι-στα άπρόσβλητη την διώρυγα του Κιέλου.

τέλος υπετάγη στους βασιλείς της Δα-νίας.

— ΕΒ —

Τό 1807 η 'Αγγλία προσήρτησε το νη-σί της 'Ελιγολάνδης και το Συνέδρι-ον της Βιέννης το 1814 επεκύρω-σε την προσάρτηση αυτήν. Όστόσο το 1890 η 'Αγγλία έξεχώρησε την 'Ελιγ-ολάνδη στην Γερμανία αντί του Σουλτανά-του της Ζανζιβάρης.

— ΕΓ —

Τό νησί θυωε της 'Ελιγολάνδης την έ-ποχή εκείνη δεν ήταν πια ούτε το μισό από τό νησί της παληάς εποχής. Τα κύ-ματα της άγριας θαλάσσης το είχαν τα-σάσει. Από την μανία των δέν είχαν σωθί παρα μόνο δύο βράχοι που σγημάτι-ζαν τώρα δύο μικρές νησίδες: τό νησί του Βράχου και τό νησί της 'Αμ-μου.

Όταν η Γερμανία απέκτησε την 'Ελι-γολάνδη, είχαν ανέθει στον γερμανικό θρόνο ο αυτοκράτωρ Γουλιέλμος ο 2ος. Ο νέος Κάϊζερ λίγον καιρό μετά την άνάστησή του, έδιωξε την άγγλική-αρχή Μπίσμαρκ και έγκαινιάσε πολιτική αντίθετο προς εκείνη που ο μεγάλος αύ-τός πολιτικός ακολουθούσε άπέναντι της 'Αγγλίας.

Ο Κάϊζερ άρχισε να περιστοιχί την 'Αγγλία και να προσπαθή να της λυσι-σάσει την κυριαρχία των θαλάσσιων. Ατό μέλλον της Γερμανίας βόσκοναι στην θάλασσα ένόμιζε κάθε τόσο.

Συνέπεια της πολιτικής αυτής ήταν να όγυροθή ο βράχος της 'Ελιγολάνδης και να ιδρυθή εκεί μια ισχυρά ναυτική βά-ση. Κολοσσιαία φρούρα χτίσθηκαν, τε-

ράστια κανόνια εγκατεστάθησαν και το μικρό ήρεμο λιμανάκι της νησίδας της 'Αμμου διερρυθμίσθη κατά τέτοιον τρόπο ώστε να μπορεί να περιλάβη τον νεότευ-κτο τότε αλλά ισχυρότατο γερμανικό στόλο.

Η όγυρωση της 'Ελιγολάνδης στοίχι-σε 300 εκατομμύρια προπολεμικά μάρκα.

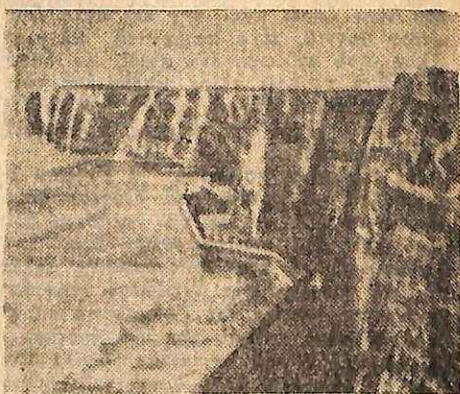
Η άξία του φρουρίου κρίθηκε την 28 Αυγούστου 1914, εύθύς μετά την έκρηξη του πολέμου 1914—18. Τό πρωί της ή-μέρας εκείνης τό άγγλικό θωρηκτό 'Α-ρ έθουσαν και τρία αντιτορπιλικά υπό τον ναύαρχο Νάβιτ Μπήτην φάνηκαν σά άνοιγτά της νήσου. Τα γερμανικά πο-λεμικά που ναυλογούσαν στην 'Ελιγολάν-δη τους έπετέθησαν. Και άρχισε τότε η γνωστή ναυμαχία της 'Ελιγολάνδης. Ός τό άπόγευμα η άγγλική υφία είχε δυθίσει τρία γερμανικά θωρηκτά, (τα 'Μαίντς', 'Κέλν' και 'Αριά-δωνη) και είχε άγορηστέυσει ένα τέταρ-το τό 'Φρόντβελουπ'.

1210 Γερμανοί ναύτες επνίγησαν. Οι 'Αγγλοι είχαν 25 νεκρούς και 45 τραυ-ματίες. Όστόσο, και μετά την σπουδαίαν έκείνην νίκην, ο Μπήτην δεν κατόρθωσε να καταλάβη τό νησί, η κατοχή του ό-ποιου θα εξασφάλιζε στην 'Αγγλία την κυριαρχία στην είσοδο της Βαλτικής, γιατί άπλούστατα δεν μπορούσε ν' άντι-μετωπίσει τό ισχυρότατο φρούριό του.

Μετά την ήτταν της Γερμανίας, η 'Ε-λιγολάνδη άσωπλίσθηκε, τό όγυρά της κατεστράφησαν και τό νησάκι έγινε...τό-πος* παραθερισμού. Αργότερα, όταν ο στρατός της Λούνδεντοφ έχουτε την έ-πάνοδο στον πολυθεϊσμό και στην άρχαία γερμανική θεολογία, συζητήθηκε να γίνη η 'Ελιγολάνδη ο ιερός τόπος του νεο-εί-δωλολατρισμού.

Έν τώ μεταξύ ο καγκελλάριος Χίτλερ άρχισε τον έπανεξοπλισμό της Γερμανί-ας και η 'Ελιγολάνδη απέκτησε έκ νέου την πολεμική της σημασία.

Έτσι ξανάγινε στα μιά άκόμη φορά τό τρομαρό φρούριο που προστατεύει την εί-σοδο της Βαλτικής και που κανένα θω-ρηκτό δεν τολμά να τό άντιμετωπίσει.

Η εικών μας ούτή σάς δίνει μιά έ-δέα τί είναι οι περίφημοι βράχοι που έμειναν ως σά σήμερα άπόρ-θητοι.

Γὰ παρασκήνια τῶν παρασκηνίων

«Οί τρεῖς σωματοφύλακες»

Εἰς τὸ «Μοντιάλ»

ΕΙΜΑΣΤΕ βέβαιοι ότι θα τρέ-ζουν εις τὸν τάφο του μέσα τὰ κόκκαλα τοῦ μακαρίτου συνα-δέλφου μας 'Αλεξάνδρου Δουμά.

Τὸ ἔφηραμε τὸν περίφημό του τί-τλο γιὰ νὰ βαφτίσωμε τὴν πρώτη μας — πρώτη ἐν συνεργασίᾳ ἐννοοῦ-με — ἡθογραφία, πὺ παίξει ὁ θίασος τοῦ «Μοντιάλ».

Στὴν ἀρχή, διεφωνίσασαμε οἱ δύο συνεργάται. Ὁ Εὐαγγελίδης ἤθελε νὰ τιτλοφορηθῇ ἡ ἡθογραφία μας: «Τὸ Τραγοῦδι τῆς ζωῆς!...» Ἀνοή-σια πρῶτου μεγέθους. Ὁ Γιαννουκά-κης πάλι ἐπέμενε νὰ βαφτισθῇ τὸ ἔργο μας: «Νυκτερινὴ περιπέ-τειά!...» Ἀλλή βλακεία, ἴσου μεγέ-θους. Ἔσχισε τὰ ροῦχά του ὁ Εὐαγ-γελίδης. Ἔσχισε τὰ ροῦχά του κι' ὁ Γιαννουκάκης. Μὴν νομίζετε ὅμως ὅτι γυρίζαμε τῶρα καὶ οἱ δύο μας με-σχιμένα ροῦχα. Ὅχι! Τὰ ἐσχίσα-με μεταφορικῶς.

Ἐπάνω στὴ διαφωνία, ἐξεπήδησε ὁ τρίτος τίτλος: «Οἱ τρεῖς σωματο-φύλακες!»

Ποῖος τὸν εἶπε πρῶτα; Θὰ σὰς φα-νῇ παράξενο: Καὶ οἱ δύο μαζί τὸν εἶπαμε.

Μάλιστα. Ξέραμε φυσικὰ τὴν ὀ-πόθεσι τοῦ ἔργου μας. Τὴν ἀναπο-λούσαμε γιὰ νὰ βροῦμε τὸν κατάλ-ληλο τίτλο. Τρεῖς νέοι πλανόδιοι μουσικτοί, γυρίζοντας τὴν νύχτα ἀρ-γὰ στὸ φτωχικὸ τους δωμάτιο, βρή-καν στὸν δρόμο μιὰ κοπέλλα εἰκοσι-χρόνου, ὁμορφὴ, πὺ κάποιον κορι-ταίστικο ἀτύχημα καὶ πείσμα μάλ-λον, τὴν ἔκανε νὰ μὴ θέλῃ νὰ μείνῃ στὸ πατρικὸ της σπίτι. Δὲν εἶχε ποῦ νὰ κοιμηθῇ. Μιὰ ὀλόκληρὴ νύχτα ἦ-δὴ τὴν πέρασε γυρίζοντας στοὺς δρόμους, ἐκτεθειμένη σὲ χίλιους-δύο κινδύνους. Τὴ στιγμή μάλιστα τῆς τὴν συναντοῦν, κάποιος διαβάτης τῆς ἔχει ἐπιτεθῇ. Τὴν σώζουν καὶ ἀνα-λαμβάνουν νὰ τὴν προστατεύσουν. Τῆς προτείνουν νὰ τῆς προσφέρουν ἄσυλο, στὸ δωμάτιό τους. Τῆς λένε ὅτι τὸ σπίτι τους δὲν εἶναι ὀκέλλα πλούσια καὶ πολυτελὴς. Εἶναι ἓνα μικρὸ, φτωχικὸ δωμάτιο σ' ἓνα στε-νὸ δρομάκι στὰ Πετράλωνα... ἓνα στενὸ δρομάκι ποῦ...

Δὲν ἔχει ἄσφαλτο, δὲν εἶναι λεωφόρος εἶναι σοκάκι ποῦγε πάντα ἐρημιά οὔτε διόδιο σὲ πιάνει οὔτε φόρος καὶ λιμουζίνα δὲν τὸ πάτησε καμμιὰ... Τὴ νύγ' ἀκούγεται ἐκρούδιση κιθάρας καὶ ἡ φωνὴ τοῦ κανταδόρου ἡ ἀπαλὴ ἐνὸς 'ἀγιοκλήμ' ἀγκαλιάζει με λαχτάρα ἐνὸς ἀπ' τὴ μάντρα, μιά γοῖζα, ντρο-πίσω ἀπ' τὴ μάντρα, μιά γοῖζα, ντρο-παλή...

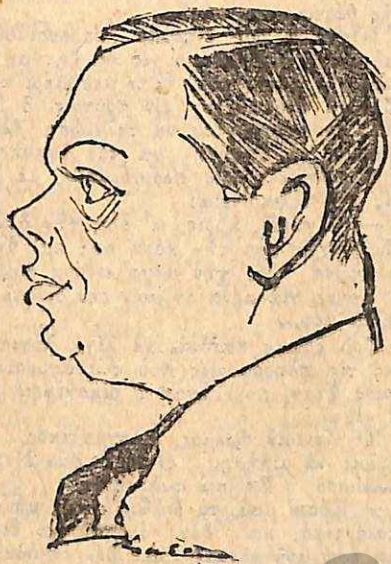
Στενὸ δρομάκι μετ' τὴ λεῖβα σου καὶ μετ' τὴς φωτισμένης γοῖζας ἔγουν ἀκούσει τὰ δύο πεδία σου πόσα φιλιὰ καὶ τόσας ζήλειες. Στενὸ δρομάκι τὸ πεινάρει σου

μιὰ σένα θγαίνει κάθε βράδυ κι' ἐγκαταλείπεται γιὰ γάμο σου ἡ ἄλλη γῆ μέσ' στὸ σκοτάδι!...

— ΕΡ —

Ἐκείνη, Τερέζα λέγεται, δέχεται. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς, λαϊκοὶ ἴσως, ἀλλὰ ἀ-γνοὶ καὶ τίμιοι καινούργιοι φίλοι τῆς, θὰ τὴν προστατεύσουν. Θὰ εἰ-ναι...

—Οἱ τρεῖς σωματοφύλακές της!... Εἶπαμε μαζί, καὶ οἱ δύο συνεργά-

Ὁ ἐκ τῶν συγγραφέων τῆς μουσικῆς ἡ-θογραφίας τοῦ «Μοντιάλ», οἱ Τρεῖς Σω-ματοφύλακες, καὶ συνεργάτης μας κ. Δ. Γιαννουκάκης.

ταί, μ' ἓνα στόμα. Ἐτσι βρέθηκε ὁ τίτλος.

Τὸ κοινὸν ποῦ σκοτώθηκε στὴν πρε-μιέρα — καὶ σκοτώνεται κάθε βράδυ γιὰ νὰ βρῇ μιὰ θέση στὸ «Μοντιάλ», — μὰς ἐδείξε ὅτι ὑποδέχτηκε καλὰ τὸν τίτλο. Τὸ εὐχαριστοῦμε θερμὰ.

Εὐτυχεῖς γιὰ τὸν τίτλο μας, ἐκεῖ-νο τὸ βράδυ ἐπακηγυρίσαμε. Ὁ Φα-ραϊστικός — Φαραϊσκος εἶναι ἓνας πε-ρίεργος τύπος στὸ σπίτι τοῦ Εὐαγγε-λίδη — δὲν ἐπρολάμβανε νὰ γεμίξῃ τὰ ποτηράκια μας μετ' φρούμελ, τὸ ὠραιότερο ἑλληνικὸ λικέρ. Δυὸ με-γάλας μπουκάλες ἤπιαμε. Πιστεύο-με ὅτι οἱ Ἀδελφοὶ Παναγιωτάκη, οἱ κατασκευασταὶ τοῦ, θὰ φιλοτιμη-θοῦν νὰ μὰς τίς ἀναπληρώσουν!

Εἰλικρινῶς δὲν φανταζόμαστε νὰ ἔγινε ποτὲ πὺ ἐγκάρδια καὶ εἰλικρι-νῆς συνεργασία. Καμμιὰ γκρίνια, καμμιὰ συγγραφικὴ ἐγωπάθεια. Ὅτι ἔλεγε ὁ ἓνας μας καὶ δὲν ἄρε-σε τοῦ ἄλλου μὰς, τὸ ἀπερρίπτα-με ἀσυζητητέ. Ἐτσι ἐγράφτηκαν οἱ «Τρεῖς σωματοφύλακες» (μετ' γέ-λιο, μετ' κέφι, μετ' καλαμπούρια, μετ' καμμιὰ παρτίδα πινάκλ κατὰ τὰ

διαλείμματά μας καὶ μετ'... φρούμελ καί... ἔγιναν ἐπιτυχία!

Ὁ λαμπρὸς θίασος τοῦ Μακέδου στὸ «Μοντιάλ» πακηγυρίζει ἀληθινὰ. Κάθε βράδυ θὰ κάνωμε τὴ βόλτα μας σὰ παρασκήνια.

Ὁ Κοκκίνης — ὁ Φρειδερίκος, τῶν «Τριῶν σωματοφύλακων» — τελειώνει τὸ μακιγιάρισμά του. Πρόκειται νὰ «βγῇ». Ρίχνει μιὰ τελευταία ματιά στὶς ἐφημερίδες του. Ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν πόλεμο.

—Τί γίνεται, βρέ παιδιά; —Σκοτώνεται ὁ κόσμος, Μίμη. —Στὸ Δυτικὸ μέτωπο; —Ποῖο Δυτικὸ; Στὸ ταμεῖο τοῦ θε-άτρου γιὰ εἰσιτήρια. —Μωρ' ἐγὼ σὰς ρωτῶ γιὰ τὸ Δυ-τικὸ!...

Στὸ καμαρίνι τοῦ Κυριακοῦ, ὁ θ-νεμος δὲν εἶναι φιλοπόλεμος. Ὁ Πέ-τρος εἶναι βυθισμένος στὴ μελέτη. Πλησιάζομε ἀθόρυβα νὰ ἴδουμε τί σοφὸ βιβλίο διαβάζει.

Ἀπογοήτευση! Τὸ σοφὸ βιβλίο, εἶ-ναι τὸ πρόγραμμα τῶν ἱπποδρομιῶν. Διακόπτει ὁ Κυριακὸς τὴν μελέτη του, μόλις μὰς βλέπει, καὶ λέει:

—Τριάντα χιλιάρικα... —Ἐχομε εἰσπραξή; —Ὅχι, μωρέ. Τριάντα χιλιάρικο ἔφερε τὸ σύνθετο προχθές!...

—Ὁρεξὴ ποῦ τὴν ἔχεις, καὶ μένει! Προχωροῦμε. Στὸ καμαρίνι τῶν ἑδελφῶν Βέμπο, καλλιτεχνικὴ συγ-κέντρωση. Ὁ Ριτσιάρδης ὁ μαέ-στρος μας, ὁ Ἰωαννίπουλος ὁ ση-νοθέτης μας, σιζητοῦν. Οἱ δύο Βέμ-πο, ἡ Σοφία καὶ ἡ Ἀλίκη, μὰς ὑπο-δέχονται φορώντας δυὸ πανομοιότυ-πα πιτσιλοπαρδάλα περιέργα μπουρ-νουζίνα. Μιὰ ταμπέλλα μὰς πληροφο-ρεῖ: Ἀπαγορεύεται τὸ καπνίζειν!...

Φεύγομε καὶ ἀπ' ἐκεῖ γιὰ νὰ πάμε στὸ ἀντρον τοῦ Φιλίππιδη, τοῦ διευ-θυντοῦ τοῦ θιάσου. Συλλαμβάνομε τὸν Φιλίππιδη νὰ κρατᾷ τὸν πιὸ πε-ρίεργο λογαριασμό: —Σημεῖώνω — στὸν τοῖχο ἐννοεῖ-ται — τίς ὥρες καὶ τὰ λεπτά. Ἀγω-νία κάθε βράδυ. Ξέρω ὅτι ἡ πρώτη πράξη πρέπει νὰ τελειώσῃ στὶς ἐν-δεκά καὶ μισή. Ἀν καθυστερήσω λίγα λεπτά, πρέπει νὰ συντομεύσω τὸ διάλειμμα γιὰ νὰ τελειώσωμε στὶς δωδεκάμισή!

Ἀστυνομικὴ διάταξη, βλέπετε. Ἀπὸ τὴ σκηνὴ ἀκούμε τὴν ὀρχή-στρα ποῦ ὀργαρίζει κάτω ἀπὸ τὴ μπαγκέτα τοῦ συνεργάτου μας μα-έστρου Ριτσιάρδη. Ἀκούμε καὶ τίς φωνές τῶν τριῶν σωματοφύλακων τοῦ Κυριακοῦ, τοῦ Κοκκίνη καὶ τοῦ Ἰατρίδη, μαζί μετ' τὴ φωνὴ τῆς Πο-ζέλλι, ποῦ ἐπιμένουν στὸ φινάλε νὰ ὕμνοῦν τὸ «στενὸ δρομάκι μετ' τὴ λ-κα καὶ, μετ' τὴς φωτισμένες γοῖ-λιες...»

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ—ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΠΡΩΤΗ

2ον

Περίληψις προηγούμενου

Η Μαργαρίτα Ζενισιέ, μία ώρασιότατη κρεολή, κόρη Γάλλου απόικου και ιθαγενούς της Ιάβας, είχε παντρευτεί εδώ και δέκα έπτα χρόνια τον Γεώργιο ντέ Μπωπρεώ, μοναχογιού του ιδρυτού ενός μεγάλου οίκου έμπορικών και τραπεζιτικών επιχειρήσεων, που είχε την έδρα του στην Μπατάβια της Ιάβας. Τον γάμο αυτό από τον οποίο είχε γεννηθή ένα χαριτωμένο αγοράκι, ο Ζεράρ, δεν τον ήθελε η Μαργαρίτα, γιατί άγαπούσε άλλον: Την ίδια εποχή έφθανε στην Μπατάβια κάμνοντας τον γύρο του κόσμου με την ιδιότητα του θαλαμηγού «Κορυδαλλός», ο νεαρός και πλουσιώτατος δικηγόρος Ζάν Ντεμάρ. Αυτός μόλις είδε την Μαργαρίτα, πούταν τότε δέκα κα πάντε μόλις έτών, την άγαπήσε παράφορα και μιά πού κι' εκείνη τον είχε αγαπήσει, την ζήτησε από τον πατέρα της, που είχε μιά σπουδαία θέση στον οίκο ντέ Μπωπρεώ. Την Μαργαρίτα, όμως, την είχε αγαπήσει και ο γιός του προϊσταμένου του, Γεώργιος και ο Ζενισιέ, μὴν μπορώντας να κάμη διαφορετικά, πάντρεψε την κόρη του με τον Γεώργιο.

Μετά τον γάμο του το ζεύγος έφυγε για το Παρίσι όπου και μετέφερε ο Γεώργιος την έδρα του οίκου του, όταν πέθανε ο πατέρας του. Τα πρώτα χρόνια του γάμου των πέρασαν εύθυμινα, κατά τα φαινόμενα τουλάχιστον. Η Μαργαρίτα λίγο Άσιατίς όπως ήταν, υπέκυψε μοιρολατρικά στην τύχη της και άφωσώθηκε στον άνδρα της και στο παιδί που γεννήθηκε αργότερα. Έν τούτοις τα πράγματα άρχισαν ύστερ' από λίγα χρόνια να αλλάζουν. Ο Γεώργιος ντέ Μπωπρεώ, που ήταν τύπος γλεντζέ και γυναικά, και πού εξ άλλου δεν είχε το επιγνησμητικό πνεύμα και την έμπορική ιδιοφυία του πατέρα του, παραμελούσε την δουλειά του, κατασπαταλώντας ταυτοχρόνως όλα τα κέρδη στα γαστρά και στις άσωτες. Έτσι σιγά-σιγά, ο πανίσχυρος άλλοτε οίκος ντέ Μπωπρεώ, κατεστράφη και παρ' όλες τις προσπάθειες του Κολλιέ, ενός πιστού και άφωσιωμένου υπαλλήλου έφθασε στα πρόθυρα της γωσσοκρίας. Η άστυνομία τώρα καταζητεί τον Γεώργιο που έχει εξαφανισθή εδώ και οκτώ μέρες και πού δεν εμφανίζεται σπύτι του παρά για να κάμη υεοικά ένογοποιήτικά γι' αυτόν γαστρά. Την ίδια μέρα όμως, επισκέπτεται ύστερ' από δέκα οκτώ χρόνια, την Μαργαρίτα ο Ζάν Ντεμάρ. Τα παρακάτω, αναφέρονται στο ιστορικό της εισόδου των Ζενισιέ στον οίκο ντέ Μπωπρεώ και στο διάδημα του Ντεμάρ, στον πατέρα της Μαργαρίτας.

Ο κ. ΝΤΕ ΜΠΩΠΡΕΩ δεν έχασε την χειρονομία αυτή του Ζενισιέ, και άργότερα προσελάμβανε τον γιό του στις επιχειρήσεις του. Από τότε οι Ζενισιέ διαδεχόνταν ο ένας τον άλλον στις καλλίτερες θέσεις του οίκου. Ο πατέρας, λοιπόν, της Μαργαρίτας, ήταν ο τελευταίος Ζενισιέ που κατελάμβανε την θέση που είχε η οικογένεια εκ κληρονομικότητας, στις επιχειρήσεις ντέ Μπωπρεώ, ένα είδος συνδεδεμένου, απολαμβάνοντας όλων των αγαθών της θέσεώς του αυτής.

Όταν ο Ζάν Ντεμάρ παρουσιάστηκε στο σπίτι του Ζενισιέ για να ζητήσει το χέρι της κόρης του, ήταν μεσημέρι και ο Ζενισιέ άνεπαυτο. Έν τούτοις, ο Ντεμάρ, άνυπομονώντας να τελειώσει, δεν έδίστασε να ζητήσει να τον ξυπνήσουν. Τού μίλησε χωρίς περιστροφές, με θάρρος και ειλικρίνεια:

— Άγαπώ, κύριε, μ' όλη την δύναμη της ψυχής μου την κόρη σας και θά το θεωρούσα ως την μεγαλύτερα ευτυχία και τιμή για μένα αν μου την δίνετε γυναίκα μου...

Τού έδωσε κατόπι, με λίγα λόγια, όλες τις πληροφορίες που τον άφορούσαν: ποιος ήταν, ποιά ήταν η οικογένειά του τί είχε.

Ο Ζενισιέ ήρεμος, φλεγματικός, τον άφηκε να μιλήσει. Όταν ο Ζάν Ντεμάρ τελείωσε, ο Ζενισιέ τού είπε:

— Κύριέ μου, το διάδημά σας με τιμά εξαιρετικά, και δεν άμειβάλλω διόλου για όσα μου είπατε. Αν δέ, έρχόσασταν μερικές μέρες πρωτίτερα, θά σας έδιδα μ' όλη μου την ευχαρίστηση την συγκατάθεσή μου. Τώρα όμως, είναι πολύ άργά. — Πολύ άργά; Και γιατί; — Μου έχει ήδη ζητήσει την Μαργαρίτα ο γιός του προϊσταμένου μου, κ. Γεώργιος ντέ Μπωπρεώ...

— Και όμως, η Μαργαρίτα έμένα άγαπώ!

— Υποσχέθηκε το χέρι της στον κ. Γεώργιο ντέ Μπωπρεώ και δεν μπορώ να πάρω πίσω τον λόγο μου.

— Άλλά σας παρακαλώ, κύριε. Δεν είναι δυνατόν να είναι αυτή η τελευταία σας λέξη...

Ο Ζενισιέ σηκώθηκε ύποχρεώνοντας έτσι τον Ντεμάρ να σηκωθεί και αυτός, και δίνοντάς του το χέρι τού είπε ψυχρά.

— Σας είπα: ύποσχέθηκε.

— Η Μαργαρίτα όμως, δεν θά δεχθή ποτέ!

— Η Μαργαρίτα, κύριε, είναι ένα τιμιο και ήθικό κορίτσι, θά υπακούση.

Ο Ζάν Ντεμάρ θεώρησε περιττό να επιμεινι. Χαϊρέττης ψυχρά και έφυγε άναστατωμένος. Η Μαργαρίτα ήταν χαμένη γι' αυτόν. Η σκέψη αυτή τούφευε κάτι σαν τρέλλα.

Αυό μέρες αργότερα, κατόρθωσε να συναντήσει την Μαργαρίτα. Τά ήξερε όλα. Της είχε μιλήσει ο πατέρας της και έλκλει τώρα κι' αυτή από άπελπισία. Ο Ζάν τότε της πρότεινε να την άπαγάγη. Θάφευε την νύχτα από το πατρικό της σπίτι και θά πήγαινε να τον βρή στο γιότ του. Η νέα δέχθηκε.

Πραγματικά, το βράδυ η Μαργαρίτα

έβγαине με μύριες προφυλάξεις από το σπίτι της, έτρεχε στην παραλία και έπεφτε στην άγκαλιά του αγαπημένου της.

Δεν σκεπτότανε τίποτε, το μυαλό της ήταν σαν μεθυσμένο.

Ο Ζάν την πήγε στο καράβι του, την κατέβασε ήμιανίστητη στην καμπίνα του και την ξάπλωσε σ' έναν καναπέ. Κατόπι γονάτισε μπροστά της και άρχισε να της καταφιλή τα χέρια. Εκείνη τον κύτταζε με τα μισόκλειστα μάτια της γεμάτη ευτυχία. Σε λίγο όμως η σκηνοθεσία άλλαξε. Η Μαργαρίτα μόλις συνήλθε και άντελήφθη το λάθος της, έπεσε, εκείνη τώρα στα γόνατα μπροστά στον Ζάν και άρχισε να τον έκλιπαρή να την άφιση να ξαναγορίση σπίτι.

— Ζάν, τού έλεγε, έχανα μιά τρέλλα... Τυφλωμένη από την αγάπη μου, τά έχασα όλα, έχασα το μυαλό μου. Και όμως δεν έπρεπε Ζάν να το κάνω αυτό Δέν ε...

Ένα άριστουργημα-τικό αίσθηματικό μυθιστόρημα

του
ΖΩΗ ΜΑΡΥ

πρεπε ν' άφισω μόνο τον πατέρα μου. Η λύπη που θά του προξενήσω θά τον σκότωνε... Ζάν άγαπημένε μου, άφισέ με να ξαναγορίσω στο σπίτι μου!... Ζάν, μὴ με κυττάς έτσι, μὴ με μαλλώνης. Θά σου τά πώ όλα... Σ' αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά, αυτό το ξέρεις, είσαι βέβαιος, άφου είμαι αυτή την στιγμή εδώ. Και όμως, πρέπει να χωρίσουμε, να πούμε αντίο... για πάντα... Ο πατέρας μου, μ' όλη την σκληρότητα με την οποία φαινομενικώς σου μίλησε, είναι μιά πολύ καλή καρδιά, αναγκάστηκε όμως, να σου φερθή έτσι γιατί αλλοιώς... θά ύποχωρούσε και τότε το πρώτο που θάπρεπε να κάνη ήταν να παραιτηθή από την θέση του, ύστερα από τον λόγο που έδωκε...

— Και τί είχε να χάση μ' αυτό; Έχανε ο Ζάν. Έχω άρκετή περιουσία εγώ ώστε να μὴν έχη ανάγκη από το μισθό που τού δίνουν οι ντέ Μπωπρεώ...

— Και όμως, Ζάν, δεν είναι η σκέψη αυτή που κάνει τον πατέρα μου να φέρεται έτσι. Δεν τον ξέρεις, γι' αυτό το φαντάζεσαι αυτό. Ο πατέρας μου έχει πολύ άνεπτυγμένη μέσα του την έμπορική συνείδηση και ευθύτητα. Μὴν σπείσης να τον παρεξηγήσης γι' αυτό. Δεν έννοώ ότι σκέπτεται σαν έμπορος και ότι στην περίπτωση αυτή θέλει, άπλως να κλείση μιά έπωφελη, μιά κερδοφόρο έμπορική πράξη.

Όχι δεν είναι αυτό. Ο πατέρας μου είναι ένας πολύ τίμιος έμπορος και την τιμιότητα του αυτή δεν την ξεχωρίζει από την τιμιότητά του ως ανθρώπου. Έννοεί να σεβασθή τον λόγο που έδωκε και στην προκειμένη μάλιστα, περίπτωση, θά προ-

ΟΤΙΝΥ ΚΑΡΔΙΑ

τιμώσε να πεθάνη παρά να συγχωρήση στον εαυτό του αυτό που θά άγνόμαζε για τους άλλους έλαφρότητα και άσυνειδησία άπροσμέτρητη. Θά ήταν, λοιπόν, ικανός να σκοτωθή παρά να άθετήση τον λόγο του. Αν δεν τον σκότωνε προτίτερα η λύπη για την έγκατάλειψή μου... Με καταλαβαίνεις τώρα;...

Σώπασε γεμάτη αγωνία για την άπάντησή. Ο Ζάν, όμως, σιωπούσε.

— Ζάν, φώναξε, δεν μου μιλάς;

— Μαργαρίτα, ψιθύρισε ο Ζάν σηκώνοντας την νέα και θλιβόντάς την επάνω στο στήθος του, Μαργαρίτα, αν η σιωπή μου θά μπορούσε να δώση την λύση, στο φοβερό πρόβλημά που μās τίθεται αυτή την στιγμή, θά σιωπούσα για πάντα!...

— Ζάν!... Ό! Ζάν!... μήν το ξαναπής αυτό. Τί κι' αν θά χωρίσουν τα σώματά μας; Οι ψυχές μας θάμει για πάντα ένωμένες! Γιατί, εγώ τουλάχιστον, δεν θά παύσω ούτε στιγμή να σ' αγαπώ... Θάμει η σκλάβος της καρδιάς σου άλη μου την ζωή και αν καμμιά φορά η τύχη μās ξαναφέρει τον έναν κοντά στον άλλον, θά ιδής τότε αν σου λέω ψέματα, Ζάν!...

Ο νέος έσφιξε ακόμη περισσότερο την Μαργαρίτα στην άγκαλιά του, της χάιδεψε άπαλά τα μαλλιά και κατόπιν με φωνή που έτρεμε της είπε άπλά:

— Καλά, Μαργαρίτα, άφου το θέλεις.

Δέν το θέλω καθόλου Ζάν, νάξερεις εί ξεσγισμα εγώ κάνι αυτή την στιγμή της καρδιάς μου... Δεν το θέλω διόλου, ά! διόλου, άλλα πρέπει.

Ο Ζάν δεν είπε πιά τίποτε. Φίλησε την νέα με άπειρη τρυφερότητα και κατόπιν την συνάδευσε ως την προκυμιά. Σε λίγο μιά λευκή σκιά χανόταν μέσα στο σκοτάδι.

Την άλλη μέρα ο «Κορυδαλλός» άφινε το λιμάνι της Μπατάβιας. Ύστερ' από λίγους μήνες γινότανε οι γάμοι της Μαργαρίτας Ζενισιέ με τον Γεώργιο ντέ Μπωπρεώ.

Μετά τον γάμο ο Γεώργιος πήρε την γυναίκα του και έφυγε για το Παρίσι. Η Μαργαρίτα προσπάθησε να ματαιώση το ταξίδι αυτό. Φοβότανε και για τον Ζάν και για τον εαυτό της. Μιά τυχαία συνάντησή των στο Παρίσι δεν θάταν διόλου δύσκολο πράγμα.

Και όμως, ο Ζάν Ντεμάρ, που είχε βέβαια μάθει την άφιξη του ζεύγους στο Παρίσι, έχανε το πόν για να άπορύγη την συνάντησή αυτή. Όχι πού δεν άγαπούσε την Μαργαρίτα, υπέφερε άπεναντί-ας φοβερά, άλλα δεν ήθελε να διαταράξη την ψυχική της ήρεμιά.

Όταν, όμως, ύστερ' από δέκα οκτώ δόκκληρα χρόνια, έμαθε ότι η αγαπημένη του υπέφερε ότι κιόυνε να παρασυρθή αυτή και η οικογένειά της στην φοβερότερη καταστροφή δεν μπόρεσε πιά να κρατηθή. Η συνείδησή του τώρα, όχι η καρδιά του, τού επέβαλαν να βγή από την άφάνεια στην οποία είχε καταδικάσει τον εαυτό του, να επέμβη για να την σώση.

Μόλις πήρε η Ζοζέττα την άπάντησή της κυρίας της, έσπευσε να βή.

Σε λίγο ο Ζάν έχανε την εμφάνισή του στο μικρό σαλονάκι.

Ήταν ένας άνδρας έως σαράντα έτών, ψηλός, ρωμαλέος, πολύ μελαγχρινός, με μάτια φωτεινά και ζωηρά και στόμα στις

άκρες του όποιου δυό μικρές ρυτίδες πρόσδιδαν τον βαθύ πόνο που ένιωσε κάποτε ο κάτοχός του.

Η Μαργαρίτα, μόλις τον είδε, δεν μπόρεσε να άρθώση λέξη. Έτρεμε δόκκληρη και τον κύτταζε με βλέμματα ύγρα. Λίγο ακόμη και θάπρεπε με λυγμούς στην άγκαλιά του. Κάποιο άλλο όμως αίσθημα, το αίσθημα της τιμής και της αξιοπρεπείας της, την έκαμε να επιβληθή της καρδιάς της.

— Άλλά και ο Ζάν Ντεμάρ ήταν πολύ ταραγμένος.

Για μερικές στιγμές οι δυό παλαιοί έρασαν έμεναν άφωνοι ο ένας άπέναντι τού άλλου.

Πρώτη συνήλθε και μίλησε η Μαργαρίτα.

— Με έζητήσατε, κύριε;

Ο ψυχρός αυτός τόνος που επέβαλε η νεαρά γυναίκα στον εαυτό της δεν άφώπλισε τον Ζάν.

— Μαργαρίτα, είπε, ξέρω καλά ότι δεν με περιμένεις άλλ' ούτε κι' εγώ θά έρχόμουν αν δεν υπήρχε άπόλυτος άνάγκη να σε ιδώ. Δεν φαντάζομαι να νομίσης ότι ήλθα, ύστερ' από δέκα οκτώ χρόνια να σου ταραξώ την οικογενειακή σου γαλήνη. Ό! όχι, δεν θά τώκαμνα αυτό ποτέ! Έμαθα, όμως, ότι η γαλήνη αυτή κιόυνε, ότι μιά μεγάλη καταστροφή έπαπειλει έσένα, τον άνδρα σου, το παιδί σου—και ετόνισε ο Ζάν τις τελευταίες αυτές λέξεις. Δεν μπορούσα λοιπόν, πιά να άδιαφορήσω. Και έρχομαι σαν ένας παλινός και ειλικρινής φίλος, να σου προσφέρω την βοήθειά μου.

— Ξέρεις, λοιπόν; στέναξε η Μαργαρίτα.

— Ναι, τά έμαθα όλα. Η δουλειά μας κάνι, έμās τους δικηγόρους να είμεθα περίεργοι και να θρησκόμεστε μέσα στα μυστικά όλου του κόσμου. Άλλωστε η περίπτωση η δική σας, τού Οίκου δηλαδή Μπωπρεώ, είναι τέτοια, έχει ήδη δοθή σ' αυτήν τόση δημοσιότητα στα παρασκήνια, ώστε να πλησιάζη το πράγμα τα όρια τού σκανδάλου.

— Δυστυχώς, όλα όσα ξέρεις, είναι άλθθεια, Ζάν.

— Και τί νομίζεις έσύ ότι μπορεί να γίνει;

— Δεν ξέρω τίποτε, φίλε μου. Ένα μόνον βλέπω εγώ, ότι η άδυστος άνοίγεται κάτω από τα πόδια μας...

— Το φαντάζομαι. Και γι' αυτό έσπευσα Μαργαρίτα. Πές μου έλευθερα, τί ποσό νομίζεις ότι θά χρειάζόταν για να σωθή η κατάσταση; Είμαι έτοιμος να σου το δώσω. Καί... μὴν τρωμάζης, δεν πρόκειται να σου κάνω ούτε έλεημοσύνη, ούτε δώρο, θά στο δανείσω άπλως, και μ' όλους τους τύπους, δίνοντάς σου μιά μεγάλη προθεσμία για την εξόφλησή του.

Θά μου το επιστρέψετε μιά μέρα, ο άνδρας σου, έσύ, αν μπόρεσης, το παιδί σου ο Ζεράρ!...

— Ό! Ζάν!... ψιθύρισε η Μαργαρίτα. Άάκρυα της ήλθαν στα μάτια και τά γόνατά της λύγισαν.

— Μαργαρίτα, συνέχισε ο Ζάν συγκινημένος και αυτός. Πές μου τί ποσόν σου χρειάζεται... Μὴ διστάσης, μὴ σκεπθής τίποτε άλλο, παρά μόνο το παιδάκι σου, το μέλλον του...

— Ό! όχι... δεν μπορώ... δεν μπορώ... ψιθύρισε η νέα γυναίκα με άπόγνωση.

— Γιατί άρνείσαι; Γιατί... σ' αγαπώσα μιά φορά; Γιατί φοβάσαι μὴ σ' αγαπώ ακόμη;

— Ναι... ναι, Ζάν, γι' αυτό.

— Και όμως, μόνάμια αυτό δεν θάπρεπε να σκεπθής την στιγμή αυτή. Μαργαρίτα. Γιατί η προσφορά μου αυτή δεν θά αλλάξη τίποτε από την κατάσταση στην οποία κατεδικάσα πρώτο και καλύτερο τον εαυτό μου, επί δέκα οκτώ δόκκληρα χρόνια, τώρα. Τί σημασία είχε για σένα αν σ' αγαπούσα ή όχι; Όλο αυτό το διάστημα; Σ' άφισα μήπως να καταλάβης τίποτε; Ηλθε, έστω και το παρα-

— Μαργαρίτα, μόλις τον είδε, δεν μπόρεσε να άρθώση λέξη.

— Μαργαρίτα, μόλις τον είδε, δεν μπόρεσε να άρθώση λέξη.

ΟΤΙΝΥ ΚΑΡΔΙΑ

άκρες του όποιου δυό μικρές ρυτίδες πρόσδιδαν τον βαθύ πόνο που ένιωσε κάποτε ο κάτοχός του.

Η Μαργαρίτα, μόλις τον είδε, δεν μπόρεσε να άρθώση λέξη. Έτρεμε δόκκληρη και τον κύτταζε με βλέμματα ύγρα. Λίγο ακόμη και θάπρεπε με λυγμούς στην άγκαλιά του. Κάποιο άλλο όμως αίσθημα, το αίσθημα της τιμής και της αξιοπρεπείας της, την έκαμε να επιβληθή της καρδιάς της.

— Άλλά και ο Ζάν Ντεμάρ ήταν πολύ ταραγμένος.

Για μερικές στιγμές οι δυό παλαιοί έρασαν έμεναν άφωνοι ο ένας άπέναντι τού άλλου.

Πρώτη συνήλθε και μίλησε η Μαργαρίτα.

— Με έζητήσατε, κύριε;

Ο ψυχρός αυτός τόνος που επέβαλε η νεαρά γυναίκα στον εαυτό της δεν άφώπλισε τον Ζάν.

— Μαργαρίτα, είπε, ξέρω καλά ότι δεν με περιμένεις άλλ' ούτε κι' εγώ θά έρχόμουν αν δεν υπήρχε άπόλυτος άνάγκη να σε ιδώ. Δεν φαντάζομαι να νομίσης ότι ήλθα, ύστερ' από δέκα οκτώ χρόνια να σου ταραξώ την οικογενειακή σου γαλήνη. Ό! όχι, δεν θά τώκαμνα αυτό ποτέ! Έμαθα, όμως, ότι η γαλήνη αυτή κιόυνε, ότι μιά μεγάλη καταστροφή έπαπειλει έσένα, τον άνδρα σου, το παιδί σου—και ετόνισε ο Ζάν τις τελευταίες αυτές λέξεις. Δεν μπορούσα λοιπόν, πιά να άδιαφορήσω. Και έρχομαι σαν ένας παλινός και ειλικρινής φίλος, να σου προσφέρω την βοήθειά μου.

— Ξέρεις, λοιπόν; στέναξε η Μαργαρίτα.

— Ναι, τά έμαθα όλα. Η δουλειά μας κάνι, έμās τους δικηγόρους να είμεθα περίεργοι και να θρησκόμεστε μέσα στα μυστικά όλου του κόσμου. Άλλωστε η περίπτωση η δική σας, τού Οίκου δηλαδή Μπωπρεώ, είναι τέτοια, έχει ήδη δοθή σ' αυτήν τόση δημοσιότητα στα παρασκήνια, ώστε να πλησιάζη το πράγμα τα όρια τού σκανδάλου.

— Δυστυχώς, όλα όσα ξέρεις, είναι άλθθεια, Ζάν.

— Και τί νομίζεις έσύ ότι μπορεί να γίνει;

— Δεν ξέρω τίποτε, φίλε μου. Ένα μόνον βλέπω εγώ, ότι η άδυστος άνοίγεται κάτω από τα πόδια μας...

— Το φαντάζομαι. Και γι' αυτό έσπευσα Μαργαρίτα. Πές μου έλευθερα, τί ποσό νομίζεις ότι θά χρειάζόταν για να σωθή η κατάσταση; Είμαι έτοιμος να σου το δώσω. Καί... μὴν τρωμάζης, δεν πρόκειται να σου κάνω ούτε έλεημοσύνη, ούτε δώρο, θά στο δανείσω άπλως, και μ' όλους τους τύπους, δίνοντάς σου μιά μεγάλη προθεσμία για την εξόφλησή του.

Θά μου το επιστρέψετε μιά μέρα, ο άνδρας σου, έσύ, αν μπόρεσης, το παιδί σου ο Ζεράρ!...

— Ό! Ζάν!... ψιθύρισε η Μαργαρίτα. Άάκρυα της ήλθαν στα μάτια και τά γόνατά της λύγισαν.

— Μαργαρίτα, συνέχισε ο Ζάν συγκινημένος και αυτός. Πές μου τί ποσόν σου χρειάζεται... Μὴ διστάσης, μὴ σκεπθής τίποτε άλλο, παρά μόνο το παιδάκι σου, το μέλλον του...

— Ό! όχι... δεν μπορώ... δεν μπορώ... ψιθύρισε η νέα γυναίκα με άπόγνωση.

— Γιατί άρνείσαι; Γιατί... σ' αγαπώσα μιά φορά; Γιατί φοβάσαι μὴ σ' αγαπώ ακόμη;

— Ναι... ναι, Ζάν, γι' αυτό.

— Και όμως, μόνάμια αυτό δεν θάπρεπε να σκεπθής την στιγμή αυτή. Μαργαρίτα. Γιατί η προσφορά μου αυτή δεν θά αλλάξη τίποτε από την κατάσταση στην οποία κατεδικάσα πρώτο και καλύτερο τον εαυτό μου, επί δέκα οκτώ δόκκληρα χρόνια, τώρα. Τί σημασία είχε για σένα αν σ' αγαπούσα ή όχι; Όλο αυτό το διάστημα; Σ' άφισα μήπως να καταλάβης τίποτε; Ηλθε, έστω και το παρα-

— Μαργαρίτα, μόλις τον είδε, δεν μπόρεσε να άρθώση λέξη.

— Μαργαρίτα, μόλις τον είδε, δεν μπόρεσε να άρθώση λέξη.

— Μαργαρίτα, μόλις τον είδε, δεν μπόρεσε να άρθώση λέξη.

— Μαργαρίτα, μόλις τον είδε, δεν μπόρεσε να άρθώση λέξη.

— Μαργαρίτα, μόλις τον είδε, δεν μπόρεσε να άρθώση λέξη.

— Μαργαρίτα, μόλις τον είδε, δεν μπόρεσε να άρθώση λέξη.

μικρό εκ μέρους μου, να διαπαρήξη την οικογενειακή σου γαλήνη, την ψυχική σου ηρεμία;

— Αυτό είναι αλήθεια, ψιθύρισε έξω-θενωμένη η Μαργαρίτα.

— Λοιπόν; Πώς τί οί τωρινόι σου φέ-
ροι; 'Αν ήμουν κανένας πού θα ήθελα
να εκμεταλλευθώ τη θέση σου, θα σ' ά-
φαινα μήπως ήσυχη τόσα χρόνια;

— 'Ω! Ζάν, πόσο είσαι καλός;...

— 'Αν αυτό πού λες είναι αλήθεια, θέ-
λω την ανταπόδοσή του: να φανής και σύ
καλή—τουλάχιστον σε μένα πού σε πα-
ρακαλώ έτσι—και να δεχθής την προσφο-
ρά μου...

— Δέχομαι Ζάν, δέχομαι και σε ευ-
γνωμόν.

— Μαργαρίτα, έκανε ο Ζάν παίρνοντας
γεμάτος γαρά, τα χέρια της νέας γυ-
ναικός. Με κανείς αυτή τη στιγμή
πολύ... ευτυχισμένο!

— 'Ωστε μ' αγαπάς ακόμη, Ζάν; ψι-
θύρισε μ' ένα χαμόγελο η Μαργαρίτα.

— Πάντα! Και σύ;

— Μήπως έπαυσα ποτέ να σε σκέπτο-
μαι;

— Ο Ζάν έσφιξε με τρυφερότητα τα χέ-
ρια της Μαργαρίτας πού έτρεμαν, πού
σπαταρούσαν, θάλαγε κανείς, σαν δυο
μικρά περιστρώκια μέσα στις δυνατές,
δικές του ανδρικές παλάμες.

— 'Ας μιλήσουμε τώρα πεζότερα, είπε
ο Ζάν. Είς τί ποσόν φθάνουν μέχρι της
στιγμής οί υπογρεώσεις του καταστήμα-
τος; Ένωώ τις πιά επείγουσες.

— 'Ο Κολλιβέ μού έλεγε ότι δεν υπερ-
βαίνουν τό ένα εκατομμύριο φράγκα.

— Θα τώχης αυτό τό ποσόν.....

— 'Ω! Ζάν!

— Έκείνη την ώρα κάποιος έλαφρός θό-
ρυβος ακούσθηκε πίσω από την πόρτα.

— Θαυρώ πώς μάς ακουούν, είπε ο
Ζάν, κυττάζοντας άντρυγος γύρω του.

— Η Μαργαρίτα κύτταξε κι' αυτή τρυ-
μαγμένη, αλλά δεν είδαν τίποτε.

— Θα σοδ σάνηκε, έλεπε.

— 'Οπωσδήποτε πρέπει τώρα να τη-
γαίνω. Έντός της αύριον, θα κανονισθώ
τό ζήτημά σου.

Και ο Ζάν έσφιξε τα χέρια της και έ-
φυγε.

— Η Μαργαρίτα έτρεξε στο παράθυρο.
Την ίδια ώρα, όμως, μία φωνή της ψιθύ-
ρισε από πίσω της:

— Τόσο πολύ, λοιπόν, θέλεις να τον
ξαναλθής;

— Η Μαργαρίτα στράφηκε απότομα. 'Η-
ταν ο άνδρας της.

— Σό! Έκαμε έκπληκτος.

— Ναί έγώ... δεν με περίμενες θέ-
λεια...

— 'Απεναντίας, σε περίμενα πολύ εδώ
κι' οκτώ μέρες και από στιγμή σε στιγμή.
Είμαι δε ευτυχισμένη πού ήλθεσ τώρα.

Και τόσο πιο πολύ ευτυχισμένη, όσο τα
λόγια πού σοδ ξέφυγαν δείχνουν ότι ά-
κουσες όσα είπαμε με τον Ντεμάρ.

— Δεν σοδ τό κούβω...

— Λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός σε σώζει
σήμερα!

— 'Ω! Όχι έμένα, δά!... Φαντάζομαι
ότι αν υπήρξα μόνον έγώ πολύ λίγο θα
σκοτιζότανε για την τύχη μου. 'Υπό-
γεις όμως έσύ, υπάκουον ακόμη και οί ώ-
ραίες ανωνυμίες σας, τις όποιες, σε θε-
βαιώ, άγνοούσαν...

— Μή προσπαθής να με πληρώσης. Τα
λόγια σου δεν υποσούν να με θίζουν. 'Αλλ'
ούτε και τον τίμιο και ειλικρινή άνθρω-
πο πού βγήκε πούν από λίγο απ' εδώ
μέσα.

— Κρίνεις τα πράγματα σαν γυναίκα,

έγώ όμως τα κρίνω σαν άνδρας, σαν σό-
ζυγός σου.

— Σύζυγός μου! Νομίζεις, λοιπόν, ότι
δεν ξέρω πώς ζής έσύ, ότι ακόμη δεν ξέ-
ρω πώς είμαστε χαμένοι; Πώς αν τό
θελήσω αύριο θα σε δεχθούν τα κάτεργα;

— Είπες: 'Αν τό θελήσης...

— Μάλιστα. Δεν έχω παρά να άρνη-
θώ τό εκατομμύριο πού μου προσεφέρθη
πούν από λίγο. Τί θα κάμης τότε; 'Η ά-
στυνομία σε καταζητεί. 'Η άτίμωση είναι
έξω από την πόρτα σου. Λοιπόν, τό θέλεις
αυτό; Πές μου να άρνηθώ ή να δεχθώ;

— 'Αν ήπως λές, έχεις ακούσει την συνο-
μιλία μου με τον Ντεμάρ, θα ξέρης ότι
δεν μπορείς να με μεμφθής για τό παρα-
μικρό και ότι μπορώ να σε κυττάζω χω-
ρίς να χαμηλώσω τα μάτια...

— Τόν άγα-
πούσα προτού σε πάρω και δεν σε πήρα
παρά για να υπακούσω στον πατέρα μου.

Τα πρώτα χρόνια του γάμου μας μού δεί-
χτηκες τόσο εύγενικός και περιποιητικός
πού σοδ χάρισα την φιλία μου. Δεν μπο-
ρέσα όμως να σοδ δώσω τίποτε περισσό-
τερο απ' αυτήν. 'Η ψυχή μου, ή καρδιά
μου, είχαν ήδη δοθής σε άλλον. 'Ελπίζω,
 όμως, να μωροέσης με τον καιρό, να τα
πάρης και αυτά, να τα κερδίσης από τον
άλλον. Δεν τό θελήσης. 'Απεναντίας, έ-
κανες τό πών για να με άπουακούνης ά-
πό κοντά σου, για να με κάνης να σε συ-
γαθώ και να ζητήσω άλλου την εύτυχία
πού μού στερούσες έσύ. Και εν τούτοις
δεν την αναζητήσα άλλου—κι' άς ή-
ταν τόσο κοντά μου!—άλλά έμένα κοντά
σου, υποφέροντας τίμια με έγκατέστησα
και αξιοπρέπεια τα πάντα, όπουένονας
τά πάντα. 'Εως εδώ όμως, και ή παρό-
κει. 'Αν όλα τα υπέστην υπέροσα την ά-
πιστία σου, την εγκατάλειψή σου, την
διασπάθιση της περιουσίας μας σε γλέν-
τια και παληγογυαίκες, ένα πράγμα δεν
θα μπορούσα να δεχθώ: την οικογενειακή
μας άτίμωση. Κι' αυτό όχι για μένα τό-
σο, όσο για τον Ζεράρ, τό άτυχό αυτό
παιδί πού τίποτε δεν ξέσκι και τίποτε δεν
υποπτεύεται από την καταστροφή πού τό
περιμένει... Δεν έννοώ με κανέναν τρόπο
να σπιλωθής τό όνομα πού φέρει, να κα-
ταστραφής τό μέλλον του...

— 'Ο Γεώργιος δεν άπνήτησε.

— 'Αργίσε να περπατάς πάνω και κάτω
μέσα στο μικρό σαλονάκι με τα χέρια μέ-
σα στις τσέπες και τα φρούδια σουφρω-
μένα.

Μιά δυο φορές σταμάτησε μπροστά στην
Μαργαρίτα σαν νάθελε να της μιλήση
άλλά μετανοήσας κατόπιν συνέχισε τον
περίπατό του.

— Η Μαργαρίτα τον παρακολουθούσε με
τό βλέμμα γεμάτο άγωνία. 'Επί τέλους ο
ντέ Μπωπορώ φάνηκε σαν να πήρε την
άπόφασή του. Στάθηκε απότομα μπροστά
στην γυναίκα του και έλεπε:

— Λοιπόν, έστο! Δεν έχω καμιά άν-
τίρρηση να δεχθής την βοήθεια του κ.
Ντεμάρ. Πιστεύω στις άγαθές προθέσεις
του κυρίου αυτού και στην δική σου έν-
τιμότητα και δέχομαι γάδιν του παιδιού
μας. 'Αν και τό εκατομμύριο αυτό δεν
είναι τό ποσό πού θα μάς γοειάζτανε για
να άποκαταστήσουμε πλήρως τα πράγμα-
τα, εν τούτοις είναι άρκετό για ν' άντι-
μετωπισθής για μερικές μέρες ή κατάστα-
ση. Κατόπιν θα δοούμε τον τρόπο να
τακτοποιήσουμε οικονομικότερα την ύπόθε-
ση. 'Εν τούτοις, έσύ, δεν θα υποσώ-
βης μόνη σου να κάνης βίτη θάλασσε. 'Ε-
γεις μία γενική ιδέα της καταστάσεως
γιατίς να είσαι και μέσα στις λεπτομέρει-
ες. 'Ο Κολλιβέ θα υποσώβης να σε βοη-
θήσει στο έργον αυτό. Ν' άποταλθής σ' αυ-
τόν.

— Ευχαριστώ, έκανε ψυχρά ή Μαργα-
ρίτα.

— Θα μπορούσα όμως, συνέχισε ο σό-
ζυγός της να σε βοηθήσω και έγώ. Μή
φαντασθής ότι θέλω να μού δώσης έμένα
να διαχειρισθώ τό ποσόν πού... θα σοδ
δανείση ο κ. Ντεμάρ. Ξέρω ότι δεν θα
μού τό έμπιστευόσουν ποτέ. Θέλω ά-
πλώς να σε καθοδηγήσω ως προς την διά-
θεση του ποσού. Πρέπει να υιοτασθής
κατά τέτοιον τρόπον ώστε ν' άποσοβθής
πραγματικά ο κίνδυνος πού σε τρομάζει
τόσο. Είναι μερικοί πιστωτάι πού πρέπει
να προτιμηθούν, να πληρωθούν από τους
πρώτους... Και στο κάτω-κάτω, έχω εί-
μαι ο μόνος υπεύθυνος για όλα και έχω
είμαι ο διευθυντής και ιδιοκτήτης της
είμας... 'Αν μού επείρεσες, λοιπόν, θα
σε έπισκεπτόμουν ξανά, εντός της ήμέ-
ρας... Καταλαβαίνω ότι ή παρουσία μου
δεν σοδ είναι διόλου ευάίσθητη, και άς με
περιμένεις όπως λές, να ξαναγυρίσω, αλλά
τί να γίνης, πρέπει να την άνεχθής για
λίγον καιρό ακόμη... 'Αν όμως δεν τό
θέλεις, αυτό, τότε θα συνεννοήσουμε μέ-
σον του Κολλιβέ. 'Εγώ θα είμαι όλο τό
άπόγευμα στο ιδιαιτέρό μου γραφείο και
θα περιμένω τις διαταγές σου...

— Η Μαργαρίτα άναστένανε. Τα λόγια
του σύζυγου της, πού ταπεινός και έξου-
θενωμένος στεκόταν υποδής της, έλπιπα-
ρώντας τρόπον τινα τό έλεός της, την εί-
χαν κλονίσει. Μιά έννοαση θαλαίας λύ-
της άπλώθηκε στο πρόσωπό της, πού εί-
γε πάρε τώρα την πόωτη του ήμεράδα.

— Γεώργιε, έλεπε, γιατί μιλάς έτσι;
Είναι δυνατόν να έχη τελειώση ή συζυγί-
κή μας ζωή; 'Όσο και αν έσταιζες άπέ-
ναντί μου είμαι έτοιμη να σε συγχωρήσω.
Γεώργιε, είσαι ένας μεγάλος ένοχος,
διπλά ένοχος, και άπέναντί μου και άπέ-
ναντί του παιδιού μας—πού πάντων άπέ-
ναντί αυτού... 'Εν τούτοις, για γάση αυ-
τό το παιδί, δέχομαι να τα ξεγάσω
όλα...

— 'Ο κ. ντέ Μπωπορώ άκουγε σιωπηλός
με τα χείλη σφιγμένα.

— Η γυναίκα του συνέχισε:

— Ναί, θα τα ξεγάσω όλα, αν μεταγο-
ύσες ειλικρινά και αν ξεγυράζεις όλο
αυτό τό κακό παρελθόν με μία νέα ζωή
έντιμη και αξιοπρεπή. Φοβούμαι μήπως
αύριο όταν θα έχη περάση ο κίνδυνος,
δεν ξαναγρίσης την παλιά σου την ζωή...

— Δεν έχεις δίκην, Μαργαρίτα, όλα
υποσούν να διορθωθούν.

— Τό θέλεις, λοιπόν; Θέλεις να ξανα-
γυρίσης στην γυναίκα σου, στο παιδί σου;
'Από την στιγμή πού υπήρχε εδώ μέσα
άδικα προσπαθήσα να βρω μέσα στα ύα-
τια σου τό παλαιό έγνος τρυφερότητας,
στονή. 'Ίσπου αληθός, άδιόφορος... 'Η
καρδιά σου έχει στεγνώσει, έχει άδειάσει
από κάθε αίσθημα άσχημίας και άνά-
της... Είναι πείθνη πιά για μένα... Τώρα,
 όμως, ή έλπίδα άνοίγει να ξαναγεννηθεί
πάλι στην ψυχή μου... Κι' εύγνωμονώ
τόν Θεό πού σε έωρίτισε γιατί δεν θα ά-
νεγύμονα ποτέ. —μ' άκούε;—ποτέ να
συνενισθής αυτή ή κατάσταση. Και αν ά-
κόμη δεν παραιναζότανε ο άπό υπνα-
νής Θεός, ο Ντεμάρ, μή ν' μάς πώση,
θα έβρισκα έγώ την λύση μόνη μου...

— Με τί τρόπο;

— Αλή τό ξέρω έγώ!

— Τί θάκάνεις λοιπόν;

— Θέλεις να σοδ τό πώ;

— Είμαι πολύ περίεργος...

— Η Μαργαρίτα πλησίασε ακόμη περισ-
σότερο τον άνδρα της και του βούρσισε
σ' αυτό:

— Θα σε σκότωνά!...

— 'Εκείνος έβαλε τα γέλια.

(Συνέχεια στο επόμενο)

— 'Ο στρατάρχης Γκαίριγκ, κρατώντας
την στραταρχική του ράβδο.

Σ' έναν από τους κεντρικώτε-
ρους δρόμους του Βερολίνου,
πού φέρει τό όνομα του στρα-
τάρχου Χέρμαν Γκαίριγκ, βρί-
σκεται τό μέγαρο Κάριν Χώλλ,
ή κατοικία του Γερμανού στρατάρ-
χου, πού είναι συγχρόνως και ένας
από τους κυριωτέρους συνεργάτες
του καγκελλαρίου Χίτλερ, πρωθυ-
πουργός της Πρωσίας και άρχηγός
του περιφήμου τετραετούς σχεδίου
της αυταρκείας. 'Ο στρατάρχης
Γκαίριγκ έδωσε στην κατοικία του
τό όνομα της πρώτης του γυναίκας
πού πέθανε, της Κάριν φον Φέχτ, και
την όποιαν αυτός άγαπούσε πάρα
πολύ. 'Ως γνωστόν, ο στρατάρχης έ-
χει λάβει ως δευτέραν σύζυγον την
φημισμένην τραγωδόν της γερμανι-
κής σκηνης 'Εμμου Σόννεμαν.

Τό ένδιαίτημα αυτό του στρατάρ-
χου Γκαίριγκ δεν παρουσιάζει έξω-
τερικώς τίποτε τό έξαιρετικό, και ο-
μοιάζει με τό περισσότερο μέγαρο
της γερμανικής πρωτευούσης. Είναι
γοθτικού ρυθμού και περιβάλλεται
από ένα καλοδομημένο κιγκλιδό-
φραγμα. Τίποτε δεν προδίδει πως έ-
κει μέσα κατοικεί ένας από τους Ι-
σχυροτέρους ήγέτας της σημερινής
Γερμανίας, κι' ο ξένος πού θα περ-
νούσε έξω απ' αυτό χωρίς να ξέρη,
θα φαντασθής τό πολύ-πολύ πως αυτό
τό σπίτι είναι τό μέγαρο κάποιου
μεγαλοτραπεζίτη.

Τό έσωτερικό του μεγάρου θυμι-
ζει τους πύργους του μεσαιώνος. Οί
αίθουσές του είναι γεμάτες από ο-
πλα διάφόρων εποχών, Ιστορικούς
πίνακες και κυνηγετικά τρόπαια,
γιατί, όπως είναι γνωστόν, ο στρα-
τάρχης Γκαίριγκ είναι και μανιώδης
κυνηγός.

Έν τούτοις, κάτω από τό μέγαρο
αυτό, βρίσκεται ένα ολόκληρο τεθω-
ρακισμένο φρούριο, πού πρόκειται
να χρησιμεύση ως διοικητικό κέντρο
της γερμανικής πρωτευούσης σε πε-
ρίπτωση έχθρικής έναερίου επιθέσε-
ως κατά του Βερολίνου.

Εν συνεχεία των άλλων προστα-

Από τον σύγχρονο πόλεμο

'Η θωρακισμένη υπόγειος έδρα της γερμανικής διοκήσεως Τό Κάριν Χώλλ

τευτικών μέτρων πού ή γερμανική
Κυβέρνηση έχει λάβει για την προσ-
τασία του άμάχου πληθυσμού της
γερμανικής πρωτευούσης, έθεώρησε
σκόπιμον πρό παντός να εξασφαλίση
και την άδιατάρακτη συνέχιση των
κυριωτέρων διοικητικών υπηρεσιών,
ών οί προϊστάμενοι θα εύρίσκωνται
υπό τας άμέσους διαταγές του
στρατάρχου εις τα θωρακισμένα άν-
τιαεροπορικά καταφύγια του μεγάρ-
ου Κάριν Χώλλ, ώστε, εις περίπτωση
αεροπορικού βομβαρδισμού, να μήν
παράλυσή ή κρατική μηχανή
και ή διοίκηση να είναι σε θέση να
δίδη τις άπαιτούμενες διαταγές, δι-
ατελούσα έν άπολύτω άσφαλεία.

Και τό έργον αυτό της εξασφαλί-
σεως άπροσβλήτου καταφυγίου για
την Κυβέρνηση, τό ανέλαβε ο στρα-
τάρχης Γκαίριγκ, ο όποιος και ίδρυ-
σε ολόκληρο φρούριο κάτω από τό
μέγαρό του.

Τα παλαιά υπόγεια του μεγάρου
διασκευάσθηκαν σύμφωνα με τον
σκοπό πού πρόκειται να εξυπηρετή-
σουν. Οί τοίχοι τους κτίσθηκαν από
μπετόν άρμε και έπενδύθησαν με χα-
λυβδίνους θώρακες άρκετού πάχους.
'Εξασφαλίσθη ο έσωτερικός φωτι-
σμός τους και έγινοντο έγκαταστά-
σεις καθαρισμού της άτμοσφαιρας.
Συγχρόνως έγινοντο όλες αί άπα-
ραίτητες υπόγειες τηλεφωνικές έν-
γκαταστάσεις διά να εξασφαλισθής ή
επικοινωνία με τις διάφορες κρατι-
κές υπηρεσίες έντός και έκτός του
Γ ολίνου.

Τό υπόγειον αυτό φρούριον πού
πρόκειται να χρησιμεύση ως έδρα
της γερμανικής Κυβερνήσεως σε πε-
ρίπτωση έναερίου προσβολής του
Βερολίνου, βρίσκεται σε βάθος δέ-
κα μέτρων κάτω από την γήν και ά-
ποτελείται από τριάντα δωμάτια, τα
όποια δύνανται να περιλάβουν άνέ-
τως έως έκατό πρόσωπα.

Έντός του καταφυγίου αυτού, με-
τεφέρθη και ο τεράστιος άνάγλυφος
χάρτης των γερμανικών συνόρων
προς την Γαλλίαν, τό Βέλγιον και τό
Λουξεμβούργον, πού κατέχει ο στρα-
τάρχης Γκαίριγκ. 'Ο χάρτης αυτός,
τοποθετούμενος όριζοντίως, κατα-
λαμβάνει έκτασιν τριάντα έξη τε-
τραγωνικών μέτρων.

Σημειωτέον ότι ο στρατάρχης κα-
τέχει και μίαν συλλογήν 25 χιλιάδων
μολυβένιων στρατιωτών, με όλα τα
δπλα ενός συγχρόνου στρατού
(κανόνια, τάνκς, πολυβόλα, άε-

ροπλάνα κλπ.) Την συλλογή αυτή, ο
Γερμανός στρατάρχης χρησιμοποίη-
σεν για την άναπαράσταση δια-
φόρων μαχών. Τα μολυβένια αυτά
στρατιωτικάκια ο στρατάρχης τα ή-
γόρασε από έναν πλούσιο 'Αμερικα-
νόν τραπεζίτην πού έχρεωκόχησε.

Πρέπει να σημειωθής ακόμη πως οί
πόρτες των διαφόρων διαμερισμά-
των του υπογείου αυτού φρουρίου
Κάριν Χώλλ προστατεύονται και με
σύστημα αυτόματων και έσωτερικών
κωδώνων.

Ουδείς ξένος έχει έπισκεφθής την
μυστικήν αυτήν έδραν της γερμανι-
κής Κυβερνήσεως, έκτός από τον Νέ-
βιλ Χέντερσον, τον άλλοτε πρεσβευ-
τήν της Μεγάλης Βρετανίας εις τό
Βερολίνον, εις τον όποιον ο στρατάρ-
χης Γκαίριγκ την επέδειξε λίγες ή-
μέρες πρό της έκρήξεως του πολέ-
μου.

Σοφά λόγια

— 'Οποιος είναι κύριος του θυμού
του, είναι κύριος όλων.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

— 'Η άνεκτικότητα είναι προνόμιο
έκείνων τους όποιους δεν έχει κα-
νείς να μεμφθής τίποτε.

ΣΙΑΔΕΡ

— 'Η εύτυχία ενός ανθρώπου είναι
τόσον μεγαλειότερα όσον μεγαλιότε-
ρη είναι και εκείνη την όποια
προσφέρει στους άλλους.

ΜΠΟΥ-ΥΤΑΜ

— Εύτυχία είναι μόνον εκείνο πού
προέρχεται από την συνεισότη-
τη της καλωσύνης μας προς τους άλ-
λους.

ΓΚΑΙΤΕ

— Και τα σφοδρότερα πάθη, έρχο-
νται ώρα πού μάς αφήνουν καπως
ήσυχα. 'Η υπακοδόξια, όμως,
ποτέ δεν μάς αφήνει να ήσυγασώμε.

ΔΑΡΟΣΦΟΥΚΩ

— 'Ο κοινώς έννοούμενος έγωϊσμός,
είναι ο μεγαλειότερος έχθρός της
αλήθειας.

ΣΙΒΡΥ

— 'Η οικονομία, είναι μία δευτέρα
Θεία Πρόνοια για τον άνθρωπο.

ΜΙΡΑΜΠΩ

— 'Εκείνος πού άκούει από συμβου-
λή, δείχνεται συχνά άνώτερος από
εκείνον πού την δίνει.

ΠΟΠ

ΝΕΥΡΑ

Βάγγο, μου έγινες μελεάς,
όλο με νευρα μου μιλάς
κι' έτσι, τὸ κέφι μου χαλάς
καὶ κάθε μου χατήρι.
Καὶ μοῦρχεσαι καμμιὰ φορά
κάνοντας τὸν παλληκαριά,
ἀφοῦ σὲ ξέρω, φουκαριά,
πὼς εἶσαι ντίπ πατίρι!

"Ακου δὺδ λόγια παστρικά:
ἐὰν σκεφθῇς πὶδ λογικά,
πείσματα καὶ πεισματικά
σὲ μένα δὲν περνοῦνε...
Αὐτὸ σοῦ λέω γιὰ συμβουλή
καὶ πρόσέξέ τηνε πολὺ,
γιατ' εἰμ' ἐλεύθερο πουλί
καὶ με περικαλοῦνε!..

"Ασε τὸ ὕφος τὸ δριμύ,
γιατὶ τὰ νευρα κι' οἱ θυμοί,
στὸ λέω, Βάγγο, ἐν τιμῇ,
δὲν πιάνουμε σ' ἐμένα...
Ἄλλοι αὐτὰ νὰ τὰ πουλάς,
μου έγινες κακὸς μελεάς
καὶ πρόσεχε νὰ μου μιλάς
με λόγια μετρημένα!

Η ΜΑΝΙΩ

Βλάμικες κουβέντες

ΚΑΛΤΣΕΣ!...

Ἄδωφια μου τᾶχω φέρει πολὺ σπόρκα, στενόχωρα καὶ ζερ-
βοδιμητά.

Μου εἶπε προφῆς τὸ Φροσί:

— Βάθρακα, μου ἔφυγε ἕνας πόντος...
— Κι' ἐγὼ τί εἶμαι ρέ Φροσί; Πόντος κι' ἐγὼ εἶμαι. Καὶ

μάλιστα γερὸς πόντος!

— Ἄσε τις σαγλαμάρες Βάθρακα καὶ κούτα
νὰ μου φέρης τὸ θράδυ κάλτσες!

— Τί νὰ σοῦ φέρω;

— Κάλτσες μεταξωτές!

— Ψές δὲν ἀγοράσαμε τσουραπικό;

— Ψές ἀγοράσαμε, ἀλλὰ μπαίνοντας στὸ
τοῦμ, ἐνόησα πὼς μου ἔφυγε ἕνας πόντος

ἀπὸ τὴν κάλτσα μου καὶ τώρα δὲν μπορῶ νὰ
βγῶ ἐξω...

Τρελλάθηκα! Τί βιολλὶ καινούργιο εἶναι αὐ-
τό; Ὅλο τὸ καλοκαίρι τοῦ Θεοῦ τὸ περάσαμε

ἐκάλτσωτο καὶ τώρα θὰ θέλωμε κάθε τρεῖς
καὶ λίγο τσουραπία; Ἐγὼ δὲν τις καταπίνω

αὐτὲς τις κουβέντες. Τῆς τὸ εἶπα.

— Ἄκου Φροσί καὶ γώνεψ' το! Ἐγὼ εἶμαι
ὁ Βάθρακας, τῆς μεγάλης οικογενείας τῶν

Βαθρακαίων. Ἐνας προσπάππους μου ἔχει κά-
ταξὺς τοῦ Ναπολέοντα καὶ στὴν ἐκστρατεία

τῆς Ρωσίας τέσσερες μῆνους δὲν ἄλλαξε κάλτσες.

— Τὸ λοιπόν;

— Τὸ λοιπόν, ἐγὼ κορόντο δὲν πιάνωμαι. Δὲν μπορεῖς ἐλόγου
σου νὰ μοῦρχεσαι κάθε μέρα νὰ ζητᾷς καλτσικό διότι σοῦ παίρνει

ὁ διάβολος τὸ δοξαπατό καὶ τὴ παύρη στένονα... Τσουραπώ!...

— Καλά! Ἄν δὲν θέλεις νὰ μου πᾶρης κάλτσες εἶναι ὁ Μίστος
ὁ Ἀγκλέουρας πὺ με παρακαλέει!

— Ἐ ρέ Χριστέ μου, ποῖος εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸν ἐφοβήθηκε.
Σηκώνω τὸ γέρι μου, παίρνω τὸ καθουράκι μου καὶ φεύγω ἀπὸ

τὸ σπίτι μαρούτης!.. Μετὰ μισή ὥρα τῆς ἔφερα τις κάλτσες.
Γυναίκες εἶναι. Τί νὰ κάνεις;

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Εὐθυμο...

ΠΟΥ ΚΑΙΡΟΣ!

Ὁ Ὀλίβ καὶ ὁ Μά-
ριος, τρομεροὶ κυνηγοί,
κουδεντιάζον γιὰ τὰ
κατορθώματά τους.

— Ἐγὼ, λέγει ὁ Ὀ-
λίβ, σκότωσα μιὰ φορὰ
μ' ἕνα συμπάρο ὀκτώ
ὀρτύκια.

— Μπα! Σπουδαῖο
πρόμμα, ἀπαντᾷ ὁ Μά-
ριος. Ἐγὼ σκότωσα
μιὰ μέρα 13 τὸ ἕνα
πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο!

— Καὶ πὼς τὰ κα-
τάφερες γιὰ νὰ γεμί-
ζης τὸ τουφέκι σου;

— Εἶχα καιρό, καὶ
μὲνε Ὀλίβ, γιὰ τέ-
τοια πράγματα;

ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

Ἐνας Λυωνέζος, ἐ-
πισκέπτεται ἕνα φίλο
τοῦ στὴν Μασσαλία.
Αὐτὸς τὸν γυρίζει στ'
ἀξιοθέατα τῆς πόλεως
καὶ τελευταῖα τὸν φέ-
ρει στὸ λιμάνι. Ἐκεῖ
ὁ Λυωνέζος θαυμάζει
μιὰ γέφυρα κάτω ἀπὸ
τὴν ὁποία περνοῦσαν
διάφορα πλοία.

— Περίεργο πρᾶγ-
μα, λέγει, ἔχουμε καὶ
μεῖς γέφυρες στὴν πα-
τοῖδα μας ἀλλὰ γιὰ
νὰ περναῖς ἀπὸ πάνω.
Ἐσεῖς ἐδῶ τῆς ἔχετε
γιὰ νὰ περνᾶτε ἀπὸ
κάτω.

— Βλέπεις, ἀπαντᾷ
ὁ ἄλλος, ἐμεῖς φρον-
τίσαμε ὥστε δταν περ-
νοῦμε τις γέφυρές μας
νὰ μὴ βοεγῶμαστε, ὅ-
ταν βοεγῇ καὶ νὰ μὴ
μᾶς καίη ὁ ἥλιος τὸ
καλοκαίρι.

ΑΜΟΙΒΑΙΟΤΗΣ...

Ἐνα παλὴν ἔθιμο
πὺ ἐφαρμόζεται ἀκό-
μη στὴ Γαλλία, ἐπι-
βάλλει ὅπως κατὰ τὴν
πρώτην ἡμέρα τῆς ἀ-
νακλήσεως τῶν, οἱ
διδάκτορες τοῦ Πανε-
πιστημίου τοῦ Μον-
πελλιέ κυκλοφοροῦν
στὸν δρόμο μ' ἕναν
κλητήρα τοῦ Πανεπι-
στημίου, ὁ ὁποῖος προ-
πορεύεται.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, σ'
ἕναν στενὸ δρομάκο,
ἐρχονται ἀντιμέτωποι
ἕνας κλητήρας προπο-
ρευόμενος ἀπὸ κάποιον
νέο δόκτορα, κι' ἀπὸ
τὴν ἄλλη μερὴ ἕνας
χωρικός πὺ ὀδηγεῖ
τὸν γαϊδαρό του:

— Τράβα τὸν γαϊ-
δαρό σου στὴν μπάν-
τα! διατάσσει ὁ κλητή-
ρας τὸν χωρικό.

— Τράβα κι' ἐσὺ τὸν
δικό σου! ἀπαντᾷ ὁ
χωρικός.

Μυθιστόρημα σπουδαῖο
πὺ ἐντύπωση δά ράνη:

Ἡ Χιονάτη | μοδιστρούλα κι' οἱ ἑπτὰ μεγάλοι νάνοι

γον

Ἐκεῖ πὺ τὰ μιλούσανε οἱ φίλοι μας οἱ τέσσαρες
καὶ σχέδια στρατηγικά κατέστρωναν ὡς Καίσαρες,
καὶ ὁ καθένας νὰ φανῇ πὺ ἐξυπνος ἐμόχθει,
ἡ θύρα, τῆς ἀπέναντι τῆς βίλλας ἡνεώχθη
καὶ βγαίνει ὁ φίλος Ντροπαλός,
πλήν... ξαναμπάνει μέσα.

(Διότι, ὅπως φαίνεται, τοὺς εἶδεν ἀσφαλῶς,
καὶ ξεύροντας ὅτι αὐτοὶ δὲν ἔχουν διόλου μπέσα,
τὴν θύρα ἀμέσως ἐκλείσσε με ἀπειρη τρομάρα
κι' ἀφοῦ τὴν διπλοκλείδωσε, τῆς βάζει καὶ ἀμπάρα).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Συμβούλιον πολεμικὸν ἀποστοιγμὲν καλεῖ,
μαζεύονται κι' οἱ ἄλλοι δὺδ, περίτρομοι τὰ μάλα
κι' ἀφοῦ λοιπὸν ἐξύγισαν τὰ πράγματα πολὺ
καὶ σχέδια μελέτησαν σπουδαῖα καὶ μεγάλα,
ἐν τέλει ἀπεφάσισαν σφοδρῶς ν' ἀντισταθοῦν,
ἂν οἱ ἐχθροὶ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν!..

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ἀπέναντι ὁ ἐχθρὸς
δὲν ἐκαθότανε καθόρως...

Εἶχε τὸ σχέδιο ἑτοίμο τὸ τῆς πολιορκίας
καὶ σκέψεις φαινὰς
νὰ κάμῃ τὴν ἐπίθεση, μᾶλλον ἀπ' τὰς οἰκίας,
ἀπλῶς, τὰς πλαϊνάς!..

Ἀμέσως ἐχωρίσθηκαν μετὰ πολλῆς συνέσεως
κι' οἱ δὺο μὲν καθήρτισαν τάγματα ἐπιθέσεως,
κι' οἱ ἄλλοι δὺο παρέμειναν ἔξω ἀπὸ τὴν θύρα, ἐνῶ
τὴν βίλλαν τὴν ἐκύτταζαν, ὡς βίλλαν Μαζινώ!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Ἄδρας μοι ἐννεπε, λοιπόν, μοῖσα οἱ μάλα πόλλα
ἐπρόκειτο νὰ κάνουμε σπουδαῖα καραμπόλλα
κι' ἐνῶ ἦταν φίλοι ἐκλεκτοί, ἀπὸ ἕνα ἀπὸ γινάτι
θὰ ἔχυναν τὸ αἱμά τους γιὰ τὴν γλυκεῖα Χιονάτη!..
Σύνθημα γιὰ ἐπίθεση θὰ ἔδιδε ὁ Γκρινιάρης,
πὺ ἦταν πολεμοχαρὴς καὶ τρομερὸς ὡς Ἄρης.

Αὐτὸς ὁ μέγας πόντος,
διηύθυνε πρεσβύτης.

Σὰν πὺ πολὺ ἀρμόδιος, ὡς ἐνδιαφερόμενος,
σύζυγος ὑποψήφιος, μνηστήρ, ἦ ἔστω... γκόμενος!..
Ἡ δὲ Χιονάτη; Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ὑστάτην
ἦταν ἀναμειβόμενη.

Καμάρωνε ἡ ἄτιμη με ὅρος κωμικὸν
με ὅλα τῆς τὰ κάλλη,
πὺ ὡς Ἐλένη δευτέρα, πόλεμον Τρωϊκὸν
καινούργιον προεκάλει!..

(Τὴν συνέχεια ὀφείλω
νὰ τὴν γράψω στ' ἄλλο φύλλο).

ΓΙΟΝΝ.

ρεπορτάζ

ΗΤΑΝ ΗΣΥΧΟΣ

Τὸ τράμ εἶναι γε-
μᾶτο ἀπὸ ἐπιβάτες, ὅ-
ταν μπαίνη αἱ ἡλικι-
ωμένη κυρία. Φυσικά
μένει ὁδὴ στὸν διέ-
δρομο. Δίπλα τῆς εἶ-
ναι καθισμένος ἄνα-
παυτικώτατα ἕνας νέ-
ος κύριος. Ἡ κυρία
περιμένει νὰ σηκωθῇ
σὲ λίγο ὁ νεαρὸς καὶ
νὰ τῆς δώσῃ τὴν θέση
του. Τίποτα όμως.
Αὐτὸς ἐξακολουθεῖ ἀ-
διάφορος, νὰ κάθεται.

Ἐπὶ τέλους, ἡ ἡλι-
κιωμένη κυρία δὲν
κρασιέται καὶ τοῦ λέ-
γει:

— Τί θέλεγαν, νέε
μου, ἡ ὑπέρα σου ἢ
ἡ γυναῖκα σου ἂν κα-
νέγας ἄλλος σὰν ἐσένο
δὲν τοὺς εἶδε τὴν θέ-
ση τοῦ στοῦ τράμ;

— Δὲν θέλεγαν τί
ποτε κυρία μου, ἀ-
παντᾷ ὁ νεαρὸς, γιατί
ἡ ὑπέρα μου πέθανε
καὶ ἐγὼ δὲν σκέπτο-
μαι ἀκόμα νὰ παν-
τοεύω.

ΠΕΡΙ

ΜΑΚΡΟΖΩΓΙΑΣ

Τρεῖς ταξιδιώτες συ-
ναντώνται σ' ἕνα μι-
κρὸ ξενοδοχεῖο καὶ κά-
νουν παρὰ. Μετὰ τὸ
φαιγντὸ κουδεντιάζον
ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ οἰ-
κογενειακά τους.

— Ἐμένα ἡ οἰκο-
γενεῖά μου, λέγει ὁ ἑ-
νας, μπορεῖ νὰ καυχή-
θῃ ὅτι ἔχει τὸ οὐκὸ
τῆς μακροζωίας. Ὁ
παππούς, αὐτὸς πέθανε
σὲ ἡλικία ἑκατὸν δέκα
χρονῶν.

— Ἐμεῖς σὰς ξε-
περνοῦμε, λέγει ὁ δεύ-
τερος. Ὁ δικός μου ὁ
παππούς πέθανε ἑκα-
τὸν εἴκοσι ἐτῶν.

Καὶ στρεφόμενος
πρὸς τὸν τρίτο:

Καὶ σεῖς;
— Ὁ δικός μου ὁ
παππούς ζῇ ἀ-
κόμη!

ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΣ...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ

Στὸ Μπροντγουάι
τῆς Νέας Ὑόρκης πε-
γαίνουν δὺο φίλοι χα-
ζεύοντας. Ἐαφνικά, ὁ
ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς λέει
στὸ φίλο του δειγνον-
τάς του ἕνα μικρὸ αὐ-
τοκίνητο με κάποιον
κύριο μέσα:

— Τὸν βλέπεις αὐ-
τόν, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ
θύματα τῆς καταστά-
σεως. Ἀπὸ διασκατομ-
μοριῶδες ἔγινε ἐκα-
τομμυριούχος.

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

Μοῦγινες πάλε νευρική,
πῆρες τὴ φάτσα τὴν κακή
καὶ μου μιλάς—ἀκούς ἐκεῖ—
με ἀψηλὸ τὸ ὕφος.
Ἐνῶ τὸ ξέρεις, βρέ παιδί,
πὼς εἶσαι σκάρτο κουμουδί,
με ἄλλους λόγους δηλαδὴ
εἶσαι γυναῖκα τζιφοςί!

Αὐτὰ σ' ἐμένα δὲν περνοῦν,
οὔτε ποτὲ με συγκινοῦν
καὶ ἂν τὸ ἔξης κατὰ νοῦν
καμμιὰ βολὰ νὰ στρίβεις.
Ἀπὸ τὸ ὕφος σου αὐτὸ
δὲ πῆρα λόθα στὸ λεφτὸ
καὶ δίχως νὰ τὸ παινεφτῶ,
ἀδίκως μου τὸ κρύβεις!

Τοιοῦτα δὲν τὰ συγχωρῶ,
ποτὲ μου δὲν ὑποχωρῶ
κι' ἐν πρώτοις ἀδιαφορῶ
ἂν θὰ 'σαι ἢ δὲν θὰ 'σαι.
Ἄν θέλεις χώνεψ' τὸ καλά,
προτοῦ με βάλῃς σὲ μπελὰ
κι' ἀκούσης κι' ἄλλα πὺ πολλὰ
με τό... «π' ἀνάθεμά σε...»

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωμοστάριος μου

ΟΛΛΑΝΔΙΑ!

— Ἀνὰν Τακουί μου, τατλί Τακουί!.. Ἀνὰν γιαβρουμί!..
Ντέν τέλεις Ἀγκόπ ἄντρα ντικό σου ἔναται;

— Ἀνὰ Τακουί ντέν ἔκανε ἀπαντημένο. Μαλλωμένο ἐνόμασε
με Τακουί ὕναῖκα ντικό μου, ἰστὲ Τακουί κλεισμένο ἔκανε ἱπέρ-
τα ἱκάμαρα ντικό της.

Ντέν φταίω ἐγὼ παιντιά! Γκόλ!.. Ἐνα
ἱδράντο μετρωμένο ἱσπίτι μου ἔβουσα, ἀμὰ Τα-
κουί ντέν ἤτελε ἱπὸστα ἀνοιγμένο νὰ κάνῃ.

— Μετρωμένο ἄνθρωπο ἀντάμ, ἔνεσαι!.. ἱ-
σπίτι ντέν ἔκει!..

— Ντέν φταίω ἐγὼ Τακουί!.. Ντοῦξικο ἔ-
νότανε, οὐδὲ Ἀτίνα λένε, ἡπιωμένο ἔκανε
ἕνα...

— Μόνο ἕνα;

— Ἐνα Τακουί μου!.. Ἐνα... στὸ ἐρχή! Ἦ-
στερε μετὰ φερμένο ἔκάνανε παστουρά Τα-
κουί μου... Ἀνα ἐγὼ παστουρά ἱδέπω,
ἄλλο ἄνθρωπο ἔνομαι. Ἡπιωμένο ἔκανε ντοῦ-
ζικο ἱτριάτῆσσερα-ἱπέντε καραφάκια, τσὸκ
ἱτόφλα ἐνόμουνα. Ντέν ματακάνω Τακουί!..

Ἄνοῖξε τζάγου!..

— Ντέν ἀνοίγω!

— Ντέν ἀνοίγεις;

— Ἐτόμωσα πολὺ παιντιά μου! Ἐτόμωσα καὶ εἶπα:

— Τακουί, ἱσπάω ἱπὸστα!..

— Σύνωρα ἕνα περασμένο τὰ κάνης κουδᾷ ἱγερὸ μούτρα ντικό
σου τὰ οἶω!

— Ἀνοίγεις Τακουί;

— Γκόλ Καραμπίε!

Γκόλ. Ἰντόμαξη θαμμένο ἔκανε, ἱπὸστα πλάτη ντικό μου
σπρωμένο ἔκανε, ἔσπασε ἱπὸστα.

Ντέν ἱπὸφτασα παιντιά μου νὰ εἰπῶ, Τακουί, ὕναῖκα ντικό
μου, κουδᾷ ἱγερὸ μούτρα μου πετρωμένο ἔκανε!

— Ἀνὰν! Ἀνὰν!.. Τί κάνεις Τακουί; Τί κάνεις; Ὀλλαντία
τζάνουμ ἔνεσαι; Ὀλλαντία πλημύρα—ἱουσταῖον καμωμένο ἔ-
κάνες ἕνα ἱπὸστα ντικό σου ἱπέρασα; Ο ΚΑΡΑΜΠΙΕ

Οι Έρασταί της Βερόνας

Τό άθάνατο είδύλλιο

ΑΠ' ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Ρομέο Μοντέκκι πάλι μεταμφιεσμένος σ' ένα χορό που δίνουν οι θανάσιμοι έχθροι της οικογενείας του, οι Καπελέτι. Έχει, συναντά την μοναχοκόρη των Καπελέτι, την Ιουλιέττα, και την έρωτεύεται παράφορα. Κατορθώνει και την συναντά κάθε βράδυ. Είναι εύτυχοι, οι όσπου μία μέρα ένας μεγάλος άρχοντας, ο Πιέτρο Ροτζολόνι ζητάει την Ιουλιέττα για γυναίκα του. Αυτή αρνείται, ή μητέρα της όμως, την πείθει να πάνε σε μία γιορτή που έδιδε ο Ροτζολόνι στο παλάτι του.

12^{ος}

ΤΙ πολυτέλεια, τί χλιδή, τί αφάνταστος πλούτος ήταν εκεί μέσα στα παλάτια του Ροτζολόνι! Τό πρώτο γεύμα που προσέφερε ο άρχοντας αυτός στους καλεσμένους του, τους θάμπωσε όλους. Πάνω σ' ένα πελώριο τραπέζι, κατάφορτο από λουλούδια και κρύσταλλα, ή στρατιά των χρυσοφορεμένων ύπηρετών σεφέρθηκε δέκα έδω φαγητών με κρέας κι' άλλα τόσα με ψάρια. "Υστερα, ήρθε ή σειρά του κυνηγιού, των τυριών, των διαλεχτών φρούτων, των υπέροχων γλυκισμάτων. "Όσο για κρασί, μπορούμε να πούμε πως ή κάθε κατ' ονομασία ήταν ή καλύτερη μέσα σ' όλοκληρη την Ιταλία.

Μετά τό γεύμα, ο άρχοντας Ροτζολόνι και ή οικογένεια Καπελέτι απέσυρθησαν σ' ένα μικρό σαλόνι, όπου ήταν κι' ένας ιερέας.

Ο πατέρας της Ιουλιέττας είπε στην κόρη του, με τόνο έπισημο:

— "Ιδού, κόρη μου, ο σύζυγος που σου διαλέξαμε, έγω και ή μητέρα σου. Φρόντισε να κερδίσεις όσο καλύτερα μπορείς την καρδιά του!

— "Αλλοίμονο, πατέρα μου! άπλην-τησε ή Ιουλιέττα, μ' ένα βαθύ αναστεναγμό. Είναι πολύ δύσκολο να γεννηθώ μέσα μου τό λουλούδι της αγάπης. Είμαι υποχρεωμένη, τό ξέρω πολύ καλά, να μη σάς αντιλέγω στο παρσενικό. Βιάζεσθε, όμως, πολύ. Αφήστε με να σκεφθώ λίγο.

Ο πυργοδεσπότης επενέβη:

— "Ας μη τό βιάζουμε τό κορίτσι, τό θέντα Καπελέτι. Θά τό ζητήσετε την γνώμη του, όταν έπιστρέψετε στο άρχοντικό σας!

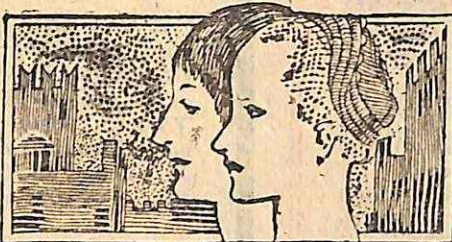
— — —

Λίγο αργότερα, μία τρομερή σκηλή ξεσπούσε στο μέγαρο των Καπελέτι.

— Δέν θά τόν παντρευθώ! Ελεγε ή Ιουλιέττα με πείσμα.

Τότε, ο άρχων Καπελέτι, που ήξερε να παραμένη μελίσχως μπροστά σ' έναν έπιφοβο αντίπαλο, άλλα δείχνονταν αυταρχικός και βίαιος, όταν αισθανόταν ότι ήταν κύριος της καταστάσεως, άργιόθηκε. Και με θρονιερή φωνή, είπε:

— Από πότε σήκωσες την παντιέρα

της άνταρσίας, παληοκόριτσο; Φαντάζεσαι, λοιπόν, ότι μπορείς ν' αντισταθής στα σχέδιά μου; Θέλεις δέν θέλεις, θά παντρευθής τόν άνδρα που σου διάλεξα, γιατί αυτή είναι ή θέλησή μου!

— "Η Ιουλιέττα έπεσε στα γόνατα:

— "Όχι, πατέρα! είπε ικετευτικά. Μη μ' αναγκάσεις να κάνω κάτι που δέν μπορώ.

— "Ιουλιέττα! Ελεγε ή μαντόννα Καπελέτι, προσπαθώντας να καλμάρη την κόρη της. Σκέψου την εύχαρίστηση που θά μάς προξενήσει αυτός ο γάμος.

— "Όχι, μητέρα μου! Δέν θά τόν παντρευθώ, ούτε μπορώ να πω τό ναί, πριν τόν γνωρίσω κα' ά.

— "Αλλά γιατί ν' άργοπορούμε τόσο πολύ ένα συνοικέσιο, που τιμάει την οικογένειά μας; Ο άρχων Ροτζολόνι είναι από τους δικούς μας. Είναι ένας πιστός Γουέλφος που δέν πρόδωσε ποτέ τό κόμμα και που διέθεσε πολλές φορές τό πλούτη του προς έξυμνηση της ιδέας μας!

— "Αλλά ο πατέρας που δέν μπορούσε να συμμεριισθί τό διαλλακτικό ύφος της γυναίκας του, είπε με θυμό:

— Πάρτε την από μπροστά μου αυτή την πεισματάρη! Νοιώθω μεγάλη φαγούρα στο χέρι μου και φοβούμαι μήπως την δειρώ. Γιατί δέν θέλει να παντρευθής; Αργότερα, όταν την πάρουν τα χρόνια, δέν θά την θέλη κανείς. Μωρέ κορίτσι που τόχουμε! Να μη θέλη να εύχαρίστηση τους γονείς του! Τσακίσου από μπρός μου, άχάριστ! Και αν ως αύριο δέν πής τό ναί...

Ταυτόχρονα, ο άρχων Καπελέτι σήκωσε τό χέρι του. "Η γυναίκα του, όμως, τόν έμπόδισε και είπε:

— Μη βιάζεσαι τόσο πολύ, αούθεντα μου. Θά περιμένουμε την άπάντησή της ως τό τέλος της έβδομάδος. Πρέπει να σεβασθής τό σπλάχνο σου. Μην σηκώνης τό χέρι σου. Θά μετανοιώσης κατόπιν.

Στά λόγια αυτά της γυναίκας του, ο μισσέρ Καπελέτι βγήκε έξω, χτυπώντας με δύναμη την πόρτα.

Όταν ή Ιουλιέττα έμεινε μόνη με την μητέρα της, έπεσε στην άγκαλιά της χοντρής άρχοντισσας και άρχισε να κλαίη μ' άναφυλλήτα, χωρίς να θέλη να έκμυστηρευθής τά αισθήματα που πλημμύριζαν την καρδιά της.

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Την Παρασκευή της ίδιας βδομάδας, ή Εύσεβία (ή καμαριέρα της Ιουλιέττας) ήρθε ν' αναγγείλη στη

που ένέπνευσε τόν Σοίξπηρ

μαντόννα Καπελέτι ότι είχε σταθί στην πόρτα ένας Βενετσιάνος πρამματευτής, φορτωμένος με πολλά και άραία έμπορεύματα, και ζητούσε να δείξη τις πρამμάτιες του στην κυρία.

Η άγαθή άρχοντισσα σκέφθηκε δ-τι αυτό άποτελούσε πρώτης τάξεως εύκαιρία, για να εξαλεγράη λίγο ή κόρη της. Της είπε, λοιπόν, να κατέβη και να φέρη μέσα τόν πλανόδιο έμπορο.

Ο γυρολόγος αυτός ήταν ένας άνδρας μελαχρινός, με μάτια γεμύτα ζωηρότητα. Τά γένεια του ήταν πυκνά και τό κεφάλι του τυλιγμένο μ' ένα πλατύ, πολύχρωμο ύφανσμα, όπως τά σαρίκια τών άνδρών της Ανατολής.

— Μεγάλη μου άρχοντισσα, είπε. Έχω μαζί μου, για να σάς δείξω, τά πιο βαρεία βελούδα και μεταξωτά, καθώς και σπάνιες μυρωδιές και φανταχτερά διαμαντικά.

Και λέγοντας αυτά, άρχισε να βγάξη από τό κουτιά του άραίους πολύχρωμους ταφτάδες, χρυσοκέντητα μπροκάρ, γούνες από έρμύνη, μεταξωτά ύφαντά, τόσους άγγλικές, διαμαντικά, βραχιόλια, σκουλαρίκια και μπουκαλίκια με άρώματα.

Καθώς άράδιαζε όλα αυτά τά πλούτη, ο Βενετσιάνος πρამματευτής μιλούσε με φωνή παράξενη για την περιπετειώδη ζωή των πρამματευτών, για τά έπικίνδυνα ταξίδια τους, για την σκληρότητα των πειρατών και για όλες γενικά τις ατίειες, που τούς άνάγκαζαν να πωλούν τά έμπορεύματά τους ακριβά.

Η Ιουλιέττα, καθισμένη παράμερα, σ' ένα σκαμνί, περιεργαζόταν τόν νεοφερμένο. Τά βλέμματά της είχαν διασταυρωθής πολλές φορές με τά δικά του. Κάποια στιγμή, καθώς ο γυρολόγος την πλησίασε για νά της δείξη ένα χρυσό βραχιόλι, της ψιθύρισε:

— "Ιουλιέττα! Είμαι έγω ο Ρομέο! Θέλησα να σε δώ! Σ' αγαπώ!...

— Ρομέο!...

Από τη στιγμή εκείνη, ή Ιουλιέττα αίσθανθηκε τόν έαυτό της δυνα-τόν. Δέν ήταν πιά μόνη. Θά μπορούσε ν' άγωνισθής κατά της πατρικής βελήσεως. Η έλπίδα γεννιόταν και πάλι μέσα της.

Ο έμπορος εξακολούθησε: — "Κυτάξτε αυτά τά άραία παντα-τόν με τις διαμαντόπετρες. Κυτάξτε μαργαριτάρια που άείζουν και τά βραχιόλια άκόμη. Τά μαργαριτάρια αυτά είναι φερμένα από τη Μαύρη Θάλασσα.

— Μητέρα, είπε ή Ιουλιέττα. Αγόρασε όσο μπορείς πιο πολλά μεταξωτά. Αφού πρόκειται ν' άποσταθώ, πρέπει ν' άρχίσουμε να έτοιμάζουμε την προίκα. Δόσε την άδεια στον έμπορο αυτόν να ξανάρθη και πάλι με άλλα ύφασματα.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Γαλλική φιλολογία

ΕΝΑΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ

παρακολουδει την Λινέττα...

Αίσθηματικό διήγημα του Άλμπέρ ντε Τενέιγ

Η Λινέττα είναι στα νεύρα της. Κι' έχει μεγάλο δίκιο: Ποιος είναι αυτός ο βλάκας που την πήρε από πίσω, μόλις βγήκε από τό γραφείο της, και την άκολου-θεί βήμα προς βήμα; Πώς, λοιπόν; Δέν μπορεί πιά μία κοπέλλα να βγίη στον δρόμο, χωρίς να την παίρνουν στο κατόπι διάφοροι άγνωστοι; Μά αυτό είναι έξω φρενών!

Και ή Λινέττα, καταφορκισμένη που την έπαιρναν για ό,τι δέν ήταν, έπετάχυνε τό βήμα της.

Για μία στιγμή, νόμισε πως είχε γελασθής. "Αλ' όχι! Ο άγνωστος την παρακολουθούσε πράγματι. Πέντε ολόκληρα λεπτά της ώρας τώρα, έρχόταν από πίσω της.

Στην άρχή, ή Λινέττα δέν θέλησε να μάθη ούτε ποιος ήταν. "Υστερα, όμως, ή περιέργεια την έκυρίεψε. Και ρίχνοντας μερικές κλέφτικες ματιές στις βιτρίνες τών καταστημάτων, διέκρινε, πίσω της άκριβώς, την κομψή σιλουέττα ενός άνδρος, ντυμένου με γούστο και διακριτικότητα, με πρόσωπο μελαχρινό και με παράστημα άθλητικό. Κάτω από τό λεπτό μουστάκι του, άνθιζε ένα χαμόγελο.

Νάτος! Χαμογελάει κι' όλος ο ήλιος! Τά μάτια του λάμπουν από εύχαρίστηση! Σίγουρα, τό τέρας, θά φαντάζεται ότι έμπλεξε κι' όλος τη Λινέττα στα δίχτυα του!...

Κάποια στιγμή, ή Λινέττα στάθηκε στο χείλος ενός πεζοδρομίου, για να πεισθής άκόμα καλλίτερα. Ο άγνωστος στάθηκε κι' αυτός δυο βήματα πιο πέρα. "Επειδή, όμως, τη στιγμή εκείνη τό κατάστρωμα του δρόμου ήταν γεμάτο από τροχοφόρα, ή Λινέττα σκέφθηκε ότι πιθανόν τό σταμάτημα του άγνώστου να έγινε άναγκαστικά.

Τότε, ή Λινέττα καρφώθηκε μπροστά στη βιτρίνα ενός άδαμαντοπω-λείου και προσποιήθηκε ότι θαύμα-ζε τά έκτεθειμένα μπιζού. Ο άγνωστος πλησίασε κι' αυτός κι' έκανε τό ίδιο. Η Λινέττα συνέχισε τόν δρόμο της. Ο άγνωστος την έμimήθηκε κι' έσάνην να βαδίξη πίσω της.

Γιό τη ζωή

— "Αν θέλεις να υή σε υισήσουν πολύ, μην άναπήσεις πολύ.

— Γίνε δούλος πής έονασίας, για να μη γίνης δούλος τών άνθρώπων.

— Η υίση σεβάται τους ίσχυρούς και υόνο τους άδυνάτους συντοίβει.

— Να έμπιστευθείς τό υυστικό σου σ' εκείνον που δέν ζητάει να τό μάθ.

άμλλητος πάντοτε κι' αίνιγματώδης. "Αποκαμωμένη κι' έκνευρισμένη, ή Λινέττα αποφάσισε να θέση άμέσως τέρμα στην παρακολούθησή. Κατέθηκε, λοιπόν, άπότομα από τό πεζο-δρόμιο, διέσχισε βιαστικά τό κατά-στρωμα της όδοι και πέρασε αντί-κρυ. "Ενα αίσθημα άνακουφίσεως την κατέλαβε μόλις, γυρίζοντας πίσω της, είδε ότι ο άγνωστος είχε έ-

Την πήρε από τό μπράτσο και συνέχισαν μαζί τόν δρόμο τους.

Εξαφανισθής. Δέν έκανε, όμως, δέκα βήματα, και νάτος πάλι ο άγνωστος πίσω της, άμλλητος όπως πάντα.

Τότε, ή Λινέττα κυριεύθηκε από άνείπωτη όργη. Για μία στιγμή, σκέφθηκε ν' άποταθής στον πρώτο πόλισμα που θά συναντούσε, να πηδήση σ' ένα τραίμ «έν κινήσει» ή να χωθής σε μία οποιαδήποτε πόρτα, για να άπαλλαγής από τόν αούθάδη. Δέν ήξερε, όμως, τί από όλα ν' άποφασίση. Τά είχε χαμένα. Και άφανισμένη από την κούραση, έπεσράδυ-νε τό βήμα της, έτοιμη, μόλις ο άγνωστος την πλησίαση, να τόν χαστουκίση.

Αποφασισμένη τώρα να τελειώση μία και καλή με τόν ένοχλητικό αυτόν τύπο, ή Λινέττα στέκεται άπότομα στη μέση του πεζοδρομίου. Ο άγνωστος κάνει τά τρία βήματα που τόν χωρίζουν από την κοπέλλα, περ-νάει πλάι της και, χωρίς να της ρίξη ούτε μία ματιά, συνεχίζει τόν δρόμο του άδιάφορος, τελείως ξένος, με τό αίκωνιο χαμόγελο στα χείλη.

Εμδρόντητη και μαρμαρωμένη από την κατάπληξη, ή Λινέττα τόν παρα-κολουθεί με τό βλέμμα της. Τίποτε! Ο άγνωστος ούτε γυρίζει καν τό κε-φάλι του να δή προς τά πίσω!

Αδύνατο να συνέλθη τώρα ή Λινέττα από την έκπληξη. Πώς, λοι-πόν; Δέν την παρακολουθούσε αυτός ο κύριος; Αλλά τότε, πως της κατέβηκε της άνόητης τέτοια ιδέα, ώστε να φαντάζεται τούς άνδρες

πιο κακούς από ό,τι ήταν; Τόν καυ-μένον, πως τόν συκοφάντησε! Και όμως τώρα, που τόν είδε καλά, κα-τάλαβε πως είχε να κάνει μ' έναν κύριον πρώτης τάξεως και έξαιρετι-κά συμπαθητικόν. "Εκείνο τό γλυκό χαμόγελο...

Τότε, ξαφνικά, ή Λινέττα αισθάν-θηκε στην καρδιά της ένα καινούρ-γιο συναισθημα. Και χωρίς να χά-ση στιγμή, άρχισε να παρακολουθής τόν συμπαθητικόν άγνωστο. Χωρίς να τό ξέρη γιατί, ήθελε με κάθε θυ-σία να ξαναδής τό πρόσωπο αυτό που τόσο την τάρραξε. Και για να μη χά-ση τά ίχνη του, άρχισε σχεδόν να τρέχη.

Κάποια στιγμή, ο άγνωστος έφθα-σε σε μία μεγάλη πλατεία και κα-τηυθύνθη προς τη στάση του με-τρό, όπου στεκόταν μία γυναίκα. Η γυναίκα αυτή φαίνεται ότι τόν πε-ρίμενε, γιατί, μόλις τόν είδε, σήκα-σε τά χέρια της και τούκανε χαρού-μενα νοήματα. Ο άγνωστος έτρεξε κοντά της, φίλησε τό χέρι της τρυ-φερά, ύστερα την πήρε από τό μπρά-τσο κι' έσυνέχισαν μαζί τόν δρόμο τους.

Η Λινέττα, βλέποντας αυτή την ά-προσδόκητη σκηνή, έμεινε καρφωμέ-νη στη θέση της. Στο στήθος της ένοιωσε μία σφοδρή τρικυμία. Και καθώς τό ζευγάρι πέρασε από μπρο-στά της, σήκωσε τά μάτια της για να δή την «άλλη», την «αντίζηλο», την γυναίκα που «της πήρε» τόν συμπαθητικόν κύριο μέσα από τά χέρια της!

— "Ω! Τί ζήλεια κατέλαβε την δυ-στοχισμένη τη Λινέττα, μόλις αντί-κρυσε την αντίπαλό της! Δέν της εί-χε βρή κανένα ψευδά. Ήταν νέα, όμορφη, κομψή, πρόσχαρη, συμπαθη-τική. Κι' ο καθαλλίερος, άκτινοβο-λώντας από εύτυχία, της ψιθύριζε τό κόσμου τά γλυκόλογα.

Με βήμα άργό, ή Λινέττα έσναπή-ρε τόν δρόμο του σπιτιού της. Τί κρίμα, να σβύση ένα τόσο άραίο ό-νειρο, πριν άκόμα άρχίση... Και τά μάτια της γέμισαν δάκρυα...

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕ ΤΕΝΕΙΓ

Γιό τόν έρωτα

— Στόν έρωτα, ή σιωπή άείζει περισ-σότερο από την όμιλία. Γιατί ή σιωπή, πολλές φορές, μιλεί πιο εύγλωττα από τη γλώσσα.

— Όλοι ίσχυρίζονται ότι αγαπούν. Στην πραγματικότητα όμως ποιος άγα-πά; Άληθινά; Έάν έποεπε κανέ-νας να πιστεύη όλους όποι διατείνονται ότι είναι έρωτευμένοι, θάφτανε στο συ-πέρασμα ότι κάθε βράδυ, τό υισό Παρί-σι είν' έρωτευμένο με τό άλλο υισό.

Από τα προηγούμενα

Ο βαρβάρος ντε Ροζενκρίζ ένας μυστηριώδης άριστοκράτης που έχει οργανώσει υπό το δνομα Πάτερ-Ζιγκώ, όλους τους έπαιτες του Παρισιού περιβάλει στο σπίτι του έναν τρελλό, τον Πολωνό ζωγράφο Ρολάνδο Ροζίνσκυ, του οποίου προσπαθεί να βρή την κόρη, για να σφετερισθί μέσον της την μεγάλη περιουσία που της άφηκε ένας φίλος του Ρολάνδου. Την θεραπεία του τρελλού έχει αναλάβει ο περίφημος φρενολόγος δωρ Λιεβέρ, φίλος του βαρβάρου. Ο γιατρός έχει ένα γιού, τον Άδριανό, τον οποίο πρόκειται να παντρεύη με την οικόδομασκάλισσα της ασθениκιάς κόρης του Ίουλιέττας, Λευκή, μία ορφανή, για την οποία ενδιαφέρεται ζωηρά η σύζυγος του γιατρού, Ίνές. Την ίδια κόρη, άγαπούσε και ο γιός του βαρβάρου Έκτωρ. Έν τω μεταξύ η θεραπεία του Ρολάνδου προχωρεί ικανοποιητικά. Ο ζωγράφος, αρχίζει να θυμάται την παλιά του τέχνη και να χρησιμοποιή τα χρώματα.

14ον

ΤΗΝ Άλλη μέρα ο Ρολάνδος, φυλλομετρώντας ένα εικονογραφημένο βιβλίο που του είχε δώσει ο βαρβάρος, ανατρίχισε τα μάτια του είχαν πέσει πάνω σ' ένα γυναικείο κεφάλι που ήταν άποτυπωμένο σ' ένα μετάλλιο. Ο Ρολάνδος κύτταξε κάμποση ώρα με έπιμονη το μετάλλιο αυτό. Κατόπιν πήρε τα πινέλλα του και άρχισε να αντιγράφει την εικόνα. Πράγμα παράδοξο όμως, το κεφάλι που ζωγράφιζε, δεν ήταν διόλου όμοιο μ' εκείνο που παρίστανε το μετάλλιο! Άλλα χαρακτηριστικά, άλλη έκφραση του προσώπου, άλλος τέλος πάντων τύπος γυναικός, μιάς γυναικός με μαύρα μαλλιά και μεγάλη μαύρα μάτια. Όταν την άποτελειώσε, στάθηκε άποτομα και την εκύτταξε έξεταστικά.

—Όχι! Όχι! φώναξε με αποθάρρυνση. Και πρόσθεσε με θυμό! —Όχι, δεν είναι αυτή!... Το χαμόγελό της δεν είναι το χαμόγελο εκείνης. Τα μάτια της δεν είναι τα μάτια της. Όχι, όχι, δεν την ξέρω την γυναίκα αυτήν!... Και έσχισε με λύσσα το χαρτί. Κατόπιν πήρε ένα άλλο χαρτί και άρχισε πάλι να ζωγραφίζει. Ο Ιδρώς έλουζε το μέτωπό του, τα μάτια του πετούσαν φλόγες μίσους και έρωτος. Έργαζόταν γρήγορα, με σπασμωδικές κινήσεις. Θά νόμιζε κανείς πως βιαζόταν να άποτελειώση καμιά παραγγελία, κανένα επιβεβλημένο έργο, γλυκό και φοβερό συνχρόνω.

Έξαφνα σηκώθηκε. Είχε προχωρήσει αρκετά την εικόνα του και τώρα την κύτταξε ικανοποιημένος. —Ναι... ναι... ψιθύρισε, όπισθοχωρώντας, καθώς κύτταζε την εικόνα, κάτι φοβισμένος. Είναι εκείνη... Εκείνη!... Την αναγνωρίζω! Με φωνάζει... Μου λέει: Είμαι δική σου,

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

πάρε με!... —Έτρεμε όλόκληρος. —Ω! Έλεος! ψιθύρισε, Έλεος!... Είναι θηρίο! Μου έκλειψε την κόρη μου, με σκότωσε!... Με βασάνιζε είκοσι χρόνια άσπλαγχνα, Έλεος, Έλεος!... Άθλια!... Και άπελπισμένος, αναζητούσε ένα όνομα που δεν μπορούσε να βγί από τα χείλη του, που πάντα του έφευγε... —Δεν ξέρω πιά, δεν ξέρω πιά, πρόσθεσε σχεδόν κλαίοντας. Το όνομα αυτό, το όνομα που τόσες φορές το είπα με χείλη που έτρεμαν από την χαρά και την εύτυχία της αγάπης, δεν το θυμούνται πιά! Το έχασα, το έχασα για όλη μου την ζωή και μαζί του έχασα την εύτυχία. Πλησίασε και πάλι την εικόνα, πιδ ήσυχος, τώρα.

—Εσθ λοιπόν είσαι, ψιθύρισε, σταυρώνοντας τα χέρια, δεν είναι έτσι; Μιλώσε μου, πές μου, λοιπόν. Άς άνοιξουν και πάλι τα χείλη σου σαν άλλοτε να μου πούν: σέ αγαπώ! Άς στραφούν και πάλι τα μάτια σου σέ μένα και άς με μεθύσουν με το βλέμμα τους!... Και δάκρυα πλημύρισαν τα μάτια του. Γονάτισε και άπλώνοντας τα χέρια του προς την εικόνα, άρχισε να ψιθυρίζει λόγια ακατάληπτα, σαν να προσευχόταν.

Στην στάση αυτή τον βρήκε ο βαρβάρος. Ο Ρολάνδος, ακούγοντας τα βήματά του, στράφηκε προς το μέρος του. —Εκείνη... εκείνη είπα. —Ποιά; ρώτησε έκπληκτος ο βασιλεύς των έπαιτων. —Εκείνη! Εκείνη! Δεν την θυμάστε, λοιπόν, πιά; Εκείνη που αγαπούσα!...

—Η μητέρα της κόρης σου; Εκανε ζωηρά ο ντε Ροζενκρίζ. —Ναι... ναι, της κόρης μου! της αγαπημένης μου κορούλας! Η όψη του είχε αλλάξει. Είχε γίνει τρομερός. —Τώρα τα θυμούνται όλα! Ο έρασ της έπνιξε τον πατέρα... Μου την έκλειψε!... Μ' έκλεισε σε φρενοκομείο!... Μ' έκαμε τρελό!... Η άθλια! Η καταραμένη!...

Άφρο! Έβγαίνουν από το στόμα του. —Δός μου την να την ιδώ, έκανε ο βαρβάρος, θέλοντας να πάρη την εικόνα. —Όχι! Όχι! φώναξε ο Ρολάνδος. Μην την βλέπετε! Είναι τέρας! Θά με καταγγείλη, θά με ξανακλείσει στο φρενοκομείο!... Μου ξερριζώνει κάθε μέρα την καρδιά! Μου έσθυσε το λογικό, Μου πήρε το παιδί μου!... Μου τὰ πήρε όλα! Έ, λοιπόν, θά την σκοτώσω τώρα και εγώ!

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Καθεις με την σειρά του!... Και μανιώδης, τρομερός από το θυμό, ο τρελλός πήρε την εικόνα, την έσχισε και πέταξε τα κομμάτια της στο δάπεδο.

Ο βαρβάρος πλησίασε τον δυστυχισμένο και πιάνοντάς τον από τον ώμο, του είπε: —Έλα, ήσυχασε, λοιπόν, φίλε μου.

Ο Ρολάνδος, όμως, άποτραβήχτηκε με ένα άποτομο κίνημα και φώναξε άγριος πάντα: —Νά ήσυχάσω; Και μπορώ εγώ πιά να ήσυχάσω; Ω! Όχι! Δεν θά ήσυχάσω παρά μόνον όταν θά ξαναβρω την κόρη μου!... Δόστε μου την κόρη μου!... Δός μου το παιδί μου!...

Και ο Ρολάνδος, άκάθεκτος, ώρμησε έναντίον του βαρβάρου με τα χέρια ύψωμένα. Ο ντε Ροζενκρίζ όπισθοχώρησε έντρομος, κραυγάζοντας: —Βοήθεια! Μουτόν, τρέξε!...

Ο Σαπουνάκης που βρισκόταν στο παραπλευρώς δωμάτιο, ώρμησε μέσα, αλλά ο Ρολάνδος είχε πιά ήσυχάσει. Άποκαμωμένος, έπεσε σέ μια πολυθρόνα: —Υποφέρω, ψιθύρισε, πονώ... —Ήταν κρίση, είπε ο Σαπουνάκης και πέρασε, δεν έχομε τίποτε να φοβηθούμε.

Ο βαρβάρος καθισόχασε. Άφηκε, λοιπόν τον Ρολάνδο και άρχισε να μαζεύη από κάτω τα κομμάτια της εικόνας που είχε σχίσει ο ζωγράφος. Κατόπιν πήγε στο δωμάτιό του αφήνοντας τον άρρωστο με τον Σαπουνάκη.

Προσπάθησε να συναρμολογήση τα κομμάτια και να ιδί τι παρίστανε η εικόνα, αλλά όπως τα χρώματα ήταν φρέσκα, η εικόνα είχε μουντζουρωθί και δεν φαινότανε πιά τίποτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΣΣΕΤΙΝΑΣ
Η Λευκή άκόμη δεν πίστευε στην τόση της εύτυχίας της φαινόταν σαν όνειρο ότι θά παντρευότανε τον Άδριανό! Και όμως, ήταν αλήθεια... Η Κα Λιεβέρ δεν την είχε πιά κόρη της;

Ύστερ' από την άλησμόνητη εκείνη σκηνή, την οποία περιεγράψαμε ήδη, η Λευκή προφασίζομένη την συγκίνησή της τους άφηκε όλους και άνέβηκε στο δωμάτιό της όπου και κλεισθηκε.

Με δάκρυα στα μάτια, γονάτισε μπροστά στο αγαλματάκι της Άειπαρθένου που ήταν σέ μια γωνιά, και ψιθύρισε: —Παναγία μου! Ω! σὺ μητέρα του Χριστού, που τόσο πόνεσες, δέξου σήμερα τὴν μεγάλη, την άπεραντη εύγνωμοσύνη μου, για τὸ άνεκτίμητο δώρο σου, να μου χαρίσης ύστερ' από τόσα χρόνια όρφάνειας,

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

μιά δεύτερη μητέρα... Σ' εύχαριστώ, Παναγία μου, σ' εύχαριστώ... Σηκώθηκε, έτρεξε σ' ένα έρμάρι, τὸ άνοιξε και έβγαλε από μέσα ένα κιβωτίδιο από μαύρο ξύλο· τὸ έφερε με θρησκευτική εύλάβεια σ' ένα μικρό τραπέζακι κάτω από τὸ φῶς της λάμπας, ψιθυρίζοντας: —Η μητερούλα μου μου είχε συστήσει, δίνοντάς μου τὸ κασσετινάκι αυτό, να μην τὸ άνοίξω παρά μόνον όταν αγαπήσω και άναγαπηθῶ. Της ώρκίσθηκα να μὴ τὸ άνοίξω πρωτῆτερα.

Στάθηκε για μιά στιγμή τρέμοντας μπροστά στο κλειστό κιβωτίδιο με τὸ κλειδάκι στο χέρι. Ένας άόριστος φόβος την κυρίευσε. Τί να περιείχε άράγε τὸ κασσετινάκι αυτό; Τί θά της φανέρωνε τὸ άνοιγμά του; Θά ήταν κανένα εύχάριστο πράγμα ή θάταν κάτι που θά την λυπούσε; Άλλ' όχι, δεν ήταν δυνατόν ή καλή της μητερούλα να ήθελε να δηλητηριάση την χαρά της έπιφυλάσσοντας της καμιά δυσάρεστη έκπληξη σέ στιγμές εύτυχίας γι' αυτήν.

Και άποφασιστικά ή Λευκή άνοιξε τὸ κιβωτίδιο. Μέσα του ύπηρχε ένας φάκελλος σφραγισμένος που έγραφε τὸ όνομα της Λευκής· τὸ γράψιμο ήταν της χήρας Βερτιέ.

Η Λευκή πήρε τὸν φάκελλο με δάχτυλα που έτρεμαν, τὸν φίλησε με εύλάβεια και τὸν άνοιξε. Ίδου τί έγραφε τὸ γράμμα που περιείχε:

Άγαπητή μου κόρη, —Επίτρεψε μου να σε ονομάσω έτσι άκόμη μιά φορά, γιατί σε αγαπώ, σαν να μόνον αληθινή σου μητέρα, όπως και σὺ μ' αγαπήσες σαν αληθινή κόρη μου... Η Λευκή σταμάτησε μὴ καταλαβαίνοντας τί έσημαιναν τὰ λόγια αυτά.

—Τί θά πῇ αυτό, ψιθύρισε με συγκίνηση. Συνέχισε ώστόσο: «Είμαι βεβαία ότι θά με υπακούσης και δεν θ' άνοίξεις τὸ κουτί αυτό παρά μόνον αὐτήν ώρα που θά σου έρίσω εγώ την στιγμή τὸν θάνατό μου, στιγμή που είναι πολύ κοντά, όπως σὺ φαίνεται...»

»Θά μου τὸ όρκισθής αυτό γιατί μονάχα έτσι θά κοιμηθῶ ήσυχη τὸν αἰώνιο ύπνο μου. »Όταν θά άνοίξῃς τὸ γράμμα μου αυτό, Λευκή θά αγαπῇς και θά ανταγαπάσαι. Θά πρόκειται δέ έσως και να παντρευτῇς... Έσως θά περὶς σήμερα, αλλά δεν είχα τὸ θάρρος να τὸ κάνω ένόσω ζούσα. Ήθελα εἶς άλλου να με ονομάζεις όσο τὸ δυνατόν περισσότερο καιρὸ μητέρα σου!

»Ακουσέ με λοιπόν, και συγχώρεσέ με για τὴν λύπη που θά σου προέσκησά με τὴν σημερινή μου άποκάλυψη... »Λευκή δεν είσαι κόρη μου. Ήσουν

ένα έκθετο τὸ όποιο παραλαβα και άνέβρεψα με άγάπη και πόνο... Αυτό τὸ ξέρεις...»

Η Λευκή σταμάτησε και πάλι. Τὸ χέρι της που κρατούσε τὸ χαρτί έτρεμε δυνατά, ένα σύννεφο ήρθε και σκέπασε τὰ μάτια της. —Ένα έκθετο!... ψιθύρισε με πληγωμένη φωνή. Ούτε τὸ όνομα που φέρω δεν είναι δικό μου... Δεν μου άνήκει... Είναι μία έλεημοσύνη, ένα ψέμμα... Ω! Θεέ μου, Θεέ μου!... Νά γιατί φοβόμουν τόσο προτού άνοίξω τὸ κιβωτίδιο αυτό. Τί δυστύχημα μούμελε να πάθω, Θεέ μου...

Τὰ δάκρυα πλημύρισαν τὰ μάτια της. Η Λευκή όμως τὰ σκούπισε διαστατικά. Άνυπομονούσε να μάθῃ, να πῇ ως τὸ τέλος τὸ πικρὸ ποτήρι που της πρόσφερε πάλι ή μοίρα της. Εδιάβασε λοιπόν:

«Η αληθινή σου μητέρα, κόρη μου, σε είχε αφήσει μιά μέρα μωρό στην πόρτα της εκκλησίας τὸν Βουαλερουά. Εκεί σε βρήκε ή Μαγδαληνή. Η καλή αυτή γυναίκα τὴν οποία ποτὲ δεν πρέπει να ξεχάσης Λευκή, κοιμισμένη σε έφερε στὸν αἰῶνα Ζιζοράι.

»Εγὼ ήμουν χήρα. Ένα χρόνο πριν είχα χάσει τὴν κόρη μου, βρέφος άκόμη, που τὴν έλεγαν Λευκή. Σε παραέλαβα και σε έβαλα στή θέση εκείνης... σαν να ήσουν ή αληθινή μου Λευκή... »Η Μαγδαληνή ξέρε τὸ όνομα της αληθινῆς σου μητέρας. Είδα τὴν δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα τὴν ώρα που έφευγε, αφού σε εξέθεσε. Δεν της είπα, όμως, τίποτε. Τὴν λυπήθηκε. Και σὺ κόρη μου, όσο ένοχη και αν σὺ φαίνεται ή μητέρα σου, μὴ τὴν καταρασθῇς. Η Μαγδαληνή καθόρθωσε να τὴν κάνῃ να της πῇ τὸ όνομά της. Ωρκίσθηκε όμως, στο Θεο να μὴ τὸ φανερώσῃ σε κανένα, ούτε και σε μένα άκόμη. Κράτησε έως τώρα πιστά τὸν όρκο της και θά τὸν κρατήσῃ ως τὸ τέλος. Μην προσπαθήσῃς να της πάρῃς τὸ μυστικό της. Εκτός του ότι δεν θά τὸ έπιτύχῃς, σε παρακαλῶ και εγὼ πολύ, κόρη μου, να μην τὸ κάνῃς. Τὸ όνομα της μητέρας σου δεν πρέπει να τὸ μάθῃς και δεν θά τὸ μάθῃς.

»Τί θά τὸ κάνῃς, άλλωστε; Θά ήταν καταστροφή για εκείνην, αφού δεν μπορεί να σου τὸ δώσῃ, και—πιστέψέ με— δυστύχημα και για σένα.

»Σὺ εὐακλείω, στο γράμμα αυτό, άντίγραφον της επισήμου πράξεως όπου αναφέρεται τὸ έτος, ή ήμερα και ή ώρα που δρέθηκες. Η πράξη αυτή είναι για σένα ή πᾶσι της γεννήσεώς σου.

»Άλλη μιά φορά, αγαπημένη μου κόρη, σὺ ζήτω συγγνώμην για τὴν λύπη που σὺ δίνω. Σὺ είπα: δεν είχα τὸ θάρρος να σου τὰ πῶ αυτά νοήματα. Φοβόμουν μήπως μ' αγαπούσες ύστερ' από αυτό όλιγώτερο... Ο άδελφός μου επέμενε να σου τὰ πῶ. έλα, εγὼ όμως δεν μπορούσα να τὸ άποφασίσω...

»Και τώρα, που σὺ τὰ είπα όλα, ένα μονάχα σὺ ζήτω: να ξεχάσης τὸ θλιβερό αυτό παρελθόν και να άφοσιωθῇς μ' ὅλη σου τὴν ψυχή στο μέλλον σου, στὸν

Ένθωπο που άγάπησες. Θά τὸυ άξίση ή άφοσίωση αυτή για να τὸν διαλέξῃς εσθ. Κύτταξε, λοιπόν, να εύτυχῇς μαζί του. Αυτό θά εύχωμαι κι' εγὼ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά από εδώ που βρίσκομαι.

Σε εύλογώ

Έκείνη που σε άγάπησε αληθινά και σε πόνεσε σαν αἷμα της

Βασίλική Βερτιέ

Η Λευκή άφήκε τὸ χαρτί να της πέσῃ από τὰ χέρια της. Κατόπιν πήγε και έπεσε, τσακισμένη, άναυδη, έπάνω σ' ένα κάθισμα. Μιά θανάσιμη ώχρότης είχε άπλωθῇ σ' ὅλο της τὸ πρόσωπο και τὰ χείλη της έτρεμαν.

Για λίγες στιγμές έμεινε έτσι άκίνητη, άναίσθητη σχεδόν, σαν κεραυνόπληκτη.

Κατόπιν σηκώθηκε, πήρε τὸ γράμμα, τὸ φίλησε και γονατίζοντας πάλι μπροστά στην Παναγία, προσευχήθηκε.

Ύστερ' από λίγη ώρα σηκώθηκε. Ήταν ήρεμώτερη τώρα.

Σκούπισε τὰ μάτια της και πήγε ως τὸ παράθυρο. Κατόπιν ξαναγύρισε στο τραπέζακι και έπριξε μιά ματιά στην μοιραία κασσετίνα.

—Όχι, ψιθύρισε, δεν μπορὸ πιά να παντρευθῶ τὸν Άδριανό. Είμαι μιά έκθετη, μιά χωρίς όνομα...

Η θέση της ήταν φοβερή. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, λες και θά της έφευγε από τὸ στήθος της. Η άγωνία άρχισε πάλι να τὴν κυριεύῃ. Άποτόμα, τίναξε τὸ κεφάλι της πῆ-

—Τί θά πῇ αυτό, ψιθύρισε με συγκίνηση ή Λευκή.

σω. 'Η αγανάκτηση είχε τώρα αντικαταστήσει κάθε άλλο συναίσθημα στην ψυχή της. 'Αγανάκτηση έναντι όλων εκείνων που της έδωσαν την σημερινή της δυστυχία. Τί έφταιγε εκείνη αν υπήρξαν δυο ασπασγχοί άνθρωποι, οι πατέρας της και η μητέρα της, που την έγέννησαν, καρπό παιδός ξέρει ποιανού ανόμου έρωτος, για να την πετάξουν κατόπι, σαν κάτι τὸ έντελὼς άχρηστο, τὸ ένοχλητικό μάλιστα, στους δρόμους; Ναί, τί έφταιγε αὐτή για να πληρώνη τώρα με την εὐτυχία της την σκληρότητα εκείνων;

—Τί να κάνω, Θεέ μου, τί να κάνω!.. ψιθύριζε ἡ δυστυχισμένη κόρη με απόγνωση. 'Ο 'Αδριανὸς εἶναι πιά τελείως χαμένος για μένα.. Πῶς θά ζήσω χωρίς αὐτόν;..

Ξαφνικά τὰ μάτια της ελαμψαν άγρια.

—'Ω! ναί! ψιθύρισε. 'Ο θάνατος, μονάχα αὐτός!..

Σώπασε πάλι καὶ έστρεψε τὸ βλέμμα της στην Παναγία. Τῆς φάνηκε πῶς τὰ μάτια της δὲν ἦσαν σαν πρῶτα. Τὸ βλέμμα της τὴν μάλλονε τώρα για τὴν κακή σκέψη πὸυ ἔκανε...

—'Εχεις δίκιο, Παναγία μου, ψιθύρισε. Δὲν πρέπει.. Δὲν πρέπει τοῦλάχιστον άκόμη.. Θά ἦταν άναστροφή, 'Ω! ὄχι, πρέπει πρῶτα νὰ μάθω τὸ δνομα τῆς μητέρας μου. 'Η Μαγδαληνή τὸ ξέρει. Πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῇ, μ' όλους τοὺς δρκους πὸυ ἔκανε, καὶ θά μοῦ τὸ πῇ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6ον

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

'Εκείνο τὸ βράδυ ὑπῆρξε για τὴν Λευκή τὸ φρικτότερο τῆς ζωῆς της. Δὲν ἔκλεισε μάτι ὅλη τὴ νύχτα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λευκή, σηκώθηκε πρῶτὴ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ντύθηκε καὶ χωρίς οὔτε ἕνα καφέ νὰ πῇ, ἔκίνησε νὰ φύγῃ. Θά πήγαινε στὸ Βουαλερουά. 'Εφλέγετο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ μάθῃ.

Εἶχε βγῇ στὸν διάδρομο καὶ διευθύνετο με τὶς μύτες τῶν ποδιῶν πρὸς τὴν σκάλα, ὅταν κάποια ἄλλη πόρτα ἀνοίξε καὶ ἕνα γυναικεῖο πρόσωπο πρόσβαλε στὸ ἀνοιγμά της, ὥρὸ καὶ αὐτὸ, ἀλλοιωμένο ἀπὸ τὴν άγωνία.

*Ήταν ἡ Κα Λιεβέρ.

Κατεχομένη ἀπὸ τὰ ἴδια συναισθήματα με τὴν νεαρὰ κόρη, ἡ 'Ινὲς δὲν εἶχε καὶ αὐτὴ κλείσει μάτι ὅλη νύχτα.

Βλέποντας τὴν Λευκή ἑτοιμὴ νὰ κατέβῃ τὴν σκάλα, ἔτρεξε πίσω της, ψιθυρίζοντας:

—Λευκή!..

'Η νέα γύρισε πίσω της τρομαγμένη.

—'Ω!.. ἔκανε μόνο, βλέποντας τὴν Κα Λιεβέρ.

—Ποῦ πᾶς, Λευκή; τὴν ρώτησε αὐτή, φαίνεται ἑτοιμὴ για ἔξω!..

—Ναί, κυρία... ὁ καιρὸς εἶναι τόσο ὥρατος, πὸυ ἐπεθύμησα νὰ κάνω ἕνα πρῶτὸ περίπατο.

'Η 'Ινὲς πλησίασε άκόμη περισσότερο τὴν Λευκή καὶ τὴν κύτταξε ἑκπληκτῇ.

—'Κυρία; εἶπε. Γιατί με λὲς κυρία, Λευκή; Χθὲς τὸ βράδυ ἦσουν τόσο εὐτυχισμένη πὸυ με ἔλενες μητέρα σου.

'Η Λευκή, δὲν ἀπήντησε.

'Η λέξη «μητέρα» τῆς ἔφερε μίαν νέαν ἀναστροφή.

—'Αλλὰ ἐσύ εἶσαι κάτωρη, Λευκή! εἶπε ἡ Κα Λιεβέρ τρομαγμένη. Μήπως δὲν κοιμήθηκες; Πές μου τί ἔχεις;

—'Ω!.. τίποτε!.. Κακοκοιμήθηκα μονάχα!..

—Σὲ καταλαβαίνω, ὅστερ' ἀπὸ τόσες συγκινήσεις... Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ άνησυχῆς για τίποτε πιά, Λευκή. Πρέπει νάχῃς ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον σου!..

Καὶ ἡ 'Ινὲς ἐτόνισε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια.

—Εὐχαριστῶ, κυρία, ἀποκρίθηκε ἡ Λευκή, στὴν ὁποία, τὰ λόγια πὸυ ἄκουσε, τῆς φάνηκαν σαν φρικτὴ ἐλρωναία. Δὲν θά ξεχάσω ποτέ, πόσο ὑπῆρξατε ὅλοι σας καλοὶ σὲ μένα!.. Καὶ τώρα ἐπιτρέψτε μου νὰ πηγαίνω!..

—Ποῦ πᾶς, λοιπόν;

—Στὸ Βουαλερουά.

'Η Κα Λιεβέρ ἀνατινάχθηκε. 'Αλλὰ γρήγορα κυριάρχησε τῆς άησυχίας πὸυ τὴν κατέλαβε ἑξφνικά.

—'Ω! εἶπε, προσπαθώντας νὰ πάρῃ ὕφος ἀδιάφορο. Θέλεις νὰ άναγγεῖλῃς στὴν Μαγδαληνὴ τοὺς προσεχεῖς γάμους σου!..

—Ναί, ἔκανε ἡ Λευκή, τῆς ὁποίας ὁ λάρυγγας ἔκαε. Καὶ ἔπειτα... ἡθελε νὰ πᾶω καὶ νὰ προσευχηθῶ πάνω στὸν τάφο τῆς κυρίας Βερτιέ!.. τῆς μητέρας μου!..

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἔφερε τὸ μαντῆλι στὰ μάτια της.

Τὰ πόδια της λύγιζαν καὶ θάλεγε κανεῖς ὅτι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θά ἔφευγε κάτω λιποθύμη.

—'Επρεπε νὰ τὸ σκεφθῶ, κόρη μου, εἶπε ἡ μητριὰ τοῦ 'Αδριανού. Εἶναι πολὺ φυσικὸ αὐτό. Πήγαινε, πήγαινε νὰ προσευχηθῇς!.. Θά πᾶω κι ἐγὼ μίαν μέραν νὰ κάμω τὸ ἴδιο.

'Η φωνὴ της μόλις ἔβγαине. *Ήταν πολὺ συγκινημένη.

—Τὴν φορὰ αὐτὴ δὲν θά σὲ συνοδεύω, πρόσθεσε. Πήγαινε μόνη σου. Εἶναι στιγμὲς στὴν ζωὴ τοῦ ανθρώπου, πὸυ θέλει κανεῖς νὰ εἶναι μόνος με τὸν ἑαυτὸ του, πρὸ πάντων ὅταν πρόκειται νὰ ἐπικοινωνῇ νοερώς με ἕνα προσφιλὲς του πρόσωπο πὸυ δὲν ὑπάρχει πιά!.. Πήγαινε, λοιπόν, νὰ προσευχηθῇς στὸν τάφο!.. τῆς καλῆς ἐκείνης γυναικός. Προσευχῆσου στὸν κόσμο αὐτό. 'Η ζωὴ εἶναι ἕνας άγών!.. για όλους μας, άγαπητῇ μου Λευκή!.. Τὸν άγώνα αὐτὸν σοῦ ἔμελλε νὰ τὸν άγωνισθῇς, σκληρότερα ἴσως ἀπὸ μᾶς, ὁ Θεός, ὅμως, άγρυπνεῖ ἐπάνω σου καὶ ἡ ζωὴ σου θά ὁμορφῇνῃ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἔπειτα. Θά κάμω κάθε τι τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα. 'Αλλ' ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν συμβῇ!..

Διεκόπη, πῆρε τὴν νέα ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ σφίγγοντάς τὴν πάνω στὸ στήθος της:

—'Ο,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ, συνέχισε, μάθε ὅτι εἰμαι ἐδῶ, ὅτι θά σὲ άγαπῶ πάντα. Με τὸ θάρρος καὶ με τὴν ὑπομονή, Λευκή, μπορεῖ κανεῖς νὰ ὑπερπηδήσῃς κάθε ἐμπόδιο καὶ τὸ πῶ ἀνυπέρβλητο κατὰ τὰ φαινόμενα, ἂν ὅμως, χρειασθῇς τίποτε καμ-

μιά φορὰ, βασίσου σὲ μένα!..

Τὴν άγκάλιασε, τὴν φίλησε τρυφερά καὶ πρόσθεσε:

—Πήγαινε, τώρα!..

Καὶ σπρώχνοντάς τὴν ἑλαφρὰ πρὸς τὴν σκάλα, τὴν ἀφῆκε καὶ ἔτρεξε νὰ κλεισθῇ στὴν κάμαρά της. 'Εκεῖ ἔπεσε ἐπάνω σ' ἕνα ντιβάνι καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ σιωπηλά, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της.

—'Αρὰ γε νὰ ξέρῃ; ψιθύριζε μέσα στους λυγμούς της. Θά νομίζῃ κανεῖς, βλέποντας τὴν ἀλλοίωση τῶν χαρακτηριστικῶν της πῶς!.. 'Αλλ' ὄχι! Εἶναι ἀδύνατον! Τώρα, ὅμως, πὸυ πᾶει ἐκεῖ, τί θά γίνῃ; 'Αν ἡ Μαγδαληνὴ δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ ὡς τὸ τέλος καὶ τῆς φανερῶσῃ τὴν ἀλήθεια!.. Θεέ μου, λυπήσου με!..

'Εν τῷ μεταξύ ἡ Λευκή, κατέβηκε γοργὰ ἀλλὰ ἀθόρυβα τὴν σκάλα, ἔφθασε ὡς τὴν ἐξώπορτα χωρίς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ κανεῖς, τὴν ἀνοίξε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ μέγαρο, διευθυνόμενη στὸν σταθμὸ τῆς Λυών.

'Υστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἦταν στὸ Βουαλερουά.

*Ήταν άκόμη πολὺ πρῶτὴ, ἑπτὰ μόλις ἡ ὥρα, ἀλλὰ ἡ γηραιὰ κυρά-Μαγδαληνὴ, πρῶτὴ ὥρα πάντα, ἦταν κιόλας ντυμένη κι' ἑτοιμὴ ν' ἀρχίσῃ τὶς δουλειές της.

—'Όταν εἶδε τὴν Λευκή νὰ μπαίνει, ἔβγαλε μίαν κραυγὴ χαρᾶς καὶ ἔτρεξε νὰ τὴν κλείσῃ στὴν άγκαλιά της.

—Κόρη μου, Λευκή μου! φώναξε. Τί χαρὰ πὸυ σὲ βλέπω! 'Αλλὰ πῶς ἔτσι ἑξαφνικά;

Καὶ βλέποντας τὴν Λευκή νὰ κλαίῃ:

—Κλαῖς; Γιατί; Τί σοῦ συμβαίνει; Καὶ τὴν άγκάλιασε σφικτότερα.

—Μὴ με ρωτᾷς, Μαγδαληνὴ, ἔκανε ἡ Λευκή, άκουμπώντας τὸ κεφάλι της στὸ στήθος τῆς καλῆς αὐτῆς γυναικός.

—Γιατί; Τόσο φοβερὸ εἶναι, λοιπόν; Πές μου τί ἔχεις; Για νάρθῃς ἐσύ τόσο ἑξαφνικά καὶ αὐτὴν τὴν ὥρα ἐδῶ κλαμμένη καὶ ἀλαλιασμένη, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ συμβαίνει κάτι τὸ πολὺ σοβαρό!..

—Μαγδαληνὴ, τὰ ἔμαθα ὅλα!..

'Η ἄλλη τὴν κύτταξε κατὰπληκτῇ.

—Ναί, συνέχισε ἡ Λευκή, τὰ ἔμαθα ὅλα καὶ ἔρχομαι νὰ μάθω ἀπὸ σένα τὸ δνομα τῆς μητέρας μου: μονάχα αὐτὸ δὲν ξέρω.

—Μαγδαληνὴ, τὰ ἔμαθα ὅλα!..

'Η ἄλλη τὴν κύτταξε κατὰπληκτῇ.

—Ναί, συνέχισε ἡ Λευκή, τὰ ἔμαθα ὅλα καὶ ἔρχομαι νὰ μάθω ἀπὸ σένα τὸ δνομα τῆς μητέρας μου: μονάχα αὐτὸ δὲν ξέρω.

—Μαγδαληνὴ, τὰ ἔμαθα ὅλα!..

'Η ἄλλη τὴν κύτταξε κατὰπληκτῇ.

—Ναί, συνέχισε ἡ Λευκή, τὰ ἔμαθα ὅλα καὶ ἔρχομαι νὰ μάθω ἀπὸ σένα τὸ δνομα τῆς μητέρας μου: μονάχα αὐτὸ δὲν ξέρω.

—Μαγδαληνὴ, τὰ ἔμαθα ὅλα!..

'Η ἄλλη τὴν κύτταξε κατὰπληκτῇ.

—Ναί, συνέχισε ἡ Λευκή, τὰ ἔμαθα ὅλα καὶ ἔρχομαι νὰ μάθω ἀπὸ σένα τὸ δνομα τῆς μητέρας μου: μονάχα αὐτὸ δὲν ξέρω.

—Μαγδαληνὴ, τὰ ἔμαθα ὅλα!..

'Η ἄλλη τὴν κύτταξε κατὰπληκτῇ.

—Ναί, συνέχισε ἡ Λευκή, τὰ ἔμαθα ὅλα καὶ ἔρχομαι νὰ μάθω ἀπὸ σένα τὸ δνομα τῆς μητέρας μου: μονάχα αὐτὸ δὲν ξέρω.

—Μαγδαληνὴ, τὰ ἔμαθα ὅλα!..

'Η ἄλλη τὴν κύτταξε κατὰπληκτῇ.

—Ναί, συνέχισε ἡ Λευκή, τὰ ἔμαθα ὅλα καὶ ἔρχομαι νὰ μάθω ἀπὸ σένα τὸ δνομα τῆς μητέρας μου: μονάχα αὐτὸ δὲν ξέρω.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΟΔΗΓΟΣ ΜΑΝΤΕΙΑΣ

Συνεχίζουμε σήμερα τὸν ΟΔΗΓΟ ΜΑΝΤΕΙΑΣ, ἀρχίζοντας ἕνα κεφάλαιο ἐξαιρετικὰ ἐπικαιρο μετὰ τὴν προσεγῇ ἀναρχὴ τῶν ἑορτῶν—τὸ κεφάλαιο τῶν ὥρων. 'Ας δοῦμε λοιπὸν ποιὰ ΔΩΡΑ φέρουν εὐτυχία καὶ ποιὰ δυστυχία.

Φέρουν ΕΥΤΥΧΙΑ

Τὰ ἐξῆς δῶρα προσφερόμενα ἀπὸ ἕνα ἄνδρα σὲ μίαν γυναῖκα φέρουν εὐτυχία, εἶναι γοιργίδια:

— Δαγτυλίδια γουρᾶ ἢ άργυρᾶ χωρίς πέτρες.

— Δαγτυλίδια με πέτρες, ἐφ' ὅσον οἱ πέτρες εἶναι διαμάντια, ρουμπίνια, σάφειροι ἢ καυεῖοι.

— Ρολόγια με ἀφιέρωση, ἡμερομηνία, ἢ δνομα.

— Κολλιέες με μόνὸ ἀριθμὸ μαργαριτῶν.

— Βραχιόλια σὲ σχῆμα αλυσίδας.

— Μαγνητῆς.

— 'Ενα αλμπόμ.

— Μία κασσετίνα για κομηματα.

— 'Ενα σάλι.

— 'Ενα χρυσόαλβινο ποτήρι.

— Μία δαγτυλίδια νύφας.

— 'Ενα δόντι φαγωμένο σὲ κόμμα-δαγτυλίδι, βραχιόλι, μανταγιόν.

— 'Ενα ζευγάρι γάντια. 'Ενα διδύμο.

— 'Ενα μενταγιόν με ἀφιέρωση.

— Βάζο. Πίναξ. Βιολί.

— Τὰ μαρὸν γυλάς.

— Τὰ τριαντάφυλλα, οἱ μαργαρίτες, τὸ γκί, ἡ λεβάντα, τὸ ἀγιόκλημα.

— Σπαθόλια. Ρόδια.

— 'Ενα αὐγόδαλο, γωρισμένο στὰ δύο.

— Μισοδιὰ ἄμπερ.

Φέρουν ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Τὰ ἐξῆς ἀντικείμενα, προσφερόμενα ἀπὸ ἕνα ἄνδρα σὲ μίαν γυναῖκα φέρουν άτυχία.

— Δαγτυλίδια γουρᾶ ἢ άσημένια με μαργαριτῶνα, με τουοκούζι ἢ με ὀπάλιον.

— Ρολόγια χωρίς ἀφιέρωση.

— Κολλιέες με ζυγὸ ἀριθμὸ μαργαριτῶν.

— Μαῦρα ἢ γκρίζα μαργαριτῶνα.

— Κ... (τῶν μαλλιών, τοῦ καπέλου ἢ ἄλλες).

— Τὰ μενταγιόν χωρίς ἀφιέρωση.

— Σόλινα κιβωτίδια.

— Μαντήλια. Παπούτσια. Ψαλλίδια.

— Λίμα τῶν νυχιῶν. Ζώνη. Φουλῶ.

— 'Ουπερόλια. Βαλίτζα. Κουρτίνες.

— Μαλλιά τῆς κεφαλῆς.

— Κλωστές. Μαγρίαι.

— Γαροφαλλο. Κυπαρίσσι. Καπνὸς (σούλα). Νούσοα.

— Μισοδιὰ πατσουλί, μόστου.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΩΧΕ ΚΑ'Υ-ΜΟ

'Ο Μωυσῆς Ρόξενφελδ, δίδει τὶς τελευταῖες του ὁδηγίες στὸν νεὸ του περιοδεύοντα ἀντιπρόσωπο, 'Ισαακ Μπλόχ.

— Αὐτὰ ἐδῶ τὰ πανταλόνια μας, εἶναι πρώτης τάξεως καὶ δὲν στοιγίζουν παρὰ μόνον 30 φρ. Κύτταξε νὰ μοῦ τὰ πουλήσῃς καὶ θά ἔχῃς μίαν πολὺ καλὴ προμήθεια.

'Ο 'Ισαακ ὑπόσχεσται νὰ ἐργασθῇ καὶ φέυγει.

'Υστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες τηλεγραφεῖ ἀπὸ μίαν ἐπαρχιακὴ πόλιν! «Ρῶθ ζητάει 200 πανταλόνια ἄλλὰ πρὸς 25 φρ. τηλεγραφεῖσάτε δέχσθε!»

'Ο Ρόξενφελδ ἀπαντᾷ τὴν ἴδια ὥρα «Σύμφωνοι».

Τὴν ἄλλη μέρα νεὸ τηλεγράφημα τοῦ Μπλόχ:

«Μάγορ άγοραστῆς 300 πανταλόνιων πρὸς 20 φρ. τηλεγραφεῖσάτε».

Καὶ πάλι ὁ Ρόξενφελδ ἀπαντᾷ: «Σύμφωνοι».

Τὴν τρίτῃ μέρα ἄλλο τηλεγράφημα τοῦ Μπλόχ:

«Κάν άγοραστῆς 500 πανταλόνιων πρὸς 15 φρ. Τηλεγραφεῖσάτε».

Καὶ πάλιν ὁ Ρόξενφελδ ἀπαντᾷ: «Σύμφωνοι».

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ὁ Ρόξενφελδ παίρνει ἕνα γράμμα τοῦ Μπλόχ ἀπὸ τὴν Μασσαλία, στὸ ὁποῖο τοῦ ἔλεγε ὅτι ἦταν βαρεὶά άρρωστος καὶ ἤθελε νὰ πάῃ αἰώσως νὰ τὸν δρῇ.

'Ο Ρόξενφελδ τρέχει σὲ προσκέφαλο τοῦ ἄξιου ὑπαλλήλου του.

— Τί μπορῶ νὰ κάνω για σένα φίλε μου, τοῦ λέγει:

— Τίποτε, προστάμνε, ἡθελα μονάχα προστὸ πεθάνω νὰ μοῦ πῇτε πόσο τέλος πάντων ἦταν τὸ κόστος τῶν πανταλόνιων πὸυ πωλήσαμε!

— Τίποτε, προστάμνε, ἡθελα μονάχα προστὸ πεθάνω νὰ μοῦ πῇτε πόσο τέλος πάντων ἦταν τὸ κόστος τῶν πανταλόνιων πὸυ πωλήσαμε!

— Τίποτε, προστάμνε, ἡθελα μονάχα προστὸ πεθάνω νὰ μοῦ πῇτε πόσο τέλος πάντων ἦταν τὸ κόστος τῶν πανταλόνιων πὸυ πωλήσαμε!

— Τίποτε, προστάμνε, ἡθελα μονάχα προστὸ πεθάνω νὰ μοῦ πῇτε πόσο τέλος πάντων ἦταν τὸ κόστος τῶν πανταλόνιων πὸυ πωλήσαμε!

— Τίποτε, προστάμνε, ἡθελα μονάχα προστὸ πεθάνω νὰ μοῦ πῇτε πόσο τέλος πάντων ἦταν τὸ κόστος τῶν πανταλόνιων πὸυ πωλήσαμε!

— Τίποτε, προστάμνε, ἡθελα μονάχα προστὸ πεθάνω νὰ μοῦ πῇτε πόσο τέλος πάντων ἦταν τὸ κόστος τῶν πανταλόνιων πὸυ πωλήσαμε!

— Τίποτε, προστάμνε, ἡθελα μονάχα προστὸ πεθάνω νὰ μοῦ πῇτε πόσο τέλος πάντων ἦταν τὸ κόστος τῶν πανταλόνιων πὸυ πωλήσαμε!

— Τίποτε, προστάμνε, ἡθελα μονάχα προστὸ πεθάνω νὰ μοῦ πῇτε πόσο τέλος πάντων ἦταν τὸ κόστος τῶν πανταλόνιων πὸυ πωλήσαμε!

— Τίποτε, προστάμνε, ἡθελα μονάχα προστὸ πεθάνω νὰ μοῦ πῇτε πόσο τέλος πάντων ἦταν τὸ κόστος τῶν πανταλόνιων πὸυ πωλήσαμε!

— Τίποτε, προστάμνε, ἡθελα μονάχα προστὸ πεθάνω νὰ μοῦ πῇτε πόσο τέλος πάντων ἦταν τὸ κόστος τῶν πανταλόνιων πὸυ πωλήσαμε!

— Τίποτε, προστάμνε, ἡθελα μονάχα προστὸ πεθάνω νὰ μοῦ πῇτε πόσο τέλος πάντων ἦταν τὸ κόστος τῶν πανταλόνιων πὸυ πωλήσαμε!

— Τίποτε, προστάμνε, ἡθελα μονάχα προστὸ πεθάνω νὰ μοῦ πῇτε πόσο τέλος πάντων ἦταν τὸ κόστος τῶν πανταλόνιων πὸυ πωλήσαμε!

— Τίποτε, προστάμνε, ἡθελα μονάχα προστὸ πεθάνω νὰ μοῦ πῇτε πόσο τέλος πάντων ἦταν τὸ κόστος τῶν πανταλόνιων πὸυ

ΝΕΑ από τόν κινηματογράφο

Οι άστέρες στόν πόλεμο

Ο πόλεμος, έχει δημιουργήσει, όπως ήταν επόμενο, κενά στις δουλειές. Οι πάντες: Έμποροι, επιχειρηματίες, τραπεζίτες, υπάλληλοι, εργάτες, καλλιτέχνες, καθηγητές, συγγραφείς, έσπευσαν στην φωνή της πατρίδας των και φόρεσαν το χαλί ή την μπλέ στολή του «πουαλύ» στην Γαλλία.

Μεγαλύτερα, όμως, παρά σε κάθε άλλη εργασία, υπήρξαν τα κενά στις κινηματογραφικές επιχειρήσεις. Στην Γαλλία τουλάχιστον τα πράγματα είναι ιδιαίτερα τραγικά. Έκλεισαν όλα σχεδόν τα στούντιο και πολλά φιλμ έμειναν άτελειωτα. Οι κινηματογραφικοί επιχειρηματίες κάμνουν τώρα διαθήματα, ώστε να επιτραπεί στους στρατευθέντες «άστέρες» να έρχονται περιοδικώς, στο Παρίσι, με άδεια, για να άποτελειώσουν τα φιλμ, τα οποία έχουν ήδη αρχίσει και να γυρίσουν και νέα. Φρονούν οι Γάλλοι κινηματογραφιστές ότι ο κινηματογράφος είναι ένα πρώτης τάξεως μέσον προπαγάνδας και ψυχολογίας του λαού, που δεν θάπρεπε να του το στερήσει η κυβέρνηση. Θα συμφωνήσει σ' αυτό το αόστηρότατο γαλλικόν ύπουργείον των Στρατιωτικών; Πολύ αμφίβολον, με την έπικειμένη τώρα μεγάλη γερμανική επίθεση.

Όπωςδήποτε και εν τω μεταξύ οι «άστέρες» της γαλλικής όθνης, υπηρετούν όπως όλοι οι κοινοί θνητοί στις τάξεις του στρατού, προσφέροντας όχι πια την γοητεία των στόν γενικό θαυμασμό, αλλά την μαχητική των αξία στην υπηρεσία της πατρίδας.

Έτσι, πολλοί από αυτούς που υπήρξαν οι φανταστικοί ήρωες τώσαν και τώσαν έργων με στρατιωτική υπόθεση, έγιναν τώρα—ή θα γίνουν όταν θα τους δοθεί η ευκαιρία—ήρωες εκ του φυσικού.

Ο γνωστός μας Ζαν-Λουί Μπαρρά, επί παραδείγματι, έπαιξε ακριβώς τόν ρόλο ενός αξιωματικού στο νέο φιλμ «Σεβαστούπολις», όταν εκλήθη υπό τα όπλα, εφεδρος υπαξιωματικός.

Αυτό τόν έκανε να λέγει χαριεντιζόμενος στους συναδέλφους του:

—Τί κατάλαβα εγώ απ' αυτή την δουλειά; Από αξιωματικός που ήμουν πολίτης, έγινα τώρα λοχίας!...

Ο Πιέρ-Ρισάρ ΒΙΔΙ, που τόσες φορές φόρεσε την στολή του στρατιώτη και του αξιωματικού στόν κινηματογράφο, την φόρεσε τώρα και στην πραγματικότητα ως ύπολοχαγός.

Λένε μάλιστα ότι έχει πληγωθεί κίόλας σε κάποια μάχη στόν δυτι-

κό μέτωπο, αλλά δεν είναι βέβαιον αυτό κι' ως ήσυχάσουν—τουλάχιστον επί του παρόντος—οι πολυπληθείς του θαυμαστές...

Στό μέτωπο επίσης ο Ζαν Μυρά, ο Ζαν Γκαμπιέν, ο Σάρλ Βανέλ.

Τό ίδιο και ο περίφημος τραγουδιστής Τίνο Ρόσι, που κατέταγν στο στρατό με τό αληθινό του όνομα, Κωνσταντίνος Ρόσι.

Αλλά δεν είναι μόνον αυτοί. Είναι ο περίφημος κωμικός Φερναντέλ, ο Άλμπερ Πρεζάν, ο Ρενέ Λεφέβρ, ο Πιέρ Φρενάλ, ο Σάρλ Μπουαγιέ, που υπηρετεί ως φαντάρος «κάπου», στην γραμμή Μαζινώ, ο Άντρέ Λουγκέ, ο

Ο Γκρέτα Γκάρμπο θα εμφανισθί στο νέο της φιλμ «Νίντοσκα» που θα ίδουμε και μες τόν χειμώνα σ'ας Αθήνας, φορώντας τό περίεργο αυτό κάλυμμα της κεφαλής.

Πιέρ Μπλανσάρ, ο Ζαν Κεπούρα... Για τόν Σάρλ Μπουαγιέ έγινε σθη ότι είναι... τηλεφωνητής στο Άζέν. Αυτό είναι που λένε... από δήμαρχος κλητήρας. Αυτός που συνεκλόνησε τόσες καρδιές, που έκανε να κλάψουν τόσα μάτια, ο Μέγας Ναπολέων της «Μαρίας Βαλέφσκα» τηλεφωνητής!

Ο όλιγώτερος «επεσεμένος» απ' όλους θα είναι ασφαλώς ο Πιέρ Φρενάλ. Είναι προσκεκλημένος ως λοχαγός στο γραφείο του συντάγματός του και ο συνταγματάρχης του θεωρεί μεγάλη του τιμή να του κάμνι μεσημέρι και βράδυ τό τραπέζι!

Για τόν Φερναντέλ, που υπηρετεί ως στρατιώτης Κονταντέν, έγινε σθη ότι θα άποσπασθί στόν

«Θάσσο του Μετώπου». Εκεί τουλάχιστον, θάναι περισσότερο σθη θέση του, παρά μέσα στο χαράκιμα!

Η Γκρέτα Γκάρμπο... κωμικός

Εγγραφή κάποτε ότι η Γκρέτα Γκάρμπο, κουρασμένη να παριστάνη διαρκώς την μοιραία... και την θλιβερή, θα παρυσιαζότανε προσεχώς σ' ένα κωμικό φιλμ. Έτσι θα βλέπαμε μία νέα Γκρέτα, όχι πια τόσο... «θεία».

Φαίνεται όμως ότι οι διευθυντές της εταιρίας με την οποία είναι συμβεβλημένη, δεν της τό επέτρεψαν.

Αλλά εάν η μεγάλη Σουηδίσ καλλιτέχνης, δεν πρόκειται να κάνει τόν Σαρλώ ή τόν Λούη, θα έμφανισθί σ' ένα άλλο φιλμ ελαφρό, στο οποίο θα χορέψι τις περίφημες αμερικάνικες «σουίνγκς» μαζί με τόν Μέλβιν Ντούγκλας. Τό φιλμ αυτό είναι η «Νίντοσκα». Η Γκρέτα Γκάρμπο παίζει σ' αυτό τόν ρόλο μιας αόστηρης εκπροσώπου του σημερινού καθεστώτος της Ρωσίας. Η σοβιετίνα αυτή τασκάνεται ένα βράδυ μέσα σ' ένα Παρισινό νυκτερινό κέντρο με μία συμπατριώτισσά της, εκπρόσωπο του πρώην καθεστώτος στην Ρωσία, μία μεγάλη δούκισσα δηλαδή, κατά την διάρκεια της συμπλοκής αυτής των δυο καθεστώτων, ή μουσική παίζει τότε την Διεθνή και πότε τόν παλιό ρωσικό ύμνο, αναλόγως δηλαδή του επικρατούντος... επί της παλαιάς συστήματος.

Με την «Νίντοσκα» θα λανσαρισθί και ένα νέο βάλς, τό οποίο επίσης θα χορέψι η Γκάρμπο μαζί με τόν Μέλβιν Ντούγκλας.

Μιά περίεργη συλλογή

Ούλλιαμ Πόουελ, μπορεί να καυχήθι ότι είναι κάτοχος της πιο περιεργής συλλογής του κόσμου. Την έχει τιτλοφορήσει μόνος του: «Τά πιο άνιαρά βιβλία του κόσμου» και περιλαμβάνει τά πιο κουραστικά και δυσανάγνωστα, ως τά ποίμε, βιβλία.

Η συλλογή αυτή χρησιμεύει του Πόουελ: 1ον) Για να άνακαλύπτι σ' αυτό την παράξενα πράγματα, πολύ λίγο γνωστά.

και 2ον) για να άποκοιμείται όταν τόν βασανίζει ή άπνεια.

Με ένα βιβλίο του είδους, αυτού, είπε ο Πόουελ, δεν είναι άνάγκη να μετράς επ' άπειρον για να σε πάρη ο ύπνος. Μέσα σε πέντε λεπτά τόν έχεις κίόλας!...

Τά κατορδύματα του «Λωποδύτη-Φάντασμα»

Τά τριχοειδή φαινόμενα

του Χέρμαν Λάνιον

ΜΙΑ ΣΥΓΓΕΡΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

ΟΤΑΝ ο ιναπέκτωρ Σούμερ έφθασε στόν τόπο του εγκλήματος συνοδευόμενος από τόν επιστήθιο φίλο του Μάρτεν Ντάλ, ή τραγική βίβλα ήταν κατάνεστη από δικαστικούς, αστυνομικούς και δημοσιογράφους.

Οι δυο φίλοι πέρασαν χωρίς χρονοτριβή στο τραγικό δωμάτιο. Τό θύμα, ένας γέρος έδωμηντα τουλάχιστον χρόνων, ο Πάτριχ Έβανς, βρισκόταν άκωχη σθη θέση που βρέθηκε. Με τις μάλλινες κάλτσες του, με τις ζεστές του παντόφλες, με την μάλλινη ρόμπα του και με την σκούφια του, επάνω σε ένα φωτεινό παλαιού ρυθμού, κοντά στο τζάκι και με ένα σιλιέττο μπηγμένο ως την λαβή στην καρδιά. Μολονότι τά μάτια του ήσαν όρθάνοιχτα, ή φυσιογνωμία του δεν έπρόδιδε φρίκη. Κυττάζοντάς τον, ο Μάρτεν Ντάλ σχημάτισε την πεποίθηση ότι ο Πάτριχ Έβανς πέθανε χωρίς να καταλάβη τόν θάνατό του και, ίσως-ίσως, πριν προσβάθι να δη καν τόν δολοφόνο του.

Τί σκέπτεσαι Μάρτεν; ρώτησε ο Σούμερ καθώς έκινε κίτταζε τό πτώμα. — Σκέπτομαι ότι τό θύμα ήταν ένα άκαχο γεροντάκι χωρίς έγθρους. Τί έγθρους μπορούσε να έχη ένα γεροντάκι σ' αυτή την ηλικία; Μολονότι τά συρτάρια είναι άνοιγτά, εγώ άποκλείω την ληστεία ως έλατήριο του εγκλήματος. Άπλούστατα, από τόν δολοφόνο σκηνοθετήθηκε μία ληστεία. Για κίτταζε τό περιεγμένο των συρταριών! Ο δολοφόνος άνακάτεψε τό περιεγμένο αλλά δεν έψαξε! Οι κλειδαριές δεν φέρουν ίγνη διαρρήξεως. Άνοιγτηκαν με κλειδί! Όπως έσύ έτσι κι' εγώ, γνωρίζω να διακρίνω άν ένα συρτάρι ψάχτηκε ή άπλως άνακατεύτηκε! Ήταν γνωστό άλλως τε, ότι ο Πάτριχ Έβανς δεν έκρουε θησαυρούς στο σπίτι του. Κάθε πρώτη του μηνός τραβούσε από την τράπεζα ένα ποσό για τά έξοδα του μηνός. Και πλησιάζουμε στο τέλος του μηνός! Έγχομαι 20 σήμερα. Δηλαδή, άν τό έλατήριο ήταν ή ληστεία, ο δολοφόνος δεν θα βόηκε παρά δυό ή τρεις τό πολύ λίους. Όλα επίσης δείχνουν ότι δεν ποδείται περί εγκλήματος ενός όποιοδήποτε κακοποιού που μπήκε εδω μέσα σθη τύχη! Πρόκειται άρα περί εγκλήματος ανθρώπου του κύκλου του Πάτριχ Έβανς. Κάποιος άνωπόμνος κληρονόμος Έβανς.

Καταλαβαίνω! Έκαμεν ο Σούμερ κλεινόντας χαρακτηριστικά τό μάτι. — Τί πράγμα; — Αύριο ή μεθαύριο, άπόψε ίσως, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» θα με ξαναβάλι σε τραγώματα άνοίγοντας τό «χρηματοκιβώτιο κάποιου από τούς κληρονόμους του θύματος!

Μά... όπως τά πράγματα παρουσιάζονται, πιθανόν... να μη πράλαβι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» να επέμβι. Άς δούμε ώστόσο τί λένουν σθη χώλλ όλοι έ-κείνοι οι κύριοι και πρό πάντων, τί λέγει έκείνος που πρώτος άνεκάλυψε τό πτώμα.

ΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑ

Οι δυο φίλοι βγήκαν από χώλλ, έβου-

νας νέος τριάντα περίπου χρόνων, ο Τζάιμς Έβανς, άνηψιός και συγγάτος του θύματος διηγείτο πώς άνεκάλυψε τό πτώμα.

— Είχα καλέσει κύριοι από τό άπόγευμα δυο φίλους μου, τόν Άρθουρ και τόν Άνταμς να πάρουμε μαζί τό τσάι. Ο θείος μου λάτρευε τό πόκερ και μάς έπρότεινε μετά τό τσάι να κάνουμε οι τρεις μας μία παρτιδούλα για να σκοτώσθι την ώρα του. Ποιος μπορούσε να άρνηθι μία τέτοια χάρη σε ένα σεβάσμιο γεροντάκι; Αρχίσουμε την παρτιδούλα και, όπως συνήθως συμβαίνει, ο Άρθουρ, ο Άνταμς και εγώ την άγρίψαμε. Ο θείος μου διαμαρτυρόταν και έμεις γελοούσαμε. Έτσι πέρασαν εύχάριστα οι ώρες και, στις έννέα, αποφασίσαμε να διακόψουμε την παρτίδα για να φάμε στο πλησιέστερο ρεστωράν και να επιστρέψουμε για να την συνεχίσουμε. Ο θείος μου τό βράδυ δεν έτρωγε άλλο από λίγη κομπόστα και μερικά μπισκοτάκια. Έμεινε λοιπόν εδω, και κατά την άπουσία μας που δεν διήρκεσε παρά μισή ώρα, ο δολοφόνος μπήκε και τόν δολοφόνησε.

Τόν δολοφόνησε εγώ σείς τράγατε στο ρεστωράν; παστήρησε ο Μάρτεν Ντάλ έπεμβαίνοντας.

— Ατυχώς! Δηλαδή, εγώ δεν έτρωγα και θα μπορούσα κάλλιστα να παραμείνω στο σπίτι. Οι φίλοι μου έτρωγαν και τούς κρατούσα παρέα. Χθες έπαθα ένα είδος δηλητηρίασεως και σήμερα την πέρασα με τσάγια. Άναγκάσθηκα μάλιστα κατά την διάρκεια του πόκερ να έγκαταλείψω δυο φορές τό τραπέζι και στο ρεστωράν τό έγκατέλειπα άλλη μία φορά.

Πρόκειται για τό ρεστωράν που βρίσκεται άπέναντι;

— Μάλιστα! Καθώς ο Μάρτεν Ντάλ μιλούσε, έκίτταζε προς ένα παράθυρο του καπνιστήριου, μέσα στο οποίο είχε γίνει ή παρτίδα του πόκερ. — Απ' αυτό τό παράθυρο ασφαλώς θα μπήκε ο δολοφόνος.

— Υποθέτω, γιατί τό είχαμε άφίσει άνοιγτό για να αερισθι τό καπνιστήριο.

— Τί είναι έκείνα τά άνεστραμμένα ποτήρια που βλέπω πάνω στο παζούλι;

— Τά άνεστραμμένα έκείνα ποτήρια; Θα σάς εξηγήσω. Έκαμα ένα πείραμα φυσικής στους φίλους μου. Πλησιάζετε μαζί μου κοντά στα ποτήρια να σάς εξηγήσω. Είναι άκατά άνδιεφέρον και τό έκαμα περισσότερα για να διασκεδάσω τόν βίο μου. Έλάτε.

Όλοι οι παρευρισκόμενοι πλησίασαν άνοιγτό για να αερισθι τό καπνιστήριο.

— Τί είναι έκείνα τά άνεστραμμένα ποτήρια που βλέπω πάνω στο παζούλι; — Τα άνεστραμμένα έκείνα ποτήρια; Θα σάς εξηγήσω. Έκαμα ένα πείραμα φυσικής στους φίλους μου. Πλησιάζετε μαζί μου κοντά στα ποτήρια να σάς εξηγήσω. Είναι άκατά άνδιεφέρον και τό έκαμα περισσότερα για να διασκεδάσω τόν βίο μου. Έλάτε.

Όλοι οι παρευρισκόμενοι πλησίασαν άνοιγτό για να αερισθι τό καπνιστήριο.

— Τί είναι έκείνα τά άνεστραμμένα ποτήρια που βλέπω πάνω στο παζούλι; — Τα άνεστραμμένα έκείνα ποτήρια; Θα σάς εξηγήσω. Έκαμα ένα πείραμα φυσικής στους φίλους μου. Πλησιάζετε μαζί μου κοντά στα ποτήρια να σάς εξηγήσω. Είναι άκατά άνδιεφέρον και τό έκαμα περισσότερα για να διασκεδάσω τόν βίο μου. Έλάτε.

Όλοι οι παρευρισκόμενοι πλησίασαν άνοιγτό για να αερισθι τό καπνιστήριο.

— Τί είναι έκείνα τά άνεστραμμένα ποτήρια που βλέπω πάνω στο παζούλι; — Τα άνεστραμμένα έκείνα ποτήρια; Θα σάς εξηγήσω. Έκαμα ένα πείραμα φυσικής στους φίλους μου. Πλησιάζετε μαζί μου κοντά στα ποτήρια να σάς εξηγήσω. Είναι άκατά άνδιεφέρον και τό έκαμα περισσότερα για να διασκεδάσω τόν βίο μου. Έλάτε.

Όλοι οι παρευρισκόμενοι πλησίασαν άνοιγτό για να αερισθι τό καπνιστήριο.

— Τί είναι έκείνα τά άνεστραμμένα ποτήρια που βλέπω πάνω στο παζούλι; — Τα άνεστραμμένα έκείνα ποτήρια; Θα σάς εξηγήσω. Έκαμα ένα πείραμα φυσικής στους φίλους μου. Πλησιάζετε μαζί μου κοντά στα ποτήρια να σάς εξηγήσω. Είναι άκατά άνδιεφέρον και τό έκαμα περισσότερα για να διασκεδάσω τόν βίο μου. Έλάτε.

στο παράθυρο και ο Τζάιμς Έβανς άρχισε να δίδι εξηγήσεις για τό πείραμά του. Ο Μάρτεν Ντάλ, ύποψιαζόμενος ότι τό πείραμα έκείνο δεν ήτο άλλο παρά μία προετοιμασία ενός άλθηθανού; άλλωστε ένέντωσε τά αυτιά του για να μη χάσθι ούτε λέξη. Όστόσο, ο Τζάιμς Έβανς άρχισε, προσλαμβάνοντας ύψος σοφού:

— Πρώ ήμερών είχα μιλήσει για τό πείραμα αυτό στους φίλους μου και έκείνοι με είχαν προκαλέσει να τό κάνω. Τό πείραμα συνίστατο στο να γεμίσω ένα ποτήρι με ούισκυ και ένα ποτήρι με νερό και, με την βοήθεια ενός χαρτιού της τράπουλας, να κάνω τό ούισκυ και τό νερό να αλλάξουν ποτήρια. Δηλαδή, τό νερό να μπη στο ποτήρι του ούισκυ και τό ούισκυ στο ποτήρι του νερού! Έτοποθέτησα επάνω στο παζούλι τά δυο αυτά ό-λόδια ποτήρια, τό ένα γεμάτο με νερό και τό άλλο γεμάτο με ούισκυ. Για την επιτυχία του πειράματος, έχρειάζετο μισή ώρα. Όση ώρα, δηλαδή, θα μείναμε στο ρεστωράν. Οι φίλοι μου και ο θείος μου έκίτταζαν τό έκκρεμες. Η ώρα ήταν έννέα άκριδώς. Έτσι;

— Έτσι, άποκρίθηκαν με ένα στόμα ο Άρθουρ και ο Άνταμς.

— Είσατε βέβαιοι ότι ή ώρα ήταν έννέα κριδώς; ρώτησε ο Μάρτεν Ντάλ άποτεινόμενος προς τούς φίλους.

— Βέβαιοι! άποκρίθηκε ο Άνταμς. Διωρθώσαμε μάλιστα τά δυο ρολόγια μας γιατί ξερούμε ότι τό έκκρεμες αυτό δίνει με μεγάλη ακρίβεια την ώρα του άστεροσκοπίου.

— Θαυμάσια! Συνεχίσατε μίστερ Έβανς.

— Έτοποθέτησα αυτόν τόν άσσο σπαθι που βλέπετε επάνω στο ποτήρι με τό νερό και τό άναποδογύρισα. Δεν έσταξε ούτε μία σταλαγματιά. Έτσι;

— Έτσι! άποκρίθηκαν οι δυο μάρτυρες.

— Κατόπιν, έτοποθέτησα τό ποτήρι με τό τραπουλόχαρτο επάνω στο ποτήρι με τό ούισκυ. Πρέπει να σάς πω ότι τό πείραμα αυτό τό επιτυχάνω θαυμάσια γιατί τό κάνω πρό χρόνων. Με μεγάλη τότε προσοχή έσυρα έλαφρά τό τραπουλόχαρτο, άφινόντας ένα μικρό άνοιγμα στο σημείο όπου ένώνονταν τά χείλη των δυο ποτηριών. Όπως βλέπετε κύριοι! Έτσι, τά δυο ύγρά έπικοινωνούν. Τό νερό, του οποίου τό ειδικό βάρος είναι μεγαλύτερο από τό ειδικό βάρος του ούισκυ, τό είχα τοποθετήσει, όπως βλέπετε, από πάνω. Καταλαβαίνετε τό πείραμα; Τό νερό, βαρύτερο, καταβαίνοντας άγάλι-άγάλι από τό μικρό άνοιγμα, άναγκάζει τό ελαφρότερο τό ούισκυ να άνέρχεται. Τό ούισκυ, τριάντα γράδων, χρειάζεταν μισή ώρα για να έλθι πάνω από τό νερό, να καταλάβη δηλαδή τό ποτήρι του νερού! Όπως βλέπετε, τό πείραμα επέτυχε! Σε μισή ώρα, τό νερό άλλαξε ποτήρι με τό ούισκυ! Και σημειώστε ότι δεν θα χυνόταν σταγόνα. Φαίνεται όμως ότι ο δολοφόνος, μπαίνοντας από τό παράθυρο στο φυμωάρ ή θγαίνοντας μετά τό εγκλήμα του, έκούνησε τά δυο ποτήρια και γι' αυτό βλέπετε τό λίγο αυτό ύγρο χυμένο στο παζούλι.

Πραγματικά, στο παζούλι υπήρχε μία λιμνούλα μέσα στην οποία κολλωδύσε τό κορδόνι στού στό.

— Σείς καταβάσατε τά στό; ρώτησε ο Μάρτεν Ντάλ.

— Δεν θυμάμαι να τά καταβάσαμε. Θα τά κατέβαζε μάλλον ο δολοφόνος.

Ο Μάρτεν Ντάλ στράφηκε προς τόν Σούμερ:

— Έφθασε τό κινητό επιστημονικό έργαστήριο για τις πρώτες παρατηρήσεις;

— Είναι κίόλας σθη πόρτα.

— Έλα να με συστήσης στόν ιατροδικαστή. Παραγγωνώω άστέρας, τραπέζι-

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ

Μία πλήρης και αότυελής περιπέτεια του

ΛΩΠΟΔΥΤΗ-

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

της ανανθρωπίας της εμπιστοσύνης σου εδώ για να μην επιτρέψω σε κανένα να άγγισή τα ποτήρια, τη λιμνούλα ή το κορδόνι του στόρου.

ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ

Υστερα από λίγο, ο Μάρτεν Ντάλ έ- πανερχόταν συνοδευόμενος από τον σοφό ιατροδικαστή του κινήτου επιστημονικού εργαστηρίου. Οι δύο άνδρες φέσανε μαζί των διάφορα αντικείμενα άλλοκοτων σχη- μάτων, φιαλίδια με διάφορα υγρά, φα- κούς, μικροσκόπια φασματοσκόπια, καμ- νέρτα.

Ο Μάρτεν Ντάλ ψιθύρισε κάτι στο αυ- τί του Σούμερ, ο οποίος διέταξε άμέσως: — Να βγάλω όλο από το καπνιστήριο και να κλείσει η πόρτα.

Μόλις οι τρεις άνδρες έμειναν μόνοι, ο Μάρτεν Ντάλ περιέφερε έρευνήτικα όλό- γωρα του το βλέμμα του. Έπάνω στον πέτσινο καναπέ θροσκόντουσαν τρεις κα- μπαρνίνες. Έβλεπε τις τσέπες και των τριών. Στην μία από αυτές βρήκε ένα άρωματικό σαπουνάκι με το πολύχρωμο περιτύλιγμά του. Το κύτταξε λίγες στιγ- μές άπορώντας και τέλος άφισε ένα έ- πιφώνημα θοιάμβου δαζόντας το και πά- λιν στην τσέπη της καμπαρνίνας.

— Αυτό έλειπε!

— Ποιό;

— Το σαπουνί! Έγχαμε το σχοινί και μās έλειπε το σαπουνί! Τώρα τώχουμε και αυτό! Ο,τι χρειάζεται για να κρεμα- σθή ένας άνθρωπος.

Και στοχεύοντας προς τον σοφό:

— Αργίζουμε;

Μπροστά στον κατάπληκτο Σούμερ που είχε μεσάνυχτα σε τέτοιου είδους ζη- τήματα, οι δύο συνεργάτες της στιγμής, άρχισαν την δουλειά τους. Ανάψανε το καμινέτο, ζέσταναν διάφορα έργαλεία και διάφορα υγρά που ως διά μαγείας άλλαξαν γούματα, μεταχειρίζονταν γυά- λινους σωλήνες, μικρά κρύσταλλα, σύριγ- γες, μικροσκόπια και φασματοσκόπια, κύτταξαν εξακολουθητικά το έκκρεμές, παίονανε σημειώσεις, λύνανε μαθηματικά προβλήματα, εξέταζαν το στόρο, το κορ- δονάκι και το υγρό που άποτελούσε λι- μνούλα κάτω από τα δυο ποτήρια. Ο Σούμερ, στην άρχή τους παρακολουθούσε με ένδιασέον άλλα στο τέλος βιαέθηκε να τους βλέπει και, όταν ύστερα από μία ώρα ο σοφός δέηλωσε πως όλα τελείω- σαν, ο διάσημος αστυνομικός επιθεωρητής έχασατο!

— Άνοιξε την πόρτα, Σούμερ, να μπούν όλοι μέσα.

Υστερα από ένα λεπτό το καπνιστήριο πλημμύριζε από κόσμο. Ο Μάρτεν Ντάλ στοάφθηκε άμέσως προς τον Τζάιμς Έ- θανς.

— Βγήκατε από δω μέσα στις έννέα ακριβώς. Έτσι;

— Μάλιστα.

— Και πήγατε στο άπέναντι ρεστοράν, όπου, φθάσατε το αργότερον στις έννέα και πέντε. Έτσι;

— Φαντάζομαι. Ένα λεπτό λιγώτερο ή περισσότερο, δεν σημαίνει.

— Στην περίπτωση αυτή σημαίνει. Πότε σηκωθήκατε από το τραπέζι για να μπήτε στην τουαλέτα;

— Η έρώτηση απευθύνεται ποδε μάρ- τυρα ή προς κατηγορούμενον;

— Είτε προς κατηγορούμενον άπευθύ- νεται, είτε προς μάρτυρα, ή έρώτηση ά- παιτεί μίαν άπάντηση.

— Έτσι. Στην τουαλέτα μπήκα ποίν καλά-καλά καθήσαμε στο τραπέζι.

— Πόση ώρα παραμείνατε στην του- αλέτα;

— Περί τώ δέκα λεπτών.

— Έχει καλώς! Σας είδε κανένας ύ-

πάλληλος του ρεστοράν όταν μπαίνατε στην τουαλέτα;

— Βεβαίως!

— Αυτή την άπάντηση περίμενα! Εί- σθε ο δολοφόνος του θείου σας!

— Κύριε!

— Ήρμα παρακαλώ! Μην εξαπτεσθε!

— Αν με θεωρώσατε ότι ο υπάλληλος αυ- τός ή άλλος σας είδεν εξερχόμενο από την τουαλέτα, θα σας ζητήσω συγγνω- μην γιατί σας ύπωφισαθήκα! Λοιπόν; Δεν θυμάστε αν σας είδε κανείς εξερχόμενο; Μόνον εισερχόμενο σας είδαν; Γιατί σεις φροντίσατε να σας δούν εισερχόμενον; Πως; Ζητήσατε από τον υπάλληλο ένα άμεταχειριστό σαπουνάκι τουαλέτας και του δώσατε ίσως ήγεμονικό πουρμπουάρ για να σας θυμώθι αν ερωτηθί; Το με- ταχειρίσθηκαε αυτό το σαπουνάκι; Δεν άπαντάτε; Το μεταχειρίσθηκατε;

Και δαζόντας το σαπουνάκι από την τσέπη της καμπαρνίνας:

— Αυτό δεν είναι; Δεν άπαντάτε;

— Άλλά ως έλθουσε σε άλλα πράγματα.

Είσθε άνθρωπος που ασχολείται με τα φυ- σικά προβλήματα. Και εγώ επίσης. Έ-

μένα με ενδιαφέρουν πολυ τα τριχοειδή φαινόμενα! Το ποτήρι που άθελά του

κούνησε ο δολοφόνος, είναι εκείνο που βρίσκεται άναποδογυρισμένο. Το ούισκυ,

για να γεμίσει, χρειάσθηκε μισή ώρα ά- φού είναι 30 γράδων. Ο βαθμός συνεπώς της άραιότητας του ούισκυ που γύθηκε

στο πεζούλι, δείχνει ποιά ακριβώς ώρα ο κακοδόχος βγήκε από το παράθυρο!

— Μπορεί και να δείχνη ποιά ώρα μπήκε από το παράθυρο!

— Όχι, φίλτατε κύριε! Δείχνει την ώρα της άναχωρήσεως του κακοδούρου!

Δεν σπουδάζατε φαίνεται καλά την γλωσ- σα των άψύγων! Αν το ούισκυ είχε γυθί την ώρα της άφίξεώς του, θα βλέπαμε

τόρα βρεγμένο το πεζούλι. Δεν θα βλέ- παμε αυτή την όμορφη λιμνούλα κάτω

από τα ποτήρια, γιατί, φεύγοντας ο κα- κοδόχος, όσο και αν πρόσεχε, και δεν

συνέτρεχε κανένας λόγος να προσέχη, θα ανάταραζε την λιμνούλα! Ο δολοφόνος έ-

πίτηδες έκαμε αυτή τη λιμνούλα για να γρηγορηθεί ως ρολόι και να μās δεί-

γνη την ώρα της δολοφονίας! Έποθέτω ότι συμφωνείτε και σεις ότι ή δολοφονία

έγινε μεταξύ 9 και 9,20 περίπου. Έτσι;

Τί άσχημη ιδέα που είχατε να κατεβάσε- τε τα στόρ και να άφισατε αυτό το κορ-

δονάκι να άγγίξει στην λιμνούλα! Έρχό- μεθα κύριε στα τριχοειδή φαινόμενα που

σας παραδίδουν στον δήμιο! Άφού άσχο- λείσθε με την φυσική, θα γνωρίζετε ότι

ένα όποιοδήποτε υγρό, άψηφώντας κάθε νόμο σχετικό με την έλξη, είναι ικανό να

σκαοφαλώση στα ούρανια άκολουθών- τας τους τριχοειδείς άγωγούς ενός μαλ-

λίνου κορδονιού! Αυτή τη δουλειά κάνει αυτή τη στιγμή και το ούισκυ που γύθη-

κε επάνω στο πεζούλι! Χρονομετρήσαμε την άνοδό του και βρήκαμε ότι ύψώνεται

πέντε γιλιοστόμετρα κατά δέκα λεπτά!

Η ώρα είναι 10 παρά δύο λεπτά. Το ούισκυ έγει σκαοφαλώσει είκοσιπέντε ά-

κοιβώς γιλιοστόμετρα! Με πέντε γιλιο- στόμετρα κάθε δέκα λεπτά έχουμε σύνολο

πενήντα λεπτών και συνεπώς, άογιστη την άνοδό του κατά τις 9 και 8 λεπτά... έ-

ταν άφίσατε το τραπέζι... για να μπήτε στην τουαλέτα. Τί έχετε να πής;

Άπογανωμένος, οάκος ανθρώπινο πιά, ο Τζάιμς Έθανς δεν άπανούσε. Είχε

καοφώσει σαν γαιμένος το βλέμμα στο λε- πτό κορδόνι με την κίτρινοπύ κλίδα του

ούισκυ που όλο και ανέβαινε... ανέ- βαινε...

ΔΕΡΜΑΝ ΔΑΝΤΟΝ

Άπόδοση: ΤΑΣΟΥ ΑΥΓΛΩΝΙΤΗ

(Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευση)

„MONTIAL“

ΚΑΛΔΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΚΟΚΚΙΝΗΣ

ΦΙΛΙΠ ΠΙΔΗΣ

Η Λουίζα Ποζέλλι

Σε νέες δημιουργίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Νέα Άθηναική Ήθογραφία

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ — ΕΥΑΓΓΕ- ΛΙΔΗ

Μουσική: ΡΙΤΣΙΑΡΔΗ

Σκηνοθέτης του έργου

Δ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μακέττες και Σκηνογραφία

ΜΑΡΙΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πρωταγωνιστούν

ΜΑΡΙΑ ΚΡΕΒΒΑΤΑ

ΑΔΙΚΗ ΒΕΜΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΔΟΥ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ

ΜΙΜΗΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Γ. ΝΕΖΟΣ

ΦΡ. ΜΑΝΕΛΛΗΣ

Ν. ΠΛΑΤΗΣ

Γ. ΚΑΜΒΥΣΗΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

Λαμβάνει μέρος διά πρώτην φο- ράν εις Άθηναικήν Ήθογραφίαν και έκτελει τραγούδια ειδικώς γραμμένα διά το ίδιόρρυθμον ταμπεραμέντο της

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Είναι νέα Άθηναική ήθογραφία της οποίας ή επιτυχία είναι γε- γονός.

ΕΚΑΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ—

ΠΕΠΤΗΝ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΛΑ-Ι-ΚΑΙ

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ

Άρ. τηλ. 23.727

Ι. ΧΡΕΙΣΜΑΛΛΗΣ

Οί σύγχρονοι μεγάλοι άνδρες

Μιά περιπετειώδεις σταδιοδρομία

Φραγκλίνος-Ντελάνο Ρουζβελτ

Α ΠΕΙΡΑ πράγματα έχουν γρα- φή για την πολυσύνθετη φυσι- ογνωμία του Προέδρου των Ήνωμένων Πολιτειών της Ά- μερικής Φραγκλίνου — Ντε- λάνο Ρουζβελτ, ή Ισχυρά προσωπικότης του όποιου παίζει έ- ξαιρετικά σπουδαίο ρόλο στην πο- λυτάραχη εποχή μας. Την καλλίτερη δμως και πιστότερη σκιαγραφία του κ. Ρουζβελτ μās την δίδει ή ίδια ή μητέρα του ανθρώπου που διευθύνει σήμερα τις τύχες της μεγαλύτερης και Ισχυρότερης δημοκρατίας του κόσμου.

Σ' ένα άρθρο της που δημοσιεύθη- κε στον άμερικανικό τύπο, ή ευτυχι- σμένη μητέρα του Άμερικανού Προ- έδρου άποκαλύπτει ότι ώνειρευόταν πάντα να άποκτήση πολλά παιδιά, τουλάχιστον έξη. Αυτό νόμιζε πως θα την έκανε πολύ ευτυχισμένη. Πι- ρά την έπιθυμία της, όμως, ή κυρία Ρουζβελτ δεν απέκτησε παρά μόνον ένα παιδί, τον Φραγκλίνο—Ντελάνο, που κι' αυτό γεννήθηκε άδύνατο και καχεκτικό.

Και ή φροντίδα της άνατροφής του παιδιού αυτού, όπως λέγει ή ί- δια ή μητέρα του, έστοίχισε στην κυ- ρία Ρουζβελτ τόσους κόπους και τό- σες συγκινήσεις, όσες δεν θα χρεια- ζόταν για τα παιδιά ενός δ' οκλήρου σχολείου. Έφθανε κυριολεκτικά μέ- χρι σχολαστικότητος και μέχρι ύ- περβολής. Δεν τον έγκατέλειψε ούτε για μία στιγμή, ως ότου έγινε τριών χρόνων. Φρόντιζε μόνη της για όλα. Άπολύμεινε και ζύγιζε την τροφή του, άπολύμεινε τον κρεβάτάκι του και δεν επέτρεπε σε κανέναν να μπή στο δωμάτιό του, από φόβο μήπως μολυνθί ή άτμόσφαιρα που θ' άνέ- πνεε το μικρό παιδί.

Μόλις σε ηλικία τεσσάρων χρόνων ο μικρός Φραγκλίνος άρχισε να τρώη ψίχα ψωμιού, τσάι με κρέμα και μέλι και γλυκά, που τα παρε- σκεύαζε πάντα ή ίδια ή μητέρα του. Όλα αυτά ήταν άυστηρά ζυγισμέ- να και άπολυμασμένα. Δεν επέτρεπε στο παιδί να παίξη, παρά μόνο σ' έ- να μικρό ειδικό κηπάκο του σπιτιού, που οι κηπουροί τον καθάριζαν κάθε πρωί, υπό την άυστηρά επίβλεψη της κυρίας Ρουζβελτ. Η άμμος του κήπου και τα παιχνίδια του παιδιού άπελυμαίνοντο κάθε μέρα!

Ο μικρός Ρουζβελτ δεν πήγε στο σχολείο, γιατί ή μητέρα του φοβό- ταν μήπως κολλήση καμιά άρρώ- στεια. Όταν έγινε πέντε χρόνων, του πήραν δασκάλους στο σπίτι που ή κυρία Ρουζβελτ τους ύπεχρέωνε να... φορούν λευκές καθαρές μπλου- ζες σαν γιατροί! Ένας μάλιστα κα- θηγητής, για να σατυρίση την σχο- λαστική μητέρα, παρουσιάσθηκε κά- ποια μέρα, για να κάμη το μάθημα του μικρού, φορώντας χειρουργικά γάντια και άντισυπτική μάσκα!

Η κυρία Ρουζβελτ δεν πήγε στο θέατρο άφ' ότου γεννήθηκε ο Φραγ- κλίνος, παρά μόνο όταν αυτός έγινε έφτά χρόνων. Όστόσο δεν έννοούσε να τον άφιση μόνο, ούτε το βράδυ. Ός τα δέκα πέντε του χρόνια, ο Φραγκλίνος δεν γνώρισε το έσωτε- ρικό του σχολείου. Έπαιρνε μαθή- ματα στο σπίτι. Τόση δέ ήταν ή λα- χτάρα της κυρίας Ρουζβελτ για την υγεία του άγαπημένου παιδιού της, ώστε ο τότε Πρόεδρος των Ήνωμέ- νων Πολιτειών Κλέβελαντ, που ήταν οίκογενειακός φίλος, της έλεγε πως όταν ο μικρός Φραγκλίνος θα μεγα- λωνε, εκείνη δεν θα τον άφινε να γί- νη βουλευτής, από φόβο μήπως οί

Ο κ. Ρουζβελτ.

συνάδελφοί του του κολλήσουν συ- νάχη.

Όστόσο, παρ' όλη αυτή την αό- στηρή επίβλεψη, ο Φραγκλίνος έπα- νεστάτησε μόλις πρωτοπήγε στο σχολείο και απέκτησε κάποιο φίλο, τον μοναδικό παιδικό του φίλο. Την εποχή εκείνη οι Ήνωμένες Πολιτείες εύρισκοντο σε πόλεμο με τους Ισπα- νούς κατακτητές. Ο μικρός λοιπόν Φραγκλίνος τσάκασε με τον φίλο του και πληροφορήσε την μητέρα του μ' ένα σύντομο σημείωμα ότι πήγαινε να λάβη μέρος στον πόλεμο κατά των Ισπανών!

Η κυρία Ρουζβελτ πήγε να τρελ- λαθή από την άγωνία. Είδοποίηθη- καν άμέσως όλες οι άστυνομίες να συλλάβουν τον μικρό φυγάδα και να τον οδηγήσουν στο σπίτι του. Μάλι- στα ή κυρία Ρουζβελτ προεκήρυξε άμοιβή 20.000 δολλαρίων για όποιον θα συνέλαμβανε τον... φυγάδα!

Μόλις μετά έπτά μέρες ή κ. Ρου- ζβελτ είδοποιήθηκε από το στρατι- ωτικό νοσοκομείο του Μπότον πως

ο νεαρός Ρουζβελτ βρισκόταν εκεί άρρωστος υπό το ψευδώνυμο Τζών Φραγκλίν.

Ο Φραγκλίνος δεν δέχθηκε να έπι- στρέψη στο σπίτι του, παρά μόνον όταν απέσπασε από την μητέρα του την ύπόσχεση πως θα του επέτρεπε να παρακολουθήση μαθήματα στο Πανεπιστήμιο.

Έπειτα από δυο χρόνια, ή κυρία Ρουζβελτ δοκίμαζε ακόμα μία Ισχυ- ρά συγκίνηση. Ο άνήσυχος Ρουζ- βελτ εξαφανίσθηκε πάλι για όχτώ μέρες. Φοιτούσε τότε στο Πανεπι- στήμιο του Χόβαρτ. Ήταν ή εποχή που οι Άγγλοι βρισκόταν σε πόλε- μα με τους Μπόερς. Κάποια μέρα, λοιπόν, ο Ρουζβελτ, σ' ένα λόγο του στο Πανεπιστήμιο κατεφέρθηκε κα- τὰ των Άγγλων. Οι Άγγλοι συνά- δελφοί του έξηγέρθησαν, τον «κα- ταχείρισαν» και τον έστειλαν ν' ά- ναπαυθί όχτώ μέρες σ' ένα νοσοκο- μείο.

Σε ηλικία είκοσι χρόνων έλαβε το δίπλωμά του, παντρεύτηκε την έ- ξαδέλφη του Άλλα Έλεάνορ και διωρίστηκε διευθυντής σε μία άτσιολογική εταιρία. Έν τούτοις, σε ηλικία 25 χρόνων κατελήφθη από το μικρόβιο της πολιτικής που είχε κληρονομήσει από τον θεό του Θε-όδωρο Ρουζβελτ, τον μεγάλο Πρόε-δρο των Ήνωμένων Πολιτειών.

Έγκατέλειψε λοιπόν τη θέση του και εξέθεσε ύποψηφιότητα γερουσι- αστού του δημοκρατικού κόμματος, του όποιου ήγείτο ο Ουίλσον. Έπέ- τυχε με καταπληκτική πλειοψηφία και ο Ουίλσον τον έκαμε ύφυπουρ- γό των Ναυτικών. Οι συμπολίται του τον ώνόμαζαν ο «Καβαλλάρης Ρουζβελτ», γιατί στις προσκλογικές του περιόδεις πήγαινε πάντα κα-βάλλα.

Μετά τον θάνατον του Ουίλσονος, ο Ρουζβελτ θέλησε να συνεχίση το φιλειρηνικό έργο εκείνου και υπέ- βαλε ύποψηφιότητα για το αξίωμα του Προέδρου των Ήνωμένων Πολι-τειών. Οι συμπατριώται του όμως που είχαν έξεγερθή κατά της πολι-τικής του Ουίλσονος, τον κατεψηφι-σαν άγρίως. Ο Ρουζβελτ έγκατέ- λειψε την πολιτική και ανέλαβε την διοίκηση κάποιας άσφαλιστικής έ-ταιρίας.

Όταν έξερράγη ή φοβερά οίκονο-μική κρίσις του 1928, ο Ρουζβελτ, πεισθείς από τους φίλους του, εξέθε-σε ύποψηφιότητα.

Και σήμερα, στις τόσο δύσκο- λες περιστάσεις που διέρχεται ο κό-σμος, ή ήρεμη, εθνεική, μά γεμάτη θέληση κι' άποφασιστικότητα φυσι-ογνωμία του Φραγκλίνου — Ντελάνο Ρουζβελτ, άποτελεί μια από τις με-γάλες έλπίδες της ανθρωπότητος.

ΤΑ ΔΥΟ ΧΑΣΤΟΥΚΙΑ

Πρόσωπα:

ΖΩΡΖ (σύζυγος της Ανριέττας).
ΑΝΡΙΕΤΤΑ (σύζυγος του Ζωρζ).
ΡΑΒΑΛ (οικογενειακός φίλος).

(Η σκηνή στὸ ἀριστοκρατικὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἀνριέττας. Στὸ γειτονικὸ δωμάτιο μιὰ παρέα ἀπὸ πέντε ἄτομα παίζει χαρτιά χωρὶς νὰ φαίνεται. Ἐνῶ ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Ζωρζ ποὺ συζητᾷ μετὰ τὴν γυναῖκα του πάνω στὰ χαρτιά, παρουσιάζεται στὸ σαλόνι ὁ Ραβάλ. Στέκεται στὴν πόρτα καὶ μετὰ χειρονομίες καλεῖ κάποιον πρόσωπο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ γειτονικὸ δωμάτιο. Τὸ πρόσωπο ὅμως ποὺ ὁ Ραβάλ προσκαλεῖ, δὲν ἐμφανίζεται καὶ οἱ χειρονομίες του γίνονται ὁλοένα πιὸ νευρικές. Στὸ τέλος μπαίνει μέσα ἡ Ἀνριέττα, κατακόκκινη ἀπὸ θυμὸ).

ΑΝΡΙΕΤΤΑ (στὸν Ραβάλ, σὰ τὸν ἔντονο): Μὰ δὲν μοῦ λέτε, τρελλασθήκατε; Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ κάνετε; Μισὴ ὥρα τώρα στέκεσθε αὐτοῦ καὶ μοῦ κάνετε νοήματα, ριχνοντάς μου ἀπειλητικὲς ματιές. Ἄν σὰς ἔβλεπε ὁ ἀντρας μου! Νά!... Ὁ Λουκιανὸς σὰς ἀντελήφθη. Εὐτυχῶς ποὺ ἐκεῖνος ἔχει ἀπορροφηθῇ ὁλόκληρα ἀπὸ τὸ παγινίδι.

ΡΑΒΑΛ: Ἐσεῖς φταίτε. Μποροῦσατε νὰ ἔλθετε μόλις σὰς φώναξα.

ΑΝΡΙΕΤΤΑ (μετὰ πείσμα): Μπα! Καὶ δὲν μοῦ λέτε ἀπὸ πότε ἀρχίσατε νὰ μοῦ δίνετε διαταγές;

ΡΑΒΑΛ: Τότε, γιατί ἤλθατε, ἀφοῦ νομίζετε ὅτι δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σὰς φωνάξω;

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Ἦλθα, ἀπλούστατα, γιὰ νὰ σὰς πῶ πῶς πρέπει νὰ παύσῃ ἐπὶ τέλους αὐτὴ ἡ κωμωδία.

ΡΑΒΑΛ: Ὡραία! Γιὰ τὸν ἴδιο ἀλλοστε σκοπὸ σὰς ἐφώνησα κι' ἐγώ. Πρέπει νὰ δοθῇ ἕνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεση. Τὸ πρῶγμα παραγίνηκε. Ἡ στάση σας δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου. Μὰ καθόλου! Ἡ συμπεριφορὰ σας εἶναι ἀπρεπὴς καὶ σκανδαλώδης. Ὅριστε! Ἀπόψε εἰσθε ντυμένη κατὰ τρόπον ἐλεεινόν.

Ἐχετε ἕνα φοβερό ντεκολτέ. Ντρέπομαι γιὰ λογαριασμό σου. Ἐπειτα ρίχνετε στοὺς ἄλλους ἄνδρες κάτι βλέμματα... Θεέ μου! Τόσο λάγνα, τόσο προκλητικά...

ΑΝΡΙΕΤΤΑ (μετὰ θυμὸ): Οἱ φίλοι μου δὲν ἔχουν διόλου τὴν ἴδια γνώμη μετὰ τὴ δικιά σας γιὰ τὸ ντύσιμό μου. (Σὲ ἔντονο ὄφρος): Ὑστερα, στὸ κάτω-κάτω, σὰς ἀπαγορεύω νὰ μοῦ κάνετε παρατηρήσεις. Ὅριστε μας τώρα! Μιλᾶτε σὰν νὰ εἴσθε ἐραστής μου!

ΡΑΒΑΛ: Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν εἶμαι!

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Ἐγώ, ὅμως, δὲν λυποῦμαι καθόλου. Μὰ καθόλου! Ἀκούτε!

ΡΑΒΑΛ: Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν

τοῦ διασήμου θεατρικοῦ

ξέρετε τί λέτε. Ἄν εἶπα πῶς λυποῦμαι, τὸ εἶπα γιὰτὶ ἔχω ὅλες τὶς σκοτούρες τοῦ ἐραστοῦ, χωρὶς ν' ἀπολαμβάνω τίποτε. Εὐτυχῶς ποὺ αὐτὸ θὰ τελειώσῃ. Ἐπειτα ἀπὸ σαράντα ὀκτὼ ὥρες αὐτὸ θάξῃ πάρει τέλος.

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Μὰ γιὰ ποιὸ πρᾶγμα μιλάτε;

ΡΑΒΑΛ: Γι' αὐτό.

ΑΝΡΙΕΤΤΑ (μ' ἀπορία καὶ νευρικήτητα): Μὰ ποῖο «αὐτό» ἐπὶ τέλους;

ΡΑΒΑΛ: Νά: Θὰ εἶμαι ἐραστής σας!

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Μπα!... ὥστε σοβαρολογεῖτε λοιπόν; (Κοροϊδευτικά): Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια! Πρῶτα σ' ἐμένα αὐτὸ θὰ κάμῃ μεγάλη ἐντί-

Ἡ Ἀνριέττα τρὸς ἔδωκε ξαπνικὰ ἕνα χαστούκι.

πωση, ἂν τὸ ἐπιτύχετε.

ΡΑΒΑΛ: Λίγο μ' ἐνδιαφέρει ἂν αὐτὸ θὰ σὰς κάμῃ ἐντύπωση ἢ ὄχι. Ὡστόσο, ἐκεῖνο ποὺ ξέρω, εἶναι πῶς αὐτὴ ἡ κατάσταση δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Διάβωλε! Δὲν φαντάζομαι βέβαια νὰ νομίζετε πῶς ἕνας ἄνδρας μπορεῖ ν' ἀγαπᾷ ἐπ' ἀπειρον μιὰ γυναῖκα ἀπὸ... μακριά; Στὸ κάτω-κάτω, ὅταν μιὰ γυναῖκα δέχεται ἀπὸ ἕναν ἄνδρα νὰ τὴν ἀγαπᾷ, πρέπει στὸ τέλος νὰ τὸν ἀνταμειψῇ.

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Γιὰ σταθῇ! Μοῦ φαίνεται πῶς πήρατε μεγάλη φόρα. Ἐγὼ τοῦλάχιστον ποτὲ δὲν σὰς ἔδωσα τὸ δικαίωμα νὰ με ἀγαπᾷτε.

ΡΑΒΑΛ: Μπα!... Ὡστε ἔτσι; Τότε, γιατί ἐπὶ τρεῖς ὀλόκληρους μῆνες δεχόσαστε τὰ δῶρά μου;

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Θέλετε νὰ πῆτε τὰ λουλούδια ποὺ μοῦ στέλνατε;

ΡΑΒΑΛ: Ὁλαί! Τὰ λουλούδια, τὰ φρούτα, τὰ φρέσκα λαχανικά... ποὺ σὰς ἔστελνα ἀπὸ τὸ περιθώριό μου.

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Ἐγὼ ὅλα αὐτὰ τὰ λέω λουλούδια...

ΡΑΒΑΛ: Ἐτσώ!... Ἀς τὰ ποῦμε λουλούδια, ἀφοῦ γιὰ σὰς δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ μῆδ' ἑνὸς κατὰ

συγγραφῆς ΣΙΑΣΑ ΓΚΙΤΡΥ

κι' ἐνὸς κρίνου. Ὡστόσο, δὲν ἔτρωγα ποτὲ φρέσκα αὐγά, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὰ στέλνω σὲ σὰς. Κι' ὅταν ἕνας ἄνδρας στερηθῇ καὶ τὸ φρέσκο του αὐγὸ γιὰ μιὰ γυναῖκα...

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Ὡστε, σὰν νὰ λέμε, λυπᾶσθε λίγα φρέσκα αὐγά ποὺ μοῦ στέλνατε;

ΡΑΒΑΛ: Ὁχι... Δὲν τὰ λυπᾶμαι! Μάλιστα αὐριο τὸ πρῶ... θὰ σὰς στείλω κι' ἄλλα δώδεκα φρεσκότα... Σὰς τὰ θύμηση ὅμως, γιατί εἰσθε μιὰ μεγάλη ὑποκρίτρια... ἀφοῦ φτάσατε στὸ σημεῖο νὰ μοῦ πῆτε πῶς ποτὲ δὲν μοῦ δώσατε τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἀγαπᾷ, τὴ στιγμή ποὺ ἐσεῖς ἀκριβῶς μ' ἐνθαρρύνετε...

ΑΝΡΙΕΤΤΑ (ἐκπληκτικῶς): Ἐγὼ σὰς ἐνεθάρρυνα;

ΡΑΒΑΛ: Μάλιστα, ἐσεῖς! Ἐσχάτε πῶς ὅταν σὰς κρατοῦσα τὸ χέρι μέσα στὸ δικό μου, ἐσεῖς δὲν τὸ τραβούσατε;

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Ἀφοῦ μοῦ τὸ ἐσφίγγατε;

ΡΑΒΑΛ: Κι' ὅταν, καθόμαστα πλάι-πλάι στὸ τραπέζι, γιατί ἀφίνατε τὸ πόδι σας ν' ἀγγίξῃ τὸ δικό μου;

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Μήπως μποροῦσα νὰ κάμω κι' ἄλλοις; Τί θέλατε; Νὰ σταυρώσω τὰ πόδια μου πάνω στὴν καρέκλα, ὅταν ἐσεῖς ἐβγάζατε τὸ παπούτσι σας, γιὰ νὰ μπορήτε νὰ με κεντᾶτε μετὰ τὰ δάχτυλά τοῦ ποδίου σας; Ὡστόσο, αὐτὸ δὲν μοῦ ἄρεσε διόλου. Μὰ διόλου! Νομίζετε πῶς μ' εὐχαριστοῦσε νὰ με γαργαλάτε στὰ πόδια κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι; Μὰ τί θέλατε νὰ κάμω; Δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ σὰς κλωτσᾶω δι' ἀρκῶς.

ΡΑΒΑΛ: Καὶ γιὰ τὰ φιλιά σας, τί λέτε; Θυμᾶστε κάποτε μέσα σ' ἕνα ταξί; Ἐνα φιλium σας κράτησε εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας!

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Βλέπετε πῶς δὲν ξέρετε τί λέτε; Ἐγὼ ποτὲ μοῦ δὲν σὰς φιλοῦσα! Ἐσεῖς μετεφίλησατε. Ὡστόσο, δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ κάνω καὶ πόλεμο γιὰ νὰ σὰς βάλω σὲ τάξη! Δεχόμουν τὰ φιλιά σας, ὅπως δεχόμουν τὰ αὐγά καὶ τὰ λαχανικά σας... Ὅσο γιὰ κείνο τὸ ἀτέλειωτο φιλί τοῦ αὐτοκινήτου, σὰς ἀφίσα ἐπιτηδὲς γιὰ νὰ δοκιμάσω τὴν ἀντοχή σας... Καὶ γιὰ νὰ εἶμαι εὐλκρινής, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὰ κατὰφέρατε ἀρκετὰ καλά.

ΡΑΒΑΛ: Λοιπόν;... Λοιπόν, λοιπόν;

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Τί λοιπόν;

ΡΑΒΑΛ (ἀποφασιστικά): Γιὰτὶ δὲν δέχεσθε τότε νὰ ρηθῇ σπῆτι μου;

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Γιατί... ἀπλούστατα... ποτὲ δὲν μοῦ τὸ ζητήσατε αὐτό. Ἀπόψε μόνο, γιὰ πρώτη φορὰ μοῦ μιλῆσατε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα... Κι' αὐτό, ἐπειδὴ πέτυχα χαριεντιζομένη μετὰ τὸν ἕνα καὶ μετὰ τὸν ἄλλον νὰ σὰς κάμω νὰ ζηλέψετε. Ἐγὼ βέβαια δὲν

μποροῦσα νὰ σὰς ζητήσω αὐτὸ τὸ πρῶγμα.

ΡΑΒΑΛ (μετὰ ἀπελπισία): Τί βλάκας ποὺ ἤμουνα ἴσαμε τώρα! Καὶ πόσο καιρὸ χάσαμε ἀδικαί! Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἔστω καὶ ἀργά, τὸ πρῶγμα διορθώνεται...

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Φίλε μου, τώρα εἶναι ἀργά! Ζητήστε καμμιὰν ἄλλην...

ΡΑΒΑΛ: Τί λέτε ἐκεῖ; Νὰ ζητήσω μιὰν ἄλλην φίλη, τὴν στιγμή ποὺ λατρεύω ἐσὰς. (Παρακλητικά): Δὲν πιστεύω νὰ σοβαρολογήτε, Ἀνριέττα. Αὐριο σὶς πέντε θὰ σὰς περιμένω στὸ σπῆτι μου.

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Οὔτε νὰ ἐπιμένετε, οὔτε νὰ με περιμένετε. Δὲν πρόκειται νὰ ἔλθω.

ΡΑΒΑΛ (προκλητικά): Ἀνριέττα! Μὴν ἀρνῆσθε! Θὰ με κάμετε νὰ παραφερθῶ. Καὶ ξέρετε καλά, πῶς ὅταν παραφέρωμαι, χαστουκίζω!

ΑΝΡΙΕΤΤΑ (εἰρωνικά): Θάθελα πολὺ νὰ σὰς ἔβλεπα σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση.

(Ὁ Ραβάλ δὲν χάνει καιρὸ. Δίδει στὴν Ἀνριέττα ἕνα πολὺ δυνατό χαστούκι. Ὁ σύζυγος ποὺ παίζει χαρτιά, ἀκούει τὸ χτύπημα κι' ἐμφανίζεται στὴν πόρτα, ἐνῶ ὁ Ραβάλ ποὺ τὸν ἀντιλαμβάνεται ἐγκαίρως, φέρνει τὸ χέρι του στὸ μάγουλό του ὡς ἂν αὐτὸς νὰ δέχτηκε τὸ χτύπημα).

ΖΩΡΖ (ὁ σύζυγος τῆς Ἀνριέττας. Μετὰ ἡρεμίαν στὴν Ἀνριέττα): Ἀπὸ ὅ,τι βλέπω, φαίνεται πῶς χαστουκίσατε τὸν Ραβάλ. Ὡρισμένως θὰ παρέλεψε τὸν ὀφειλόμενο σεβασμὸ. Αὐτὰ τραβᾷ κανεῖς, ὅταν ἔχη ὁμορφὴν γυναῖκα! (Συμπερασματικά): Ὡστόσο, καλλίτερα αὐτὲς οἱ σκοτούρες, παρά μιὰ γυναῖκα ἀσχημη. Μὰ δὲν μοῦ λές; Ἡ προσβολὴ ἦταν πρᾶγματι σοβαρὴ, Ἀνριέττα; Ἀξιζε νὰ τὸν χαστουκίσω;

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Ἐσὺ μοῦ φαίνεται πῶς τὸ παίρνεις τὸ πρῶγμα στὸ ἀστεῖο!

ΖΩΡΖ (πρὸς τὴν γυναῖκα του): Καθόλου. Ὡστόσο, δὲν φαντάζομαι νὰ θέλῃς νὰ τὸν ἀρχίσω κι' ἐγὼ στὰ χαστουκία μετὰ τὴ σειρά μου; Ἀλλοστε τὸ χαστούκι ποὺ τοῦ ἔδωσα, ἱκανοποιεῖ τὴν τιμὴ μου... (Ἡ Ἀνριέττα καὶ ὁ Ραβάλ τὸν κυττάζουν σὰν χαῖροι). Μὴ με κυττάτε ἔτσι! Ξέρω τί λέω. (Πρὸς τὸν Ραβάλ): Μὴ νομίζεις πῶς δὲν πρόσεξα πῶς ἀπὸ καιρὸ πολιορκεῖς τὴν γυναῖκά μου... Προχθὲς ἀκόμη σὲ τσάκωσα νὰ μοῦ πατᾶς τὸ πόδι, νομίζοντας πῶς εἶναι τὸ δικό της. Ἀλλὰ εἶμαι πολιτισμένος ἄνθρωπος καὶ ἤθελα προηγουμένως νὰ ἐξακριβώσω μήπως οἱ ὑποψίες μου ἦσαν ἀδίκες. Ἀλλὰ ἂς ἀφίσουμε αὐτὸ κι' ἂς ἐλθουμε στὸ ἐπεισόδιο. (Πρὸς τὴν γυναι-

κά του): Θὰ σὲ πρόσβαλε βέβαια, γιὰ νὰ τὸν χτυπήσης...

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Φυσικά!

ΖΩΡΖ: Ὡραία!

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Τί σημαίνει πάλι αὐτὸ τὸ «ὥραία»;

ΖΩΡΖ: Σημαίνει πῶς σὲ πιστεύω μὲν, ἀλλὰ δὲν ἐπιδοκιμάζω καὶ τὴ συμπεριφορὰ σου. Ὁ κ. Ραβάλ εἶναι ὁπωσδήποτε ἄνθρωπος μετὰ καλοὺς τρόπους καὶ ἡ προσβολὴ ποὺ θὰ σοῦ ἔκαμε δὲν μπορεῖ νὰ νῆται τόσο βαρεῖα, ὥστε νὰ ἀξίξῃ χαστούκιο. Ἀπλῶς θὰ σοῦ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμό του. Ἐσὺ τὸν παρεξηγήσατε. Ἴσως νὰ νόμιζες πῶς θὰ προσπαθοῦσε νὰ σὲ φιλήσῃ καὶ τὸν χαστουκίσατε. Δὲν εἶναι ἔτσι;

ΑΝΡΙΕΤΤΑ — ΡΑΒΑΛ (συγχρόνως): Ἀκριβῶς.

ΖΩΡΖ (πρὸς τὴν γυναῖκα του): Τὸ πρῶγμα δὲν εἶναι καὶ τόσο σοβαρό. Γιὰ μιὰ στιγμή βέβαια, θύμωσα, ἀγανάκτησα καὶ τὸν χτύπησα. Τώρα ὅμως ποὺ ἡρέμησα, χωρὶς ἄλλο θὰ λυπάσαι γιὰ τὴν συμπεριφορὰ σου. Ἐπομένως πρέπει νὰ τοῦ πῆς πῶς λυπᾶσαι γιὰτὶ τὸν χτύπησα.

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Ἀ!... Αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ. Αὐτὸ ἔλεπε τώρα νὰ τοῦ ζητήσω καὶ συγγνώμην!

ΡΑΒΑΛ: Οὔτε ἐγὼ δὲν τὸ δέχομαι αὐτό. Δὲν με ἱκανοποιεῖ αὐτό. Ἐφ' ὅσον ἕνα χαστούκι, πρέπει νὰ δώσω ἄλλο ἕνα.

ΖΩΡΖ: Ὁχι βέβαια σὲ μένα. Δὲν ἤμουνα ἐγὼ ποὺ σὲ χτύπησα.

ΡΑΒΑΛ: Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο. Θὰ προτιμοῦσα βέβαια νὰ τὸ δώσω στὴν κυρία.

ΑΝΡΙΕΤΤΑ: Μοῦ φαίνεται πῶς καὶ οἱ δύο σας δὲν εἶστε στὰ καλά σας!

ΖΩΡΖ: Ἀκου, ἀγάπη μου, ὁ Ραβάλ ἔχει δίκιο: Τοῦ ἔδωκα ἕνα χαστούκι χωρὶς λόγο. Φυσικὸ εἶναι νὰ θέλῃ νὰ σὲ ἐπιστρέψῃ. Λοιπόν. Τί νὰ κάνωμε, πρέπει νὰ τὸ δεχθοῦμε. Ἐλπίζω ἄλλωστε πῶς δὲν θὰ σὲ χτυπήσῃ δυνατό. (Πρὸς τὸν Ραβάλ): Ὁχι πολὺ δυνατό!

(Ὁ Ζωρζ ἀπομακρύνεται καὶ τοὺς γυρίζει τὴν πλάτη. Ὁ Ραβάλ προχωρεῖ καί, ἡ Ἀνριέττα τοῦ δίνει ξαφνικά ἕνα δυνατό χαστούκι).

ΖΩΡΖ (γυρίζοντας καὶ πλησιάζοντας τὴν γυναῖκα του): Ἦταν πολὺ δυνατό;

ΑΝΡΙΕΤΤΑ (ἐνῶ τρίβει στὰ ψέματα τὸ μάγουλό της): Ὁχι. Περισσότερο κρότο ἔκαμε, παρά κακό.

ΖΩΡΖ: Καὶ τώρα, ἔλατε! Δώστε τὰ χέρια! Ἐξωφλήσατε! Δὲν πρέπει νὰ χωρίσετε κακιωμένοι!

ΑΝΡΙΕΤΤΑ (πλησιάζοντας τὸν Ραβάλ, τοῦ δίνει τὸ χέρι καὶ συγχρόνως τοῦ ψιθυρίζει): Αὐριο σὶς πέντε νὰ με περιμένετε.

ΡΑΒΑΛ: Σὰς λατρεύω!

ΖΩΡΖ (πλησιάζοντας): Ὡραία! Πᾶμε τώρα νὰ παίξωμε μιὰ παρτίδα κοὐν-κάν οἱ τρεῖς μας. (Πρὸς τὸν Ραβάλ): Μὰ μιὰ συμφωνία ὅμως! Νὰ μὴ μοῦ πατᾶς τὸ πόδι, γιατί, μὰ τὸν Θεό, θὰ σοῦ δώσω ἕνα χαστούκιο αὐτὴ τὴ φορὰ ἐγώ!

ΣΙΑΣΑ ΓΚΙΤΡΥ

Ἐνα αἰσθηματικὸ διηγηματάκι

Ἡ ἀγάπη της δὲν ἔσβυσε
Τοῦ ΖΑΝ ΒΑΛΜΥ

ΠΡΩΤΑ-πρῶτα, ὀφείλω νὰ σὰς πῶ ὅτι ἡ ἱστορία μου ἀρχίζει ὅπως τὸ κοινότερο ἐρωτικὸ ρομάντζο. Εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς συναντήσεώς μας, μοῦ ἄρεσε, τοῦ ἄρεσα, δώσαμε ὁρκοὺς αἰώνιας ἀγάπης... Γιατί, λοιπόν, νὰ γίνῃ κατόπιν ἕνα βλακῶδες καὶ ἡλίθιο ἐπεισόδιο καὶ νὰ σπάσῃ τὸν ὁμορφὸ δεσμὸ ποὺ μᾶς ἔκανε καὶ τοὺς δύο τόσο εὐτυχισμένους;

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ σκάλιζα τὸ

Ἐδῶσα στὸν Ροζέ τὰ χεῖλιά μου.

συρτάρι τοῦ Ροζέ, ὅρθωκα μέσα ἕνα μισοτελειωμένο γράμμα του, ποὺ ἀπηυθύνετο σὲ μιὰν ἄλλη. Οἱ λέξεις καὶ οἱ ἐκφράσεις τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ἦταν τόσο ξεκάθαρες, ὥστε νὰ μὴ μοῦ μένῃ ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀπιστία τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ μου. Ἐγὼ ἔξω φρενῶν. Καὶ χωρὶς νὰ χάσω στιγμή, ἔγραψα δύο λέξεις στὸν Ροζέ καὶ τοῦπα νὰ μὴ ξανάρθῃ στὸ σπῆτι μου, γιατί ὅλα πιά εἶχαν τελειώσει μεταξὺ μας. «Ὅσο γιὰ τὴν ἀφορμὴ τῆς ρήξεως, προσέθετα στὸ γράμμα μου, τὴν μαντεύετε πολὺ καλά, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ἀπαράιτητο νὰ τὴν ἀναφέρω».

Παρ' ὅλο αὐτὸ τὸ γράμμα μου, ὁ Ροζέ ἔβλησε νὰ με συναντήσῃ καὶ νὰ μοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις. Καὶ τίς τρεῖς, ὅμως, φορές, ποὺ ἐπεχείρησε νὰ με πλησιάσῃ, ὑπῆρξε ἀπροσπέλαστη. Τί χρειάζονται, ἔλεγα μέσα μου, οἱ ἐξηγήσεις; Γιὰ νὰ ματώσῃ ἀκόμα περισσότερο ἡ πληγὴ τῆς καρδιάς μου; Ἐξ ἄλλου, γιὰ νὰ μὴ εὐλκρινῇς, φοβόμουν μήπως φανῶ ἀδύνατη καὶ τὸν συγχωρήσω, πρᾶγμα ποὺ ὁ κοριτσιότικος ἐγωισμὸς μου δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ.

Ὑστερα, ἐντελῶς ἀπτόμα, ὁ Ροζέ ἐξηφανίσθη. Ἡ ἀνάμνησή του, ὁ

μως, άλλοι μονοί! Εξακολουθούσε να με βασανίζει. Πολύ γρήγορα, μετά-νοιωσα για τὸ σκληρό μου φέρεσι-μο ἀπέναντί του. Ποιὸς ξέρει, ἔλεγα μέσα μου, μήπως δὲν γελάστηκα! Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν πέσαμε καὶ οἱ δύο μας θύματα μιᾶς φρικτῆς παρε-ξηγήσεως! Ὡ! Τὶ ἐγκλημα φοβερό διέπραξα, μὴ θέλοντας ν' ἀκούσω τις ἐξηγήσεις του! Τὶ ἀπέγινε ἀρά γε ὁ Ροζέ; Ἡ σκέψη ὅτι πιθανὸν ν' αὐτοκτόνησε, μὲ ἀνεστάτωσε.

— — —

Πέρασαν χρόνια. Ἡ πληγὴ τῆς καρδιάς μου ἔκλεισε. Τούλάχιστον, ἔτσι, φανταζόμουν... Κατόπιν τῆς ἐπιμονῆς τοῦ πατέρα μου καὶ τῆς μη-τέρας μου, δέχτηκα νὰ παντρευθῶ ἕναν ἄντρα, πρὸ μεγάλου ἀπὸ μένα στὰ χρόνια, λεπτόν, ὅμως καὶ πολὺ εὐγενικόν, πού τὸν ἐξετίμησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Σιγά-σιγά μάλι-στα, ἄρχισα νὰ τὸν εὐγνώμωνῶ, πού μοῦ ξαναἄρχισε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Δὲν ἄργησα, ὅμως, ν' ἀντιληφθῶ ὅτι ἡ ἡρεμὴ αὐτὴ εὐτυχία, ἡ γαλήνη αὐ-τὴ πού νόμισα ὅτι εἶχα ξαναβρῆ, ἦ-ταν πολὺ εὐθραυστο πρᾶγμα.

Ἦταν οἱ πρώτες μέρες τοῦ περα-σμένου Σεπτεμβρίου. Ἐπέστρεφα ἀπὸ τὴν Κυανὴ Ἀκτὴ, ὅπου μὲ κατέλαβε ἡ κήρυξη τοῦ πολέμου. Ὁ ἄντρας μου, ἀνίσχυος γιὰ τις δουλειές του, μὲ εἶχε ἀφίσει πρὸ δέκα ἡμερῶν, ἐ-πιστρέφας μόνος του στὸ Παρίσι. Ὁ-ταν τὸν ἐξέπρεσ πού μὲ μετέφερε κον-τὰ στὸν ἄντρα μου, στάθμευσε γιὰ λίγα λεπτά στὴ Μασσαλία, εἶδα νὰ μπαίνει μέσα στὸ βαγόνι μου κάποι-ος, πού μύλος τὸν εἶδα, μοῦρθε σὰν λιποθυμία. «Ροζέ!», ψιθύρισα μὲ σθυσμένη φωνή. Ἐκεῖνος ἔκανε μιὰ κίνηση ἐκπλήξεως. Στὸ βλέμμα του διέκρινα μιὰν ἔκφραση θλίψεως, πού μοῦ φάνηκε σὰν ἡ ἀντανάκλαση τῆς δικῆς μου τῆψας.

—Γιατί, μοῦ εἶπε, δὲν θέλησες τό-τε νὰ μ' ἀκούσης;

Καὶ μέσα στὸν διάδρομο τοῦ βα-γονιοῦ, ὅπου καταφύγαμε, γιὰ νὰ μὴ μᾶς βλέπουν τ' ἀδιάκριτα βλέμ-ματα τῶν ἄλλων ταξιδιωτῶν, μοῦ ἐ-ξηγήσε ὅτι ἐκεῖνη ἡ γυναῖκα, πού ἐ-γὼ τὴ νόμισα ὡς ἀντιζήλω μου, ἦ-ταν μιὰ δυστυχισμένη παιδικὴ φίλη του, πού τὴν εἶχαν κλείσει ἀπὸ τὰ δεκάξη χρόνια τῆς σ' ἕνα ψυχια-τρεῖο. Σ' αὐτὴν, λοιπόν, ὁ Ροζέ ἐ-στῆλεν ἐκεῖνα τὰ τρυφερά γράμμα-τα, ἀπὸ ἀπλό οἶκτο.

—Ὡ! Ροζέ! Καὶ γιατί δὲν μοῦ τᾶ-γραψες ὅλα αὐτά;

—Ἡ σκληρότης σου μὲ εἶχε συντρί-ψει ἀπῆντησε. Προτίμησα νὰ φύγω, νὰ πάω πολὺ μακριά. Πῆγα στὶς ἄ-ποικίες. Καὶ ἂν δὲν γινόταν ὁ πόλε-μος, δὲν θὰ με ξανάβλεπε ποτέ.

—Ροζέ, συγχώρεσέ με. Δὲν ἔπαψα οὔτε στιγμή νὰ σ' ἀγαπῶ. Σ' ἀγαπῶ ἀκόμα!

Ἀντὶ ἄλλης ἀπάντησεως, ἐκεῖνος ἐ-δεῖξε τὴ βέρα πού φοροῦσα στὸ δά-χτυλό μου.

Τὴν ἐβγαλα ἀμέσως καὶ τοῦδωσα τὰ χεῖλιά μου.

Κι' ὁ ἄντρας μου; Μπα—δὲν τὸ μαν-τεύετε; Δὲν με ξαναεῖδε πιά πο-τέ!..

ZAN BALLY

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ — Τῶν Σινκλαίρ

12ον (Τελευταῖον)

—Ε ΤΣΙ, ψιθύρισε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο, γλυτώνεις καὶ σὺ ἀπὸ τὴν σκοτοῦρα νὰ ἀνακα-λύψης πού μένει ὁ Τζῶν. Μὰς πληροφοροῦσε μόνος του... Δυστυχισμένο παιδί, κατὰ βά-θος, ἦταν πολὺ καλὸς καὶ ὁπωσ-δήποτε εὐγενικός. Ἄν δὲν μοῦ ἔκα-νε αὐτὸ πού μοῦ ἔκανε, δὲν θάχε κα-νεὶς τίποτε νὰ τὸν μεμφθῇ... Ἡ Ζανὶν ἔστρωσε τὸ τραπέζι, ἀλ-λά τώρα δὲν εἶχε καμμιὰ τους ὄρε-ξη γιὰ φαγητό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27ον

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ
ΣΙΝΚΛΑΙΡ

Ὁ ἐπίλογος τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ὑπῆρξε, ὅπως θὰ ἴδουν οἱ ἀναγνώ-σται παρακάτω, καταπληκτικώτε-ρος ἀπὸ ὅλα μαζὶ τὰ ἀληθινὰ κινη-ματογραφικὰ καὶ ἀπίθανα, κατὰ τὰ φαινόμενα, γεγονότα πού ἀναφέρα-με ὡς τώρα.

Τρεῖς μέρες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ Τζῶν Σινκλαίρ, ὅταν παρουσιάσθηκε στὸ σπίτι τῆς Λούσυ ὁ ἀστυφύλακας Μεσέν, λέ-γοντάς της ὅτι τὴν ἤθελε ὁ ἀστυνό-μος κ. Λαρζάκ, γιατί εἶχε νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ κάτι πού τὴν ἐνδιέφερε ἐξαιρετικὰ.

Ἡ Λούσυ ὑποσχέθηκε νὰ πάη καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας μέρας παρουσιάζονταν στὸ γραφεῖο τοῦ ἀ-στυνομικοῦ.

Ὁ κ. Λαρζάκ τὴν ὑποδέχθηκε γε-λαστός καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ κα-θήσῃ.

—Εἶναι ἀνάγκη, εἶπε, νὰ καθῆσε-τε καὶ γιὰ ἕναν ἄλλον λόγον αὐτὴ τὴν φορά: γιατί ὑπάρχει φόβος νὰ πέσετε χάμω ἀπὸ αὐτὸ πού θὰ ἀκού-σετε.

—Καὶ ἄλλα καταπληκτικὰ πράγ-ματα, λοιπόν;

—Τὰ τελευταῖα... καὶ τὰ πρὶν εὐχά-ριστα. Λοιπόν, ἡ ὑπόθεσί σας ἐπρό-κειτο, ὕστερα ἀπὸ τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Τζῶν Σινκλαίρ, νὰ ἔχη — ἐπι-τρέψτε μοῦ τὸ δέξιμαρον αὐτό — πολὺ εὐχάριστο τέλος... Ὁ μακαρίτης εἶχε μαζὶ του καὶ τὴν διαθήκη του, ἡ ὁποία ἀνοίχθηκε χθὲς στὴν ἄμερι-κανικὴ πρεσβεΐα, ἡ ὁποία καὶ παρε-κάλεσε, διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐ-ξωτερικῶν, νὰ σὰς ἀνακοινώσουμε τὸ περιεχόμενό της.

Ὁ Λαρζάκ ἔσυρε ἕνα συρτάρι καὶ ἐβγάλε ἕνα χαρτί.

—Αὐτὸ ἐδῶ, εἶπε, εἶναι τὸ ἀντί-γραφον τῆς διαθήκης. Ὁ Σινκλαίρ σὰς καθιστᾷ γενικό κληρονόμον του... Ἡ κληρονομία δὲ πού σὰς ἀφίνει φθάνει — ἐλευθέρᾳ παντὸς φόρου — τὰ ὅκτω ἑκατομμύρια δολλάρια!.. Διαβάστε..

ΜΕΓΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΔΕΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
τοῦ ΠΕΤΕΡ ΜΕΛΛΟΝ

Καὶ ἔδωκε στὴν Λούσυ τὸ χαρτί. Ἡ νέα, ὅμως, κατὰχλωμ καὶ τρέμοντας δλόκληρη, ἔσπρωξε πίσω τὸ χαρτί, λέγοντας:

—Ἀρνούμαι νὰ τὴν δεχθῶ..

Ὁ κ. Λαρζάκ τὴν κύτταξε κατὰ-πληκτός.

—Πῶς εἶπατε;

—Ἀρνούμαι νὰ τὴν δεχθῶ. ἔπανε-λαθε ἡ Λούσυ.

—Ἀρνεῖσθε νὰ δεχθῆτε ὅκτω ἑκα-τομμύρια δολλάρια; Ὡ! δὲν τὸ λέ-τε στὰ σοδάρ, αὐτό, δεσπο-ίς...

—Καὶ ἐν τούτοις.

—Ὅχι, δεσποινὶς Ντρεβέ, ἔκανε ὁ Λαρζάκ μὲ ἡρεμία. Δὲν θ' ἄρνηθῆτε. Θὰ δεχθῆτε αὐτὸ πού ἡ τύχη, τὸ πε-πρωμένον, ἡ Θεία Πρόνοια, σὰς προσ-λγτε πέστε το ἐπὶ τέλους, σὰς προσ-φέρει. Ἡ σημερινὴ περίπτωσι δὲν εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὴν περίπτωσι τοῦ περιφήμου ἐκείνου ἑκατομμυρίου. Τώρα πιά, δεχομένη τὰ χρήματα πού σὰς προσφέρονται, δὲν ἔχετε νὰ φοβῆσθε τίποτα. Οὔτε δόλον, οὔτε ὁμοσπουδουλῶν, οὔτε τίποτα. Κανεὶς δὲ περισσότερο ἀπὸ σῶς. Ὁ-στερ' ἀπὸ τὰ ὅσα ὑποφέρατε ἐξ αἰ-τίας του, δὲν θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κληρονομήσῃ τὰ λεπτὰ αὐτά, ἐ-φ' ὅσον, ὁ Σινκλαίρ δὲν ἔχει ἀμέσους κληρονόμους, στενοῦς συγγενεῖς ἡ ἄλλους. Ἡ κληρονομία δὲ αὐτὴ, πι-στέψτε με, δὲν εἶναι διόλου μειωτι-κὴ γιὰ σᾶς: Ἐνας ἀνθρώπος πού σὰς ἀγάπησε πολὺ—αὐτὸ εἶναι βέ-βαιον — θέλει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸ πού σὰς ἔκα-νε. Εἴσθε ὑποχρεωμένη καὶ ἀπὸ σε-βασμὸ πρὸς τὴν μνήμη του, νὰ δε-χθῆτε τὴν ἐπανόρθωσι αὐτὴ. Ἐξε-χῆτε δὲ κίχλας πῶς νὰ χρησιμο-ποιήσετε μέρος τοῦλάχιστον τῆς πε-ριουσίας αὐτῆς. Ὁ ὀίκος ν' Ἀρ-τουάστὸν ὁποῖο ἐργαζόσασταν ἐσεῖς καὶ ἡ φίλη σας Ζανὶν, ἐπτόχυνε. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὸν ἀναλάβετε ἐσεῖς μὲ τὴν Ζανὶν, σῶζοντας ἔτσι καὶ τὴν φίλην σας καὶ τὸ πλῆθος τῶν κορι-τσιῶν πού κέρδιζαν τὸ ψωμί των ἐ-κεῖ μέσα. Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι ἔχε-τε καὶ μιὰ ἀκόμη ὑποχρέωσι νὰ δε-χθῆτε τὴν κληρονομία. Δεχθῆτε τὴν τέλος πάντων γιὰ τοὺς ἄλλους. Καὶ τὰ κάτω-κάτω, ὑπάρχουν μέσα στὸ Παρίσι ἀρκετὰ φιλονθρώπων ἰδρύ-ματα, ἀκορετὰ φτωχὰ σπῖτια γιὰ νὰ βοηθήσετε... Ἀρνεῖσθε λοιπόν, ἀκό-μη;

Ἡ Λούσυ ἔσκυψε τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά ὑπέκυπτε στὸ πεπρωμένον τῆς..

ΤΕΛΟΣ

Διηγήματα τρόμου

Ἡ γέφυρα

τῶν αὐτοκτονούντων

Ε ΧΟΝΤΑΣ τὴν ἐφημερίδα ἀ-νοιγμένη πάνω στὰ γόνατα, ὁ Λιὸ Ρόστερ κύτταξε ἀφηρη-μένα στὸ κενό. Μπροστὰ του περνοῦσαν διάφοροι διαβάτες, ἄλλοι βιαστικοί, ἄλλοι γελαστοί, ἄλλοι μὲ βῆμα ἀργό. Αὐτὸς, ὅμως, δὲν ἐ-βλέπε κανένα. Ὁ νοῦς του τριγύριζε διαρκῶς στὴν παράξενη ἀγγελία πού εἶχε διαβάσει στὴν ἐφημερίδα:

«Ὁ ἐκκεντρικὸς ἑκατομμυριούχος κ. Γκλόουμαν ὑπόσχεται ἀμοιβὴν πεντακοσίων δολλαρίων, εἰς ἐκείνον ὅστις θὰ ἔσπελλε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος τὴν καλλιτέραν πε-ριγραφὴν τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ἐνδυμασίας τοῦ προσεχέως αὐτόχει-ρος τῆς λίμνης τοῦ Ὀντάριο καὶ συγκεκριμένως τῆς γεφύρας τῆς Γκενεσσέ. Ἡ περιγραφή αὐτὴ, ὅμως, δέον νὰ σταλῇ τοῦλάχιστον εἰκοσι τέσσαρας ὥρας πρὸ τῆς αὐτοκτονί-ας. Θὰ ἡδύνατο, ὅμως, νὰ σταλῇ καὶ πρὸ 15 ἡμερῶν».

—Νὰ μιὰ σπουδαία εὐκαιρία γιὰ νὰ κερδίσῃ κανεὶς πεντακόσια δολ-λάρια! συλλογιζόταν ὁ Λιὸ Ρό-στερ. Πῶς, ὅμως, θὰ μπορούσε κα-νεὶς νὰ βρῇ τὸν προσεχῆ αὐτόχειρα; Θάπρεπε νᾶναι προφήτης! Ἰδιοτρο-πίες πού σοῦ ἔχουν, τέλος πάντων, αὐτοὶ οἱ πλοῦσιοι! Ὅχι! Δὲν θά-πρεπε ἡ Πολιτεία νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν δημοσίευσιν τέτοιων ἀγγελιῶν!..

Ὡστόσο, τὸ μυαλὸ τοῦ Ρόστερ δὲν μπορούσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν τυ-ραννικὴ αὐτὴ σκέψη. Κι' ὅλη τὴ νύ-χτα ἔμεινε μὲ τὰ μάτια ὄρθανοίχα. Μπροστὰ στὰ μάτια του πετοῦσε δι-αρκῶς ἕνα χαρτονομίσμα τῶν πεν-τακοσίων δολλαρίων...

Στὸ ἐστιατόριο, ὁ Κοῦπερ, ἕνας φίλος του ποῦτρωγαν πάντα μαζὶ, ὅ-ταν τὸν εἶδε ἔτσι ταραγμένο, θέλησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτία.

Ὁ Λιὸ δὲν ἀπήντησε. Κύτταξε, ὁ-μως, τὸν Κοῦπερ μ' ἕνα σθυσμένο βλέμμα, πού μαρτυροῦσε τρομερὴ κούρασι.

—Ἀρχισαν νὰ τρῶνε τὴ σοῦπά τους. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Λιὸ ἀ-μίλητος, ἔριχνε πλάγιες ματιές στὸν φίλον του.

Κάποια ἀόριστη καὶ συγκεχυμένη σκέψη εἶχε ἀρχίσει νὰ γεννιέται στὸ μυαλὸ του. Καὶ ὅταν ἡ σκέψη αὐτὴ πῆρε πιά μορφή συγκεκριμένην, ὁ δύστυχος Λιὸ τρόμαξε. Μὰ πῶς τοῦρθε, λοιπόν, αὐτὴ ἡ ἰδέα; Τόσο κακοῦργα ἐνοτικὰ ἔκρυβε μέσα του;

— — —

Τώρα πιά, ὁ Λιὸ Ρόστερ εἶχε κυ-ριευθῇ γερά ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ αὐ-τὴ σκέψη. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ μοῖρα τὸν εἶχε δια-λέξει ἐπίτηδες γιὰ νὰ ἐγκλημιᾶσθῃ κατὰ τὸ μόνον φίλον του. Ἐξ ἄλ-λου, ὁ Κοῦπερ φαινόταν κουρασμέ-νος ἀπὸ τὴ ζωὴ. Ἵσως θάταν καλ-λίτερος γι' αὐτὸν νὰ πέσῃ μέσα στὴ λίμνη καὶ νὰ κλείσῃ γιὰ πάντα τὰ μάτια.

Τὸ ἀπόγευμα κάποιου Σαββάτου,

ὁ Λιὸ ρώτησε τὸν Κοῦπερ:

—Ποῦ σκοπεύεις νὰ πᾶς σήμερα;

—Ερχεσαι νὰ πᾶμε στὸ σινεμά;

—Ὅχι, ἀπήντησε ὁ Κοῦπερ, σκυ-θρωπός, ὅπως συνήθως. Θὰ πάω νὰ χαζέψω στὴ γέφυρα τῆς Γκενεσσέ. Εἶναι τόσο ρομαντικὰ ἐκεῖ πέρα..

Στὸ ἀκουσμα τοῦ δνόματος τῆς μοιραίας γεφύρας, ὁ Λιὸ ἀνατρί-χιασε. Ἀφισε τὸν Κοῦπερ βια-στικά καὶ πῆγε στὸ πρῶτο λεωφο-ρεῖο πού βρῆκε μπροστὰ του. Τὸ χέ-ρι του, χαμένο στὴν τσέπη τοῦ σακ-

Εἶδε τὸν Κοῦπερ στήριγμένο στὸ πεζοῦλι τῆς γεφύρας μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς τὴ λίμνη.

κακιοῦ, ἔσφιγγε νευρικὰ τὸ γράμμα πού εἶχε ἔτοιμο ἀπὸ ἕξ μέρες τώρα:

«Κύριε Γκλόουμαν,

«Ὁ προσεχὴς αὐτόχειρ τῆς γεφύ-ρας τῆς Γκενεσσέ θὰ φορῇ καφεῖ ροῦχα, ἀσπρα παπούτσια καὶ μπᾶξ γραβάτα. Τὸ σῶμά του εἶναι ἀδύ-νατο, τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του μελαχρινὸ καὶ τὰ μαλλιά του ξαν-θά. Κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ αὐτοῦ ἔχει μιὰ μαῦρη ἑλκή»..

— — —

Ἀφοῦ ἔριξε τὸ γράμμα στὸ γραμματοκιβώτιο τῆς ἐφημερίδος, ὁ Λιὸ Ρόστερ ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιό του καὶ βυθίστηκε στὴν ἀνάγνωσι ἐ-νὸς ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος.

Ἦθελε, μὲ κάθε τρόπο, νὰ διώξῃ τις μαῦρες ἰδέες πού χοροπηδοῦσαν μέσα στὸ μυαλὸ του σὰν διαβόλοι.

Πέρασαν κόμποσε μέρες. Ὁ Κοῦ-περ ἐξακολουθοῦσε νὰ σέρνῃ τὴν ὀ-θλια ὑπαρξὴ του πάνω στὴ γῆ. Ὁ Λιὸ ἀρχισε ν' ἀδημονεῖ. Ἡ προθε-

Τοῦ Ἀνρὺ Σαμπρόλ

τῶν αὐτοκτονούντων

σμία τῶν δέκα πέντε ἡμερῶν κόν-τευε νὰ λήξῃ. Μὰ δὲν θ' ἀποφάσιζε ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς νὰ γκρεμιστῇ ἀ-πὸ τὴ γέφυρα, ὅπου πῆγαινε, σχεδὸν κάθε βράδυ καὶ ρέμβασε; Ἐνα βρά-δυ πού ὁ Λιὸ εἶχε πῆη κάπως περισ-σότερο, πῆρε τὴ χέρια τοῦ Κοῦπερ μέσα στὰ δικά του κι' ἀρχισε νὰ τοῖ μιλάη γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ:

—Ἐγὼ τὰ πιστεύω ὅσα λένε οἱ παπᾶδες, τοῦ ἀπήντησε ὁ Κοῦπερ. Ἡ ἐπάνω ζωὴ εἶναι χύλιες φορές προ-τιμότερη ἀπὸ τούτην ἐδῶ..

«Ναί, ἀλλὰ δὲν σκέπτεσαι νὰ ξε-κουμπιστῇς», εἶπε μέσα του ὁ Λιὸ.

— — —

Ἐκεῖνο τὸ ἑράδυ, ὁ Κοῦπερ προσ-κάλεσε τὸν Λιὸ νὰ πᾶνε στὸ σινεμά. Παιζόταν μιὰ δακρύβρεχτὴ ταινία, πού ἔκανε ὅλες τις γυναῖκες μυ-τοῦλες νὰ κοκκινίσουν. Ὁ Λιὸ αἰ-σθάνθηκε τὸν Κοῦπερ νὰ τρέμῃ σύγ-κορμος στὸ πλάι του. Ἡ ὑπόθεσι τῆς ταινίας θύμιζε πολὺ τὴ δικὴ του πε-ριπέτεια, τὴ γυναῖκα του πού τὸν ἐγ-κατέλειψε γιὰ κάποιον ἄλλον, τὴν ἀπόπειρά του ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ τὴν τωρινὴν του κατάντια.

—Πᾶμε νὰ πιούμε μιὰ μπίρα; πρό-τεινε ὁ Λιὸ, ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὸν κινηματογράφον.

—Ὅχι, ἀπήντησε ὁ Κοῦπερ. Θὰ πάω μιὰ βόλτα μέχρι τὴ γέφυρα.

—Ἄν θέλῃς, ἔλα καὶ σὺ μαζί.

—Θὰ ἔλθω σὲ λίγο, εἶπε ὁ Λιὸ.

Θὰ πάω μιὰ στιγμή στὸ καφενεῖο γιὰ νὰ συναντήσω κάποιον καὶ ὀ-στερα θάρῶ νὰ σὲ βρῶ.

Μόλις ὁ Κοῦπερ πῆρε τὸν δρόμον τῆς γεφύρας, ὁ Λιὸ ἔτρεξε σ' ἕνα μπάρ καὶ κατέβασε ἀπανάτω πέντε ποτηράκια ρομῆ. Ὑστερα, τράβηξε πρὸς τὴ γέφυρα, μὲ ὕφος δῆθεν ἀμέ-ριμο, ἀλλὰ μὲ τὴ σκέψη τοῦ πολὺ ταραγμένου. Αὐτὴ τὴν φορά, ἦταν βέ-βαιος ὅτι ὅλα θὰ τελειῶναν.

Βρῆκε τὸν Κοῦπερ στήριγμένο στὸ πεζοῦλι τῆς γεφύρας, μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς τὴ λίμνη.

Ἄλλος κανεὶς δὲν βρισκόταν ἐκεῖ τριγύρω. Τὰ πάντα ἦταν ἤσυχα, γα-λήνια, θλιβερά.

—Γιατί ἄργησες; ρώτησε ὁ Κοῦ-περ. Ἦμουν ἔτοιμος νὰ φύγω.

Ὁ Λιὸ ἔκανε πῶς δὲν ἀκούσε.

—Τί ἄμορφη βραδυά, ψιθύρισε.

Κάθισαν στὸ πεζοῦλι καὶ κρέμα-σαν τὰ πόδια τους ἔξω ἀπὸ τὴ γέ-φυρα. Κάποια στιγμή, ὁ Κοῦπερ ἔ-σκυψε καὶ κύτταξε πρὸς τὰ κάτω.

—Ζαλιζέται κανεὶς, ψιθύρισε.

Τὴν ἴδια, ὅμως, στιγμή, ὁ Λιὸ πέ-ρασε τὸ χέρι του πίσω ἀπὸ τὴν πλά-τη τοῦ φίλου του κι' ἔκανε νὰ τὸν ρί-ξῃ στὸ κενόν. Ἀλλ' ὁ Κοῦπερ πρόλα-βε καὶ τὸν ἀρπάξε σφιχτὰ ἀπὸ τὸν γυακῶ. Ὑστερα ἀπὸ δύο στιγμὲς τὸ πεζοῦλι τῆς γεφύρας ἦταν τελείως ἔρημον.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἕνας βαρκάρης βρῆκε τὰ πτώματα τῶν δύο φίλων σφιχταγκασμένους...

ΑΝΡΥ ΣΑΜΠΡΟΛ

'Ανάμεσα στους δυο

Η «Μικρούλα» αναγνώστριά μου συμπαθούσε συγχρόνως δυο νέους, και δεν ήξερε σε ποιόν να δώσει την προτίμησή της. Της συνέστησα να εξετάσει καλά τα αισθήματά της, και να δώσει ένα τέλος στην ψεύτικη αυτή κατάσταση, προτιμώντας ένα από τους δυο. Ο ένας όμως νέος την επρόλαβε και διέκοψε πρώτος τις σχέσεις του. Αυτό ήρκεσε να κάμει την «Μικρούλα» να μη θέλη παρά μόνον αυτόν.

Αγαπητή Μικρούλα,

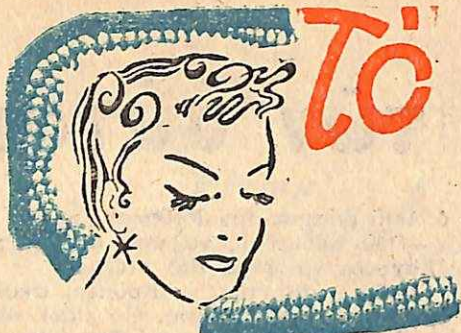
Έγεις, Μικρούλα μου, μία περίεργη και πολύ δύσκολη ψυχολογία και ποτέ να επιβλήθεις στον εαυτόν σου αλκοϊκές κινδυνεύεις να καταστρέψεις την εσύγιά σου καθώς και την ήσυγιά των ανθρώπων που θα σε αγαπήσουν.

Μου φαίνεται ότι είσαι άπλω έρωτευμένη με τον Έρωτα και ότι τον κάθε άνθρωπο που γνωρίζεις τον θεωρείς αντιπρόσωπον Του για ένα χρονικό διάστημα. Μου κάνει κατάπληξη ότι αντιλαμβάνεσαι ότι αγαπας τους ανθρώπους μόνον όταν σ' εγκαταλείψουν.

Πάντως μου φαίνεται ότι προς το παρόν δεν αγαπας κανέναν από τους δυο, αλλά υποφέρεις άπλω διότι εθίγη ή ατομική σου υπερηφάνεια. Μάθε ότι όταν θα αγαπήσεις πραγματικά, θα είσαι τρισευτυχισμένη όταν ο άνθρωπός σου θα είναι κοντά σου, θα φοβάσαι διαρκώς μήν τον χάσεις θα εξαφανισθεί ή ατομικός σου εγωϊσμός και δεν θα βλέπεις στον κόσμο παρά μόνον αυτόν. Οι άλλοι δεν θα σ' ενδιαφέρουν ούτε θα τους προσέχεις. Περίμενε, αή διάζεσαι, το μέλλον είναι δικό σου, και όταν θα έρθει αυτός, δεν θα έχεις αμφιβολίες για τον εαυτό σου ούτε θα έχεις ανάγκη από τις συμβουλές μου. Πάντως αή διάζεσαι, και μη παίρνεις κάθε μικροσυμπάθεια, κάθε καινούριο φλέρτ για ένα πραγματικό αίσθημα, διότι θα υποφέρεις πολύ.

ΔΟΡΑ

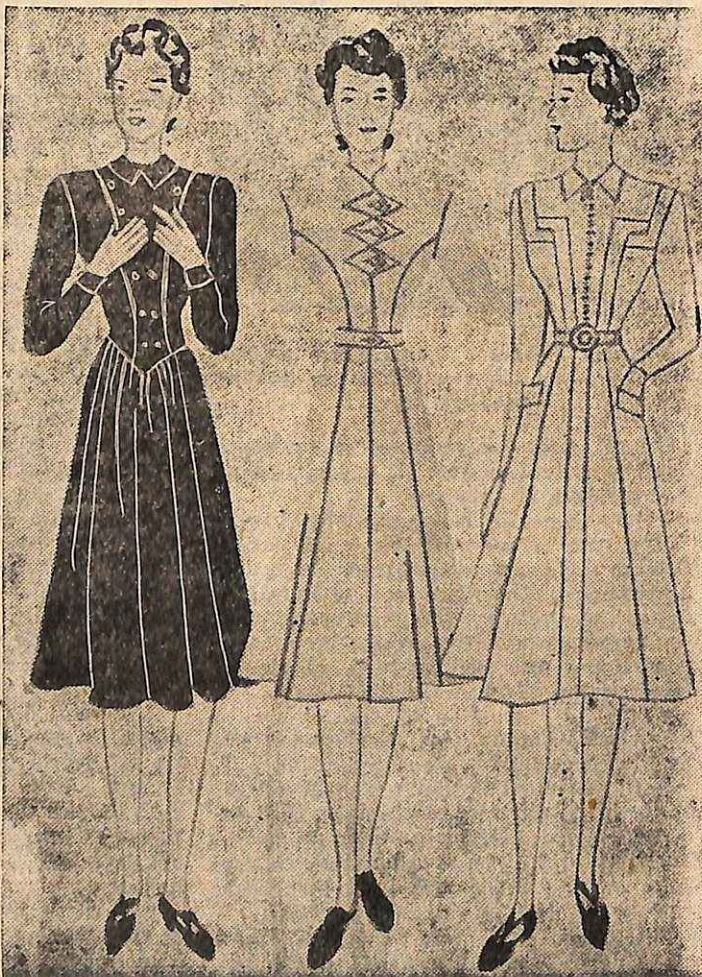
Την προσεχή
έβδομάδα
3 σαλίδες Μόδας
και ένα ωραίο
πλεκτό,

Νεανικά και κομψά
μοντέλα

1) Είς το πρώτον προσέξετε την μακρά γραμμή της μέσης. Η φούστα είναι κομμένη κλός με σούρες εμπρός. Το κορσάκι και τα μανίκια είναι κομμένα στο ίδιο του ύψους και σχηματίζει γελόχο. Γίνεται σε μάλλινο ύφασμα ή σε βελούδο.

2) Το φόρεμα αυτό είναι πολύ απλό. Είναι κατάλληλο για το γραφείο σας. Κόβεται στο ίδιο του ύψους. Τα ντεκούπ του κορσάκι που συνεχίζονται στη φούστα λεπτύνουν πολύ.

3) Το χαριτωμένο αυτό φορεματάκι είναι από ύφασμα σκωτσέζικο. Γίνεται και σε ύφασμα με μικρά καρουδάκια που συντηγίζονται τόσο εφέτος. Τα δυο μπροστινά φύλλα της φούστας κάνουν γκοντέ. Οι τσέπες είναι πολύ εξυπηρετικές για καθημερινή χρήση.

Το ΚΑΡΥΝΕ

Οι νέοι κορσέδες

Για να έχετε την νέα γραμμή απαιτείται νέος κορσές. Υπογραμμίζει τις γραμμές του σώματός σας, λεπτύνει την μέση σας, σηκώνει το στήθος και στρογγυλεύει τους γοφούς.

Ιδιότροπο μοντέλο
διά κυρίας

Ιδιότροπο και πολύ σίχ μοντέλο. Η γαρνιτούρα του είναι πολύ ασυνήθιστη. Μία κορδέλλα από μαύρο μουνάρε είναι τοποθετημένη σε άλλη από ταφτά σικλαμέν φαρδύτερη. Ένα λεπτό μαύρο βέλο το συμπληρώνει.

Της ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Περιμένοντας
τις γιορτές...

Με τα πρώτα κρύα, αβρότητα μας έρχονται στο νοού οι χειμωνιάτικες γιορτές. Ξεπετούν από την μνήμη μας τα όνειρα των εορταζόντων φίλων μας, ή εορτή των Χριστουγέννων, ή Πρωτοχρονιά, Έκτος αυτών, ο χειμώνας είναι η εποχή των γάμων, δεξιώσεων, χορών... Χαρές λοιπόν και πανηγύρια. Είναι η εποχή όπου μας δίδεται ευκαιρία να εξοφλήσουμε τις υποχρεώσεις μας. Στον τόπο μας σε πολλούς επικρατεί η συνήθεια να στέλνουν γλυκά, ή ανθη στους εορταζόντας. Καμμία ποικιλία, καμμία εφευρετικότητα, καμμία πρωτοβουλία. Τα δώρα, σαν δώρα, είναι πάντοτε εύπρόσδεκτα, αλλά την επομένη της εορτής δεν μένει τίποτε από τα δώρα αυτά. Τα γλυκά εξαγορεύονται από τους ξένους, τα ανθη εμαρμάθηκαν. Δεν απομένουν πλέον παρά μαρμαριμένα φύλλα. Τι ελλείψεις ποιήσεως, θα αναφωνήσετε! Μήν αγριεύετε. Προσωπικώς λατρεύω τα ανθη, αλλά τα ελεύθερα ανθη, τα ανθη που τοποθετούνται σε ωραία βάζα με το ατομικό γούστο της νοικοκυράς. Μισώ τις στερεότυπες ανθοδέσμες των ανθρωπείων, τα καλάθια των γάμων που σε λίγες ώρες μέσα εκθέτουν τα μαρμαριμένα ανθη των με τα γεμάνα προς τα κάτω κεφάλια. Πόσον ωραιότερα και χρησιμότερα είναι ως δώρα τα καλλιτεχνικά αντικείμενα! Στοιλίζουν το σπίτι των εορταζόντων ή των νεονύμφων και ενθυμίζουν τον δωρητή με πολλά γρόνια. Έχω σπίτι μου δυο βάζακια, τα οποία μου είχε δώσει στην εορτή μου, από γρόνιων, κάποιος φίλος. Έχεινος δεν ύπάρχει πλέον, το δώρο όμως παραμένει με την γλυκιά ανάμνησή του.

Πολύ θα ήθελα να έπειθα μερικούς αναγνώστες μας να πάρουν την συνήθεια να δωρίζουν αντικείμενα φέροντα την προσωπική σφραγίδα του ατομικού των γούστου, δώρα αμετάβλητα, που θα γαρτοποιούσαν άσφαλως περισσότερο τους φίλους των γαυρί με γαλυτέρα δαπάνη αλλά την συνήθειά μου. Πολλές φορές, όταν μου μένει καιρός διαθέσιμος, μπαίνω πότε στο κατάστημα «Ακρον» επί της οδού Σταδίου, πότε στο «Ιλιον» επί της οδού Έρωτος και περνά λίγη ώρα ευχάριστα. Αν ήμουν σε θέση, θ' αγοράζα κι' από ένα αντικείμενο κάθε φορά. Όμολογώ ότι έχω πάρει αρκετά για μένα και για τις φίλες μου, οι οποίες έμειναν ενθουσιασμένες. Για ωραία δώρα, υπάρχουν τα Καταστήματα «Κρουστάλ» της οδού Αιόλου και το «Ερμείον» της οδού Καλαμιάτου. Ακολουθήσατε λοιπόν την συμβουλή μου για τα δώρα σας και θα δείτε πόσον θα εύχαριστήσετε τους δικούς σας και τους φίλους σας.

Χρήσιμες συμβουλές

Το ξύδι είναι χρησιμώτατο σε κάθε σπίτι

— Όταν σ'ε τσιμπήσει έντομο, βρέξετε το μέρος αυτό με ένα βαμβάκι βουτηγμένο σε ξύδι. Εξοφλογίζει άμεσα το πονεμένο μέρος.

— Σε λιποθυμία. Τρίψτε τους κροτάφους και τα χέρια του πάσχοντος με ξύδι.

— Όταν λούζεσθε, στο τελευταίο νερό του ξεπλύματος προσθέστε τρεις κουταλιές ξύδι. Τα μαλλιά σας θα γίνουν γυαλιστερά και μαλακά σαν μεταξένια.

— Όταν τα χέρια σας είναι λεκεδισμένα με φρούτα, τρίψτε τα με ξύδι.

— Το πράσινο και ρόζ χρώμα των φορεμάτων ζωηρεύει όταν τα βουτάτε μέσα σε ζεστό νερό εις το οποίο έχετε προσθέσει ξύδι. Το κόκκινο χρώμα βέλει κρύο νερό. Από τα μαύρα φορέματα φύγει ή γυαλάδα όταν τα βουρτάσετε με νερό και ξύδι.

— Οι χυσές κορνίζες καθαρίζονται όταν τις σκουπίσετε με ένα σφουγγάρι βρεγμένο σε φυσικό καθαρό ξύδι. Εσπλύνετε τις με καθαρό νερό και αφήστε της να στεγνώσουν στον αέρα.

— Τα ρζάκια και οι καθαρότερες καθαρίζονται ευκολότερα αν πλυθούν με νερό και ξύδι.

— ΕΕ —

ΚΟΥΖΙΝΑ

Νοέμβριος

Ετοιμάσετε το σπίτι σας για τον χειμώνα αν δεν το έχετε ετοιμάσει ακόμα. Αγοράστε ξηρούς σκαρπούς: κάστανια, καρούδια, ανύδαλα σταφίδες. Περιέχουν θερμίδες και είναι υγιεινότερα των γαιώνων. Έκτος των άλλων αποτελούν και μία απασχόληση για τις χειμωνιάτικες βραδυές ώρες. Βουτηγμένα σε υέλ είναι γαστρίκωτα και άχουη ωσελιώτετα.

Μπακαλιόρος
με άμερικανική σάλτσα

Βάλετε στην κατσαρόλα σας περίπου δύο κουταλιές της σούπας βούτυρο. Προσθέστε 4 γοντρά κρεμμύδια κομμένα σε ψιλές φέτες, αλάτι, πιπέρι, μία κουταλιά κάρυ (CURRY) και τον μπακαλιόρο κομμάτιασμα χωρίς πέτσες. Χύσατε επάνω σ' όλα αυτά περίπου ένα φλυτζάνι του καφέ ντομάτα, 3 πιπεριές και αφήστε το όλον να ψηθί με σιγνή φωτιά. Η κατσαρόλα να είναι σκεπασμένη. Όταν ψηθούν όλα καλά και γίνη η σάλτσα πηχτή, τὰ σερβίρετε επάνω σε μία φόρμα ρύζι. Το ρύζι αυτό πρέπει να έχει θράσει σε σκέτο νερό. Σουρώνετε και στραγγίζετε επί αρκετή ώρα προτού ρίξετε την άμερικανική σάλτσα με τον μπακαλιόρο. Το ίδιο γίνεται και με πουρέ από πατάτα αλλά χωρίς γάλα στον πουρέ.

Σε προηγούμενά μου τρία σχετικά άρθρα σας έδωκα μερικές συνταγές κολντκρεμ και στυπτικής πομάδας περιγράφοντας, λεπτομερώς τον τρόπο της παρασκευής και της χρήσεώς των. Τονίζω, όμως, σήμερα, ότι όλες όσες έχετε έστω και αρχην εμφανίσεως χνουδιού δεν πρέπει να κάνετε κατάχρηση των συνταγών, γιατί είναι ή αλήθεια ότι όλα τα ήδη κρέμας ευνούουν την ανάπτυξιν τούτου. Άλλωστε οι ασχολούμενοι με την αισθητική επιστήμονες, προς αποφυγήν του αντιαισθητικού όσον κι' όγληρού αυτού ελαττώματος, των περιττων τριχών του προσώπου, κατέληξαν στα υπό μορφήν γαλάκτων ή λουσίων καλλυντικά.

Έννοείται ότι για την περιποίηση του λαιμού μπορείτε όλες να χρησιμοποιήτε ελεύθερα κρέμες γιατί εκεί δεν υπάρχει φόβος υπερτριγώσεως. Όσες λοιπόν, παρουσιάζουν υπερτρίχωση του προσώπου ή και έντονο άχουη χνουδι, πρέπει όπως είπατε ποτε ν' αποφεύγουν την χρήση πομάδων για την περιποίηση και τον καλλωπισμό του προσώπου των. Σ' εκείνες πάλι που έχουν ελαφρώς λιπαρά ή μετρία έπιδερμίδα συνιστώ την εξής λοσιόν, την οποίαν θα χρησιμοποιούν προ της πούδρας: Αγοράζετε από ένα φαρμακείον 250 gr. Eau de fleurs d'orange, 10 gr. Teinture de benjoin και 5 gr. Glycerine neutre. Ανακατεύετε πρώτα καλά μέσα σ' ένα μπουκάλι την γλυκερίνη με την βενζόνη και κατόπιν ρίχνετε όλίγον κατ' όλίγον το Eau de fleurs d'orange ανακινώντας πολύ καλά και συνεχώς το μπουκάλι, μέχρις ότου ρίξετε μέσα και τα 250 γραμ. Επίσης το βράδυ, προτού κοιμηθήτε να καθαρίζετε με την ίδια λοσιόν το πρόσωπό σας.

Όσες πάλιν έχετε λιπαρά έπιδερμίδα το μέν πρωί μετά το πλύσιμό σας καθώς και το βράδυ προτού κοιμηθήτε να πρνάτε όλο σας το πρόσωπο με ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν: Ανακατεύετε μέσα σε μία φιάλη Alcohol camphré 30 gr. και καλή κολώνια 60 γραμ. κατόπιν δε προσθέτετε μέσα λίγο-λίγο ανακινώντας καλά την φιάλη και 15 γραμ. βάμμα βενζόνης. Θ' αγοράσετε να χρησιμοποιήτε αυτό το φάρμακο κατ' αρχάς αραιωμένο. Δηλαδή θα βάζετε σ' ένα ρακοπότηρο μισό φάρμακο και μισό σκέτο κρύο νερό.

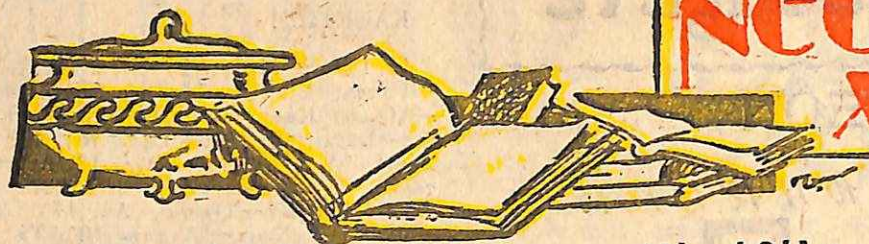
Μετά λίγες μέρες θα βλέπετε περισσότερο φάρμακο και λιγότερο νερό. Έως ότου στον μήνα να χρησιμοποιήτε το φάρμακο αυτόποιο, χωρίς διόλου νερό. Αν δήτε ότι το δέρμα σας ξεραίνεται, αρχίστε και το άραιώνετε πάλι με νερό. Αν πάλιν ή λιπαρότης εξακολουθή, το χρησιμοποιείτε στην ίδια πάντοτε πυκνότητα.

Πρό δε της πούδρας, όσες έχετε λιπαρά έπιδερμίδα να χρησιμοποιήτε την εξής λοσιόν: Ροδόνηρο άγνό 200 γραμ. το οποίο ανακατεύετε καλώς με 15 γραμ. γλυκερίνης και προσθέτετε κατόπιν λίγο-λίγο και 10 γραμ. βόρακα. Να κουνάτε καλά την φιάλη μέχρις ότου διαλυθή καλά ή σκόνη του βόρακος.

Στο έπίδωμενον: Μία άπλη λοσιόν για λιπαρά έπιδερμίδα και για τα πριμένα βλέφαρα.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ιατρός
Σόλωνος 40

Γιατί γράφω

Ή λύρα μου σ' αυτούς εδω τους στίχους
θα κτυπήσει, θά κτυπήσει,
γι' αργώστες που ριχμένοι δω στο έργο
ακροθαλάσσι, ακροθαλάσσι,
δ.τι είχαμε πολύτιμο για πάντα τ'όχου
χάσει, χάσει,
αφού μιά μοίρα τὰ φτερά τους τ'άχει πιά
ταχίσει, ταχίσει.

Και μόνοι κι' έρμιοι εδω στην θάλασσα
την άκρη, την άκρη,
δεμένοι στα κρεβάτια τους ώσαν τόν
Προμηθέα, Προμηθέα,
κάμπουν βουβά της άτυχης ζωής τόν
Μαλέα, Μαλέα,
χωρίς να χύνουν ποτέ πικρίας ένα δάκρυ.

Κι' όταν κανένας απ' αυτούς ξανάβρη την
υγεία του, υγεία του,
βατερά από τέσσερα, ίσως και πέντε
χρόνια, χρόνια,
απ' τόν καυμό του φτάνουνε εις τὰ
μαλλιά τὰ χιόνια, μαλλιά τὰ χιόνια,
κι' αλλοίμονο.. δέν έχει πιά τὰ πρωτινά
φτερά του...

και μένα που ίδιος καυμός και πόνος μ'
έχει ζώσει, έχει ζώσει,
και π' άγνωστο τὸ τέλος μου είναι σ' αὐ-
τὴ τὴ χώρα, τὴ τὴ χώρα,
γράφω τὸν πόνο μου σ' αυτούς τους στί-
χους από τώρα, χους από τώρα,
μήπως κανείς που νὰ μπορῇ, βορῇ για
νὰ με σώσει, νὰ με σώσει.

Κι' ίσως καμμιὰ ευαίσθητη κυρία εἶτε μι-
κρούλα, μικρούλα,
τοὺς πονεμένους στίχους μου τούτους που
θὰ διαβάσει, θὰ διαβάσει,
έτσι γιὰ μένα σπαράχτη ή καρδιά της
και ξαφνιάσει, και ξαφνιάσει,
και μ' άναπήση σαν τραλλή μιά μόνο ε-
στω στιγμούλα, στω στιγμούλα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ., ΤΖΑΣ

(Βούλα)

— 199 —

Χωρισμός

Με χέρια που έτρεμαν, σαν νὰ μάντευα
τὸ περιεχόμενό του, άνοιξα τὸ τηλεγρά-
φημα, και μέσα δυο στερεότυπες λέ-
ξεις εἰδιάβασα:

«Αναχώρησε πάραυτα».
Κι' άμέσως, λές κι' είχαν πέσει στα-
γόνες από κάποιο δραστηκό δηλητήριο
μέσα στα κατάβηλα της ψυχῆς μου, κι-
τρίνισα, χλωμίσα... Μα γρήγορα πάλι
συνήλθα κι' έτρεξα κοντά σου αγαπημέ-
νη μου, γιὰ νὰ σοῦ πῶ πως δυο σύντομες
λέξεις πῶσαν νὰ κόψουνε τὴ μακρινή ι-
σότητα της αγάπης μας. «Ήρθα κοντά
σου, γιὰ νὰ σοῦ πῶ πως θὰ φύγω. Κι' ε-
σύ, όταν άκουσες τὴν εἰδηση τοῦ σκλη-
ροῦ χωρισμοῦ που εἰσέλανε τόσο άπονα
νὰ μὲ γράψω, έμεινες άναυδη σαν άπο-
σπασμένη».

Ναί, τὸ θυμάμαι αγάπη μου!...
Οἱ λέξεις τις λίγες στιγμές που μᾶς
κείνανε τις τελευταίες!... Μέσα στις δ-

Νά, τί, θέλω

Σ' αγαπῶ, σέ μισῶ, δέν ξέρω τί νὰ πῶ
για σένα.

Εἶναι ὥρες που λαχταρῶ νὰ θερῶ κον-
τά σου, ν' άκούω νὰ μου μιλάς αδιάκοπα
για χίλιων εἰδῶν ιστορίες, νὰ σέ κυτῶ
στά μάτια, πούρουν τὸ μενεξεδί χρώμα
ένδς ὠραίου δειλινού, στά χεῖλη, που
λές και εἶναι φτιαγμένα από καλλιτέχνη,
χεῖλη που προδίνουν ὅλη τὴ λαχτάρα της
ζωῆς, σέ κάθε τους κίνηση.

Και σ' αγαπῶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅσο
τίποτα ἄλλο στο κόσμο. Εἶναι ὥρες ὅμως
που δέν βρίσκομαι κοντά σου και τότε...
τότε σέ μισῶ!...

Αναπολῶ τὰ λόγια σου, και βλέπω ὅτι
πίσω από τὴ φαινομενική αγάπη που μου
δείχνεις, δέν ὑπάρχει τίποτα ἄλλο παρὰ
ένας πόθος! Πῶς νὰ μὲ σφίξεις στὴν ἀγκα-
λιά σου, νὰ ρουφήξεις τὸ μέλι τῶν χειλι-
ῶν μου με πάθος, πῶς νὰ με κατακτήσεις!

Θέλεις και σὺ νὰ διασκεδάσεις τὴν α-
νία σου, κι' ὑστερα!... Ἀντίο!...
Μή πῆς ὄχι! Ὑπὸ συμβαίνει πάντα.
Μὰ ὄχι λοιπόν, χίλιες φορές ὄχι!

Δέν ζητῶ νὰ θρῶ φιλιὰ οὔτε εἰς ἡμέρα
γάδια, ἐπειδὴ ὁ χρόνος περνώντας μᾶς
αἰώνει τὰ ἴχνη του!

Δέν με νοιάζει κι' ἂν γεράσω χωρίς
νὰ ἔχω αἰσθανθῇ τὴν ἀπόλαυση της με-
γάλης ζωῆς, γιατί δέν εἶμαι φτιαγμένη
για περιπέτειες!

Ὁλὼ ἀγάπη και ὄχι πόθος!
Θέλω ἀγάπη ἀληθινή και ὄχι ψευτιά!

Και δέν ξέρω ἂν εἶς μπορῇς αὐτὸ που
ζητῶ νὰ μου τὸ δώσεις. Ὅταν τὸ ὠραιό-
τερο ὄνειρο της ζωῆς μου νὰ ζήσω κοντά
σου γιὰ πάντα. Πόσο ὅμως τὸ ὄνειρο α-
πῆγε, από τὴν πραγματικότητα!

Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμη νὰ σφίξω
τὴν καρδιά μου, νὰ παύσω νὰ σέ σκέπτο-
μαι, νὰ πῶ ὅτι δέν ὑπάρχεις και νὰ σέ
θυμᾶμαι πάντα ἐτσι σαν μιά γλυκεῖα μα-
κρινὴ ἀνάμνηση!...

Και ίσως τότε αὐτὸ που ζητῶ νὰ τὸ
εἶω κάπου ἄλλου. Σ' ἄλλα μάτια, σ'
ἄλλα χεῖλη, σ' ἄλλα λόγια!

Δέν ξέρω ἂν θὰ εἶναι καλλίτερα, μὰ
θὰ εἶναι ίσως ἐκείνη που θὰ μου δώσουν
δ.τι ἐγὼ ἐζήτησα από τὴ ζωῇ!...

ΛΙΑ—ΒΕΡΤ

(Κολωνάκι—Αθήναι)

ποιες ὁμνήσαμε τὴν αγάπη μας, ἐκλάψα-
με τὸν χωρισμό μας.

Κι' ὕστερα που σέ φίλησα πολλές φο-
ρές, σαν νάθελα νὰ σβύσω τὴ φλόγα τῶν
αἰσθημάτων μου... Ἐπνίξα τὸν πόνο της
καρδιάς μου τὰ δάκρυα κι' ἀπομακρύν-
θηκα...

Τώρα μιά μεγάλη ἀπόσταση μᾶς χωρί-
ζει. Κι' ἐγὼ, φτωχὸς νοσταλγός, σέ συλ-
λογίζομαι ὥρες ὀλόκληρες. Κλείνω τὰ
μάτια και παντοῦ βλέπω τὴν γλυκεῖά σου
μορφή σαν ἀσύλληπτη ὀπτασία... Μὰ πάλι
παρηγοριέμαι σαν σκεφτῶ τὴν βαρεῖά
ὑπόσχεση που δώσαμε, κάνοντας τὸν ἰε-
ρὸ ὕμνο της αἰώνιας αγάπης...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΥΛΑΤΟΣ

Τὸ νησί μου

Μέσ' στῆς αὐγῆς τις ὁμορφίες, μέσ' στῶ
γιαλῶ τὰ κάλλη

νὰ τὸ νησί μου ὀλόχλωρο, κεί περὰ ξεπρο-
βάλλει.

Νὰ τὰ θουνὰ τὰ ὀλόχλωρα, οἱ ἀκροθα-
λασσίες του

νὰ τὸ αἶρι τ' αὐγινὸ με τις μωσχόδο-
λίες του.

Βουνοκορφές ἀπάτητες, βουδές, που ξε-
χωρίζουν

πρώτες αὐτὲς χαρούμενες τὸν ἥλιο γαι-
ρετίζουν.

Νὰ και τὰ σπίτια ἐκεῖ ψηλά που φαί-
νοντ' ἕνα-ένα

κάτασπρα πάνω στῆς πλαγιές ψηλὰ σακα-
ραλωμένα!

Πιὸ κάτω τὸ λιμάνι του με τις μικρές
βαρκούλες

με τὰ τρεχαντηράκια του και με τις ψα-
ροπούλες

που τ' ἀσημένια του νερὰ γλυκὰ τις πε-
ριζώνουν,

κάτ' απ' τὸν ξάστερο οὐρανὸ τις χρυσο-
καμαρώνουν.

Νὰ κι' ὁ ψαράς που σ' ἀνοίγτὰ τὴ θάρκα
του ξανοίγει

μέσ' στοὺς γαλάζιους τοὺς βυθοὺς τὰ δι-
χτυα ξετυλίγει...

...Πῶς νοσταλγῶ τις λαγκαδιές τοὺς
κάμπους τὰ ρουμάνια,

π' ὀλόγλυκα μέσ' στα γκρεμνὰ ἀντίλα-
λῶν τροχάνια!

Τὰ προβατάκια τὰ λευκὰ, τις δροσερές
βουτσούλες

που σ' ἀσημένια τους νερὰ τρίζουν βο-
σκοπούλες

Νησί μου, κάποτε θαρῶ κοντά σου
πιά νὰ ζήσω,

τὸ χῶμα που με γέννησε νὰ σκύψω νὰ
φιλήσω...

ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

(Τουρκολλίμανο—Πειραιῶς)

Οἱ ῥήνοι

Τάχα γιατί κάθε βραδυὰ ἡ θλίψη με τυ-
λίξει,

και τὰ θλιμμένα μάτια μου τοῦ φεγγαριοῦ
τὸ φῶς

με διαμαντίνια δάκρυα και χρυσαφιά, γε-
μίζει,

και γέρω σαν απ' τὴ θροχὴ δαρμένους
κρινανθός...

Γιατί τὴν ὥρα π' ἀλιχτοῦν ἀνὰρ' ἀνὰρτα
οἱ σκυλοι,

και χύνετ' απ' τὰ σπιτικά τὸ πρώτο φῶς
δειλά,

κι' ἀρχίζουν τὸ νυχτερινὸ τραγοῦδι τους
οἱ γρύλλοι,

πάνω στη δύστυχη καρδιά κάτι θαρῶ
κυλά;...

—... ..—

Ἄχ! Δέν ζητῶ, αγάπη μου, παρὰ δυο
λέξεις μόνο,

νὰ δυναμώσουν τ' ἀχαμνὰ, τ' ἀδύναμα
φτερά,

και νὰ πετάξω ἄλαργινὰ, νὰ φύγω από
τὸν πόνο,

σὲ κάποιο ἀπόμικο νησί που κυβερνᾷ ἡ
γαρά...

(Αθήνα)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΛΛΕΑΣ

ΑΔΑΦΙΔΟΓΡΑΦΙΑ ΔΩΡΑ

(Απαντήσεις τοῦ δερματολόγου
Ιατροῦ)

Τ. Π. Τακτικὴν Ἀναγνώ-
στριαν. Ἄν και μοῦ φαίνεται ἀστεία
ἡ σύσταση διὰ τὴν ὁποία μοῦ γράφετε,
και ἡ ὁποία θὰ σᾶς κάνει ὄχι σκούρες τις
ἀσπρες τρίχες, ἀλλὰ κοκκινωπράσινες,
ἐν τούτοις σᾶς ἀπαντῶ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐ-
ρωτηματός σας γιὰ τὸ λευκὸ οἰνόπνευμα.
Λοιπὸν οὐδὲν ἡ χρήση τοῦ συντελεῖ
στὴν λεύκανση τῶν τριχῶν. Ἡ ἐπικρα-
τούσα σχετικῶς, γνώμη εἶναι ἀπολύτως
σφαλερὰ.

Ἀναγνώστην Δ. Η. Δ. Μοῦ
φαίνεται ὅτι αὐτὸ που μοῦ ζητᾶτε εἶναι
πᾶρα πολὺ εὐκολο. Σὲ κάθε κουρεῖο ὑ-
πάρχουν μανικιουρίστες, οἱ ὁποῖες και θὰ
σᾶς ἀπαλλάξουν από τὰ πετσάκια και γε-
νικῶς θὰ περιποιηθοῦν τὰ νύχια σας κι'
ἐτσι δέν θὰ εἶναι ὅπως μοῦ γράφετε.

Ἀλίκη ν. Ἀπορῶ πῶς με ὅσα μοῦ
γράφετε ὅτι μεταχειρίζεσθε, ἀκόμα δέν ἔ-
χει γίνῃ πιὸ χειρότερο τὸ δέμα σας.
Πλὴν τοῦ ἀμολούτρου ὅλα τᾶλλα εἶναι
ἐπιβλαβή. Μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς γράψω
συνταγές. Μ' ἀφοῦ μοῦ γράφετε ὅτι δέν
μπορεῖτε στο μέρος που μένετε νὰ σᾶς

τις φτιάξουν; Λοιπὸν γράψτε μοῦ ὄνομα
και διεύθυνσή σας και τὴν ποιότητα της
ἐπιδερμίδος σας ἂν εἶναι ξηρὰ ἢ λιπαρὰ
κι' ἐγὼ θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐφ' ὅλων ἰδιαι-
τέρως και λεπτομερῶς γιὰ νὰ σᾶς ἐξυ-
πηρετήσω.

Βούλαν, Καλάμας. Αὐτὰ που ἔχετε
στὴν μύτη σας δέν εἶναι ἀπλᾶ μπιμπικία
ἀλλὰ κοιδολοειδῆ θηλώματα τὰ ὁποῖα
προκλήθησαν από τὴν ὑπερλίπανση της
ἐπιδερμίδος σας ἀπ' ἐνός και ἀπ' ἐτέρου
ἀπὸ τὸν τρόπο τὸν ὁποῖο τὰ βγάξετε. Διὰ
τὴν θεραπεία των γροιάξετε ἀραιώση
με εἰδικὸ μηχανήμα. Δυστυχῶς δέν θρί-
σκεσθε ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπ' τὴν
πάθησή σας αὐτὴ. Πρὸς τὸ παρὸν νὰ
περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα θαμβάκι
πρωτὶ μεσημέρι και βράδυ, προστοῦ κοιμη-
θῆτε, με τὴν κάτωθι λοσιόν:

Alcool pur camphre 30 gr
Teinture de benjoin 15
au de cologne 60
Eau distillée 120 gr

Ν' ἀλείφετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν τὸ
πρόσωπό σας μ' ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, τὸ ὁ-
ποῖον νὰ ξεκαθαρίζετε μ' ἄσθονο χλιαρὸ
νερό. Νὰ μὴ χρησιμοποιεῖτε σαποῦνι και
κρέμες. Γράψτε μοῦ μετὰ διμήνον ἀποτε-
λέσματα.

Ἀπαγορευτέμενην Σ. Δ. Ση-
τεῖαν. Νὰ μὴ κάνετε τίποτα ἀπ' ὅλα αὐ-

τά. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν νὰ κάνετε ἀπὸ
μῖαν ἐνέση ἀνισταφυλὸ παστέρι Ἀθη-
νῶν. Ἐν ὅλῳ 24 ἐνέσεις δηλ. 4 κουτιά.
Μόνο ἐτσι θ' ἀπαλλαγῆτε. Ἐπίσης ἡμέ-
ραν παρ' ἡμέραν, τὸ βράδυ, προστοῦ κοιμη-
θῆτε νὰ κάνετε ἕνα ἀμολούτρο με θορι-
κό. Διηλαθὴ θὰ βράξετε 4 ποτήρια νερό
και ὅσα κοχλάσουν ῥίγνετε μέσα 2 κου-
ταλιές της σούπας θορικό. Ἀφίνετε κατό-
πιν τὸ πρόσωπό σας ἐπάνω στοὺς ὕδατ-
μους ἐπὶ 10 λεπτά και κατόπιν σκουπίζε-
σθε με θαμβάκι. Ὅλα τὰ σπυράκια νὰ τ'
ἀλείψετε τὸ βράδυ με τὴν κάτωθι ἁ-
λοιφή:

Camphre 0,20 cent.
Acide salicylique 0,20 cent.
Oxyde de zinc 2 gr.
Vaseline 8
Lanolin 8

Νὰ μὴ τὰ σπάτε. Καὶ γράψτε μοῦ μετὰ
διμήνον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΑΛΛΑΣ

Δερματολόγος Ἱατρός
Σόλωνος 40.

Προστάμενος Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ

Συν. Ὑψητοῦ Διαδόχου Παύλου 40.

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάβον μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

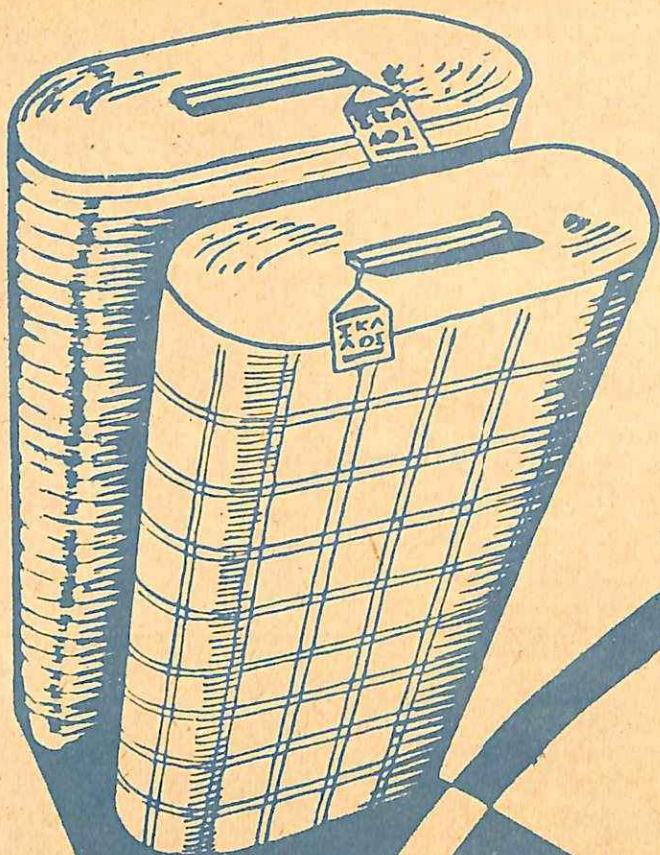
Ἐνῶ ἕνα χρώ-
μα που ὁ δρας
μπορεῖ νὰ σᾶς
κάμῃ νὰ φαίνε-
σθε νεα καὶ νὰ
στολίζῃ τὴν ἐπι-
δερμίδα σας με
ἀπερίγραπτον ὀ-
ραϊότητα, μῖα
ἄλλη μπορεῖ νὰ
σᾶς κάμῃ νὰ μοι-
άζεστε σαν γρηά,
τὸ νὰ εἰσθε με-
λαχροινῇ, δέν
θέλει νὰ πῇ ὅτι
μεταχειρίζεσθε
διὰ μελαχροι-
νὲς ἢ ρασέλ σκούρα, ἐάν
πάλι εἰσθε ξανθειά, τίποτε
δέν ἐπιβάλλει τὴν χρῆσιν
πούδρας ρασέλ ἀνοικτής. Ὁ
πούδρας ρασέλ ἀνοικτής, ὁ
ἀσφοδέστερος τρόπος νὰ ἐκ-
λέξετε τὸ χρῶμα ὅπου σᾶς
πηγαίνει καλλίτερα, εἶναι
νὰ δοκιμάσετε τὸ πρόσωπόν
σας ἐξ διαφόρων χρωματι-
σμοῦν και νὰ διῆτε πὺ σᾶς
πηγαίνει καλλίτερα. Δύνα-
σθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιή-
σετε μίαν πούδραν που κρα-
τᾷ ἐπὶ της ἐπιδερμίδος σας
γιὰ νὰ ἢ ῥοῖσκεσθε εἰς τὴν
ἀνάγκη νὰ πουδράρεσθε
συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κρα-
τέτε καὶ πούδρα νὰ καμᾷ
ἀρκεῖ νὰ προσθέσετε σὲ κά-
θε κουτὶ ἕνα κουταλάκι τοῦ

ἀναλογίαν με πούδρα ἐκτός
καφε mousses de creme. Εἰς
τὴν πούδραν Τοκαλόν ἢ
mousse ed creme εἶναι ἐπι-
στημονικῶς ἀναμεμιγμένη
ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν
κτῶς λεπτήν, ἀεροποιημέ-
νην. Δέν σχηματίζει οὔτε
κηλίδας, οὔτε πλάκας ἐπὶ
της ἐπιδερμίδος και μῖα ἀ-
πλή ὑπομεταποίησις θὰ σᾶς
δώσῃ πὶ ὀκτὼ ὀλοκλήρους
ὥρας τὸ καλλίτερο και γο-
ητευτικώτερο χρῶμα.

3.000.000 γυναῖκες μετὰ
χειρίζονται κάθε πρωτὶ τὴν
πούδρα Τοκαλόν. Ἡ ἀπό-
χρωσις ἐλέγχεται τὴ βο-
θειᾷ τελευταίως ἀνακαλυ-
φθέντος μηχανήματος που
ἀποκλείει ολοδῆποτε λάθος.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΡΜΟΝ 29